

സി.എസ്.എസ്

287
N

കോള വിലസത്തിലെ കൊല്ല

S.N.V

ജി.ശിവശങ്കര പിള്ള

ഡിറക്ടീവ്

കോമളവിലാസ
ത്തിലെ കൊല

KOMALA VILASATHILE KOLA

(DITECTIVE)

G. SIVASANKARA PILLAI

First Impression 1956 October.

1000 COPIES.

Sree Narasimha Vilasam Book Depot,
THURAYVOOR T. C. S.

കോമളവിലാസ ത്തിലെ കൊല

(ഡിറക്ടീവ്)

ജി. ശിവശങ്കരപ്പിള്ള.

(സര്യാവകാശവും പ്രസാധകർ)

ശ്രീ നരസിംഹവിലാസം ബുക്കഡപ്പോ,

തറവൂർ T. C. S.

ഒരുപ്പിക.

ശിവശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ കൃതികൾ.

മനഃപോലെ മംഗല്യം.

കോമളവിലാസത്തിലെ കൊല.

മാരതവിലാസം പ്രസ്സ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

പ്രസ്താവന.

സാഹിത്യലോകത്തിലേക്കുള്ള എന്റെ ആദ്യത്തെ സംഭാവനയാണ് 'മനംപോലെ മംഗല്യം' എന്ന നോവൽ. അതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതിനുശേഷം ഈ നോവലിന്റെ ചില അദ്ധ്യായങ്ങൾ ഞാൻ എഴുതിത്തീർത്തു. തുടർന്ന് വിശ്രമസുഖം പുണ്ട എന്റെ തുലിക വീണ്ടും കോമളവിലാസത്തിലെ കൊലയിലേക്കു പതിഞ്ഞത് എന്റെ ചില സൂഹൃത്തുക്കളിൽനിന്നു ലഭിച്ച അകമഴിഞ്ഞ പ്രേരണമൂലമാണ്.

ഇതിലെ ഭാഷ കഴിയുന്നതും ലളിതമാക്കാൻ ഞാൻ അതിരവശമായി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചില അലങ്കാരങ്ങളും വാക്യനകളും അങ്ങിങ്ങാകാണുന്നത് വായനക്കാർക്കു രുചിപ്രദമാകുമെന്നാശിക്കുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയിലും പ്രസിദ്ധീകരണത്തിലും ആവശ്യമായ ഉപദേശങ്ങളും സഹായങ്ങളും നല്കി എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള എന്റെ മാന്യ സുഹൃത്തുക്കളോടും ഈ പുസ്തകം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനു് സദയം സന്നദ്ധരായ തുറവൂർ ശ്രീ നരസിംഹവിലാസം ബുക്കഡിപ്പോ പ്രവർത്തകരോടും എനിക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയെ രേഖപ്പെടുത്തുവാൻകൂടി ഈ അവസരം ഞാൻ വിനിയോഗിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

മലയാളത്തിലെ ഡിറക്ടീവ് നോവലുകളുടെ പംക്തിയിൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് ഒരു എളിയ സ്ഥാനമെങ്കിലും വായനക്കാർക്കു ലഭിക്കുമെങ്കിൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി.

മുവാററപ്പുഴ,
1_10_'56. }

വിധേയൻ,
വെള്ളൂർ ജി. ശിവശങ്കരപ്പിള്ള.

അധ്യായങ്ങളിൽ.

1. നിണമണിഞ്ഞരയിൽ പാളങ്ങൾ
2. മായം പുരട്ടിയ മയക്കുസിഗററ്റ്
3. രഹസ്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഡയറി
4. മാനേജരുടെ സഹോദരി
5. കോമളവിലാസത്തിലെ ഗുഹാമാഗ്നം
6. കൈലാസിന്റെ ഉഭയസ്ഥൻ
7. ആരാമസന്ദർശനം
8. പ്ലാതകനെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യൂ.
9. കുറവും ശിക്ഷയും

കോമളവിലാസ ത്തിലെ കൊല്ല

അദ്ധ്യായം 1.

നിണമണിഞ്ഞ റെയിൽപാളങ്ങൾ

മധുവിധുവിന്റെ മാദകമായ പരിമളം ആ മുറിയിൽനിന്നും ജനാലവഴി ഉഴന്നിറങ്ങി, പാതിരാ പൂക്കളുടെ നദമണം കലർന്നു നന്നത്ത കാറ്റുമായി ആശ്ലേഷിക്കുകയാണ്.

സി. ഐ. ഡി. ഇൻസ്റ്റിട്യൂട്ട് ഗോപിനാഥനും വാമഭാഗമായ ശാന്തകുമാരിയുംകൂടി അല്പബോധാവസ്ഥയിൽ ശയിക്കുകയാണ്. അവരുടെ സുഖശയനത്തിനു വിഘാതം വരുത്തിക്കൊണ്ട് 'റേഡിയം' ഡയലുള്ള ഒരു ജപ്പാൻ ക്ലോക്ക് അവരെ കണ്ണുതുറിച്ചു നോക്കി 'കണ്ടു-കണ്ടു' എന്നു് ആ മുറിയിലെ ഏകാന്തനിശ്ശബ്ദതയോടു മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

പെട്ടെന്നു് ആ മുറിയിൽ തിങ്ങിനിന്നിരുന്ന പ്രശാന്തമായ നിശ്ശബ്ദതയെ ഭഞ്ജിച്ചുകൊണ്ടു് ടെലിഫോൺബെൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യം ശബ്ദമുയർത്തി.

ഉറക്കത്തിൽനിന്നും തെട്ടിയുണർന്നു ഗോപിനാഥൻ ടെലിഫോണിനെ ശപിച്ചുകൊണ്ടു് ശയ്യയിൽനിന്നും മുരിനിവന്നു്, ഒരു കോട്ടുവായിട്ടു. മേശയ്ക്കരികിൽ ചെന്നു റസീവർ കയ്യിലെടുത്തു.

“ഹല്ലോ?”

“ആരതു്?”

“ഞാൻതന്നെ, ഗോപിനാഥൻ!”

അപ്പൊത്തുനിന്നു മറുപടി കിട്ടി.

“കൊലപാതകമോ? റെയിൽവെ സ്റ്റേഷനിലൊ?”
അതുതസ്തസ്സനായി ഗോപി വിളിച്ചു പോദിച്ചു.

“അതെ! അത്യാവശ്യം; ഉടൻ വരണം.”

ഗോപി റസീവർ താഴെ വച്ചു.

ഈ സംഭാഷണം ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഗോപി നാഥന്റെ ഭാര്യ ശാന്തകുമാരി ഉറക്കത്തിൽനിന്നും ഉണർന്നതു്.

ഗോപി ക്ലോക്കിൽ നോക്കി “മണി മൂന്നര!” തുറന്നുകിടന്നിരുന്ന ജനാലയിലൂടെ ഗോപി നിരന്തരമായി വെളിയിലേയ്ക്കു ദൃഷ്ടികൾ പായിച്ചു. അന്നു പകുതുകൂടി ചിതയായിരുന്നതിനാൽ നല്ല പാലുപോലുള്ള ചന്ദ്രിക ചുറ്റുപാടും വെണ്മപുശീട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ഗോപി തിരിഞ്ഞു ശാന്തയോടു പറഞ്ഞു:—“ശാന്ത! എനിക്കുടൻ പോകണം. അതുവഴി കടന്നുപോയ

മെയിൽ മെയിനിൽവെച്ചു ഒരു യുവതിയുടെ മൃതദേഹം ഒരു ഭക്തിനിന്നും കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൊലപാതകമാണെന്നാണ് പറയുന്നതു്.”

“കറുപ്പനിൽക്കൂ! ഞാൻ കാപ്പി തയ്യാറാക്കാം.”

ശാന്ത അടുക്കളയിലേയ്ക്കു പാഞ്ഞു.

ഗോപി നേരെയുള്ള വാതിൽ തുറന്നു പത്തു മിനി ടിനകം ഡ്രസ്സുചെയ്തു തിയ്യെ വന്നു.

കാപ്പികുടി കഴിഞ്ഞു ഗോപി തന്റെ മോട്ടോർ സൈക്കിളിൽ മെയിൽമെ സ്റ്റേഷനിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു.

ജാതിഭേദമില്ലാതെ, പ്രായഭേദമില്ലാതെ ഒരു ചെറിയ ജനസമൂഹം മെയിൽമെ സ്റ്റേഷനിൽ തിങ്ങിക്കൂടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കള്ളന്മാരുടെ കാലനെന്നു വീമ്പിളക്കി നടക്കുന്ന ഇൻസ്പെക്ടർ, ചൊക്കലിംഗവും, ഹെഡ് കാൺസ്റ്റബിൾ കടുവാ കിട്ടുപിള്ളയും, മൂന്നുനാലു മാമൻ പോലീസുകാരും പ്ലാറ്റഫോമിൽതന്നെ ആ കാഷ്വർരിതരായി ഗോപിയെ കാത്തുനിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

“ഗോപി! അലർച്ചയിൽ ഉപദ്രവിച്ചതിനു മാപ്പുതരണം. കേസു് അത്ര അർജൻറാണ്.”

ഇൻസ്പെക്ടറും പരിവാരങ്ങളും താഴെയിറങ്ങി ഗോപിയെ സമീപിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

“ഇതൊരു കഴഞ്ഞ കേസാണ് സാർ! അതുകൊണ്ടാണ് താങ്കളുടെ സഹായം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു തോന്നിയതു്.”

ഹെഡ് കാൺസ്റ്റബിൾ കടുവാകിട്ടുപിള്ളപറഞ്ഞു.

“മൃതശരീരം കണ്ടെടുത്തു എന്നുള്ളതല്ലാതെ മറ്റു വിവരങ്ങളൊന്നുംതന്നെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോ? വിശദമായി പറയും, കേൾക്കട്ടെ!”

ഗോപി ഇൻസ്പെക്ടറോടും പാർട്ടിയോടും പറഞ്ഞു..

ഹെഡ് കാൺസ്റ്റബിൾ അടുത്തുനിന്നിരുന്ന മാന്യനായ ഒരു മദ്ധ്യവയസ്സനേയും, കാഴ്ചയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭായ്യയെന്നു തോന്നിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയേയും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:—“ഇവർ പറഞ്ഞ അറിവാണ് ഞങ്ങൾക്കുള്ളത്. ഇവരോടു ചോദിച്ചാൽ കരേക്കൂടി വ്യക്തമായിട്ടറിയാം.” ഗോപി അവരോടു് സംഭവത്തിന്റെ സത്യാവസ്ഥ ഒന്നും മറച്ചുവയ്ക്കാതെ പറയുന്നതിനു് ആവശ്യപ്പെട്ടു.

അതനുസരിച്ചു മദ്ധ്യവയസ്സൻ, തന്റെ ഭായ്യയാണ് ഈ നില്ക്കുന്ന സ്ത്രീയെന്നും, അവരുടെ സ്വദേശം ലക്ഷ്മീപുരമാണെന്നും അവിടെനിന്നും തന്റെ സ്വദേശമായ നന്ദപുരത്തേയ്ക്കു് പോരുന്നതിനു് ടിക്ടറ്റുവാങ്ങി ട്രെയിനിൽ കയറി ഇരുന്നെന്നും ട്രെയിൻ പുറപ്പെടാറായപ്പോൾ ഒരു യാത്രക്കാരൻ ഒരു ഭക്ഷമായി തങ്ങൾ ഇരുന്ന കമ്പാർട്ട്മെൻറിൽ പരിഭ്രമത്തോടെ കാടിവന്നു കയറിയെന്നും, അയാളുടെ മുഖം ക്ഷീണിച്ചു, വിളത്തും ആണു് ഇരുന്നിരുന്നതെന്നും പറഞ്ഞു.

ഗോപി:—പരിഭ്രമത്തിനു കാരണമെന്തെന്നും എങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നതെന്നും നിങ്ങൾ അയാളോടു തിരക്കിയോ?

അയാൾ:—ഉവ്വു! നന്ദപുരത്തുള്ള അയാളുടെ ഒരു സ്നേഹിതൻ ‘അത്യുസന്ന നിലയിൽ കിടക്കയാണെന്നും

ഉടൻ സ്ഥലത്തേത്തന്നമെന്നും? കമ്പി കിട്ടിയതന്നസ
രിച്ചാണ് അയാൾ ധൃതഗതിയിൽ പോകുന്നതെന്നും പ
റഞ്ഞു.

ഗോപി:--നിങ്ങൾ ഈ സ്റ്റേഷനിൽ വന്നപ്പോൾ
ഭക്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനെ തിരക്കിയില്ലേ?

അയാൾ:--തിരക്കി; പക്ഷെ കണ്ടില്ല! അയാൾ
വഴിക്കെവിടെയോ ചാടിയിറങ്ങി. അയാളുടെ കൈ
വശമുണ്ടായിരുന്ന ഭക്ത് ഞങ്ങൾ ഇരുന്ന കമ്പാർട്ട്
മെന്റിൽതന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ രാത്രിയിൽ
കുന്നു മയങ്ങിയതു കാരണമാണ്, അയാൾ എവിടെയാ
ണ് ഇറങ്ങിയതെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ.

ഗോപി:-- പിന്നീട് നിങ്ങൾ എന്താണ് പ്രവർ
ത്തിച്ചത്?

അയാൾ:--ഭക്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനെ കാണാത്ത
തിൽ ഞങ്ങൾ പരിഭ്രമിച്ചു. ഭക്തിന്റെ മുകളിൽ വല്ല
അധ്യസ്തമുണ്ടോ എന്ന് നോക്കാമെന്നുദ്ദേശിച്ചു ഞാൻ
ട്രക്കിന്റെ സമീപം ചെന്നപ്പോൾ ട്രക്കിനുള്ളിൽനി
ന്നും രക്തത്തുള്ളികൾ പുറത്തേയ്ക്ക് ഇററി വീഴുന്നതു
കണ്ടു. അവിടെമെല്ലാം രക്തം കട്ടകെട്ടി കിടന്നിരുന്നു.
ഉടൻതന്നെ ഞങ്ങൾ സ്റ്റേഷൻ ക്ലാക്കിനെ വിവരമായി
ച്ചു. അദ്ദേഹമാണ് സ്റ്റേഷനിലേയ്ക്കും മറ്റും ഫോൺ
ചെയ്തത്.

ഗോപി:--ഇനി കരവസരത്തിൽ നിങ്ങൾക്ക് ആ
യാത്രക്കാരനെ കണ്ടാൽ തിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കുമോ?

അയാൾ:--കഴിയും. അയാളുടെ ഇടതുകയ്യിലെ
ചെറുവിരൽ എങ്ങിനെയോ നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ഗോപി—നിങ്ങളതു സൂക്ഷിക്കാൻ കാരണം?

അയാൾ:—അയാൾ ട്റയിനിൽ കയറിയശേഷം തന്റെ ഷർട്ടിന്റെ പാക്കറിൽനിന്നും സിഗററ്റെടുത്തു തീ പിടിപ്പിച്ചപ്പോൾ അയാൾക്ക് ഇടത്തുകയ്യിലെ ചെറുവിരൽ ഇല്ലെന്നു ഞാൻ വ്യക്തമായിക്കണ്ടു.

വീണ്ടും ഗോപി അയാളോടു് എന്തെല്ലാമോ ചോദിച്ചു് ഡയറിയിൽ കുറിച്ചശേഷം അയാളുടെ പേരും മേൽവിലാസവും വാങ്ങി അയാളെ വിട്ടയച്ചു.

കോമളവിലാസത്തിലെ ഏകാവകാശിനിയായ കോമളകുമാരി—അനേകലക്ഷം രൂപാ വിലപിടിപ്പിച്ച ഒരു കോടീശ്വരനായ ശങ്കരമേനവന്റെ ഏക പുത്രിയുടെ മൃതദേഹം രാവിലെ വന്ന മെയിൽ ട്റയിനിൽനിന്നും കണ്ടെടുത്തിരിക്കുന്നു എന്ന വാർത്ത നന്ദപുരം നിവാസികളെ ആകെ അതൃപ്തസ്തംഭിപ്പിക്കിത്തീർത്തു. ആക്കും ആ വസ്തുത അത്ര വിശ്വാസയോഗ്യമായി തോന്നിയില്ല. പക്ഷെ പകൽപോലെ യഥാർത്ഥമായി സംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ആ വാസ്തവത്തെ അവിശ്വസിക്കുന്നതെങ്ങിനെയാണു്. സ്വന്തം കണ്ണുകൾകൊണ്ടു കണ്ടതിനുമേൽ മാത്രമെ പലരും ആ വസ്തുത വിശ്വസിച്ചുള്ളൂ. നന്ദപുരം റെയിൽവെ സ്റ്റേഷന്റെ മുൻപിൽ നാട്ടുകാരായും, യാത്രക്കാരായും അനേകായിരം ജനങ്ങൾ ഈ ദാർശന സംഭവം കാണുന്നതിനായി തടിച്ചുകൂടി.

കൊല്ലപ്പെട്ട കോമളകുമാരി ഇഞ്ചക്കായിന്റെ നിറത്തിലുള്ള ഒരു സിംഗ്ലബ്രെസ്റ്റു; ഇളം റോസ് നിറത്തിലുള്ള ഒരു ജോർജ്ജറു സാരിയുമാണു് ധരിച്ചിരുന്നതു്. ബ്രെസ്റ്റു അങ്ങിങ്ങു കീറി അവളുടെ മാംസളമായ അ

വയവങ്ങൾ വെറുപ്പതോന്നിക്കുന്ന വിധം നഗ്നമായി പുറത്തു കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. അവളുടെ മുഖത്തും കൈകളിലും മറ്റും ധാരാളം നഖക്ഷതങ്ങൾ കാണാനാണ്ടായിരുന്നു. അവൾ കൊല്ലപ്പെടുന്നതിനു മുൻപു ഘാതകനുമായി ഒരു മല്ലയുദ്ധംതന്നെ നടത്തിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു ഇൻസ്പെക്ടർ ചൊക്കലിംഗം തുറന്നു പ്രസ്താവിച്ചു.

കോമളകുമാരിയുടെ പിതാവിനു് ഉടൻതന്നെ ഫോൺ ചെയ്തു. അന്നന്തുകോടി സ്വത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ കോമളവിലാസത്തിലെ ശങ്കരമേനോൻ തന്റെ പുത്രി അപായകരമാംവിധം കൊല്ലപ്പെട്ടു്, നീണമണിഞ്ഞു്, എറമ്പരിച്ചു നാട്ടുകാരുടെ പ്രദർശനവസ്തുവായി കിടക്കുന്ന കാഴ്ച കണ്ടപ്പോൾ “അയ്യോ!” എന്നു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് അസ്തുപ്രജ്ഞനായി നിലംപതിച്ചു.

പോസ്റ്ററുമാർട്ടത്തിനുശേഷം മൃതദേഹം അവകാശിക്കു വിട്ടുകൊടുത്തുകൊണ്ടു ഡാക്ടർ പ്രസ്താവിച്ചു:— “ഈ യുവതി അപായകരമാംവിധം വെടിയേറ്റാണു് മരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.”

മൃതദേഹം അടക്കം ചെയ്തിരുന്ന ട്റങ്കിന്റെ മുകളിലുള്ള രക്തം പുരണ്ടു കൈയ്യടയാളം ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന സി. ഐ. ഡി. ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപിനാഥൻ ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ഡാക്ടറെ സമീപിച്ചു് എന്തോ സ്വകാശ്യമായി സംസാരിക്കയും ഡാക്ടർ, “അതിനു വിരോധമില്ലെന്നു്” പറയുകയും ചെയ്തു.

“ഗോപി എന്തു പറയുന്നു?”

ഇൻസ്പെക്ടർ ചോദിച്ചു.

“ഒന്നും പറയാറായിട്ടില്ല. ഏതായാലും ഇതൊരു കൊലപാതകമാണ്. ആറു വെടിതീരുന്ന പിസ്റ്റൾകൊണ്ടാണ് വെടിവെച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഘാതകൻ ഒരു പഠിച്ച കൊലപാതകിയുമാണ്. ഈ കൊലയുടെ പിന്നിൽ രസാവഹമായ പല ചരിത്രങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഘാതകന്റെ ലക്ഷണങ്ങളിൽ ഒന്നുമാത്രം മനസ്സിലായി. അയാളുടെ ഇടതുകയ്യിലെ ചെറുവിരൽ നഷ്ടപ്പെട്ടതാണ്.”

“ഇതു വിചിത്രമായിരിക്കുന്നല്ലോ?”
ഇൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞു.

“വിചിത്രമായ ഒന്നല്ല. രണ്ടുമൂന്നു മണിക്കൂർകൂടി നമുക്കു പരിശോധന നടത്തണം. ഇവിടെയെങ്ങുമല്ലആകട്ടെ. ഈ ട്റെയിൻ ഇങ്ങോട്ടു പോരുമ്പോൾ ഇവിടെ എത്തുന്നതിനു മുമ്പ് അവസാനമായി കടന്ന സ്റ്റേഷനിലേയ്ക്കു് ഇവിടെനിന്നും എന്തു ദൂരമുണ്ടു്.”

ഗോപി ചോദിച്ചു.

“സുമാർ അഞ്ചുമൈൽ!”

ഇതു പറഞ്ഞതു സ്റ്റേഷൻ ക്ലാക്കാണ്.

“എന്നാൽ വരൂ.”

ഗോപി ഇൻസ്പെക്ടറെ ക്ഷണിച്ചു.

“എവിടെക്കാണ്.”

“അതൊക്കെ പിന്നെ പറയാം. തല്ക്കാലം വരൂ.”

ഗോപി നടന്നുതുടങ്ങി.

ഇൻസ്പെക്ടർ അവിടെനിന്നു പോലീസുകാക്കു ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കിയശേഷം ഗോപിയെ അനുഗമി

ച്ച. ഗോപി റെയിൽപാളങ്ങളിൽകൂടി നടന്നു; കൂടെ ഇൻസ്പെക്ടറും! രണ്ടുപേരും പരസ്പരം സംസാരിച്ചിരുന്നില്ല. ഏകദേശം രണ്ടു ഫർലാങ്ങു നടന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഗോപി ഇൻസ്പെക്ടറോടു പറഞ്ഞു.

“നോക്കൂ; ഇതിനുവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ വന്നതു്.”

ഇൻസ്പെക്ടർ, ഗോപി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച സ്ഥലത്തേയ്ക്കുനോക്കി. ഗോപി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതു് അവർ നടക്കുന്ന റെയിൽ പാളങ്ങളിൽതന്നെയായിരുന്നു. നിന്നമണിത്ത റെയിൽ പാളങ്ങൾ!

ഇൻസ്പെക്ടർ അതുകേൾപ്പിട്ടു്.

“ഇതിനെ തുടർന്നു് നമുക്കു് അടുത്ത സ്റ്റേഷൻവരെ പോകണം.”

ഗോപി പറഞ്ഞു. അവർ വീണ്ടും നടന്നു. ഗോപി സംസാരിക്കുന്നതിൽ വിമുഖനായിട്ടാണ് കാണപ്പെട്ടതു്. അതു മനസ്സിലാക്കിയ ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപിയുടെ പിന്നാലെ നടന്നു. ആ റെയിൽ പാളങ്ങളോടൊപ്പംതന്നെ ആ ചോരത്തുള്ളികളും അങ്ങിങ്ങു കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. പരസ്പരം സംസാരിക്കാതെ ചിന്താധീനനായിരുന്ന ഗോപിയും, ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയെപ്പോലെ ഗോപിയെ അനുഗമിച്ചിരുന്ന ഇൻസ്പെക്ടറും വളരെ ദൂരം എത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

ആ ചോരപ്പാടുകൾ അവസാനിക്കുന്നില്ല.

ഇൻസ്പെക്ടർ ക്ഷീണിതനായി.

“ഗോപി! എന്തൊരു വെയിലു്! നമുക്കു കറച്ചുവെച്ചു മരിക്കാം.”

ഇൻസ്പെക്ടർ തണലുകളുടെ ഒരു ഭാഗത്തേയ്ക്കു മാറി.

ഇൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞതു കേട്ടില്ല എന്ന ഭാവത്തിൽ ഗോപി തറയിൽ സസ്യക്ഷ്മം വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നു.

“ഇൻസ്പെക്ടർ വത്ര! നമുക്കല്ലംകൂടി നടക്കാം.”

ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപിയെ അനുഗമിച്ചു.

ഏതാനും ദൂരംകൂടി നടന്നപ്പോൾ അവർ അടുത്ത സ്റ്റേഷനിലെത്തി. അതുതായീനനായെന്നവണ്ണം ഗോപി ശബ്ദമുയർത്തി—“ഇൻസ്പെക്ടർ!”

ഇൻസ്പെക്ടർ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ആ ഉരുക്കുപട്ടാളങ്ങളുടെ കരകെ ഇട്ടിരുന്ന തടിക്കുഷണങ്ങളിൽ രക്തം തളംകെട്ടി കിടന്നിരുന്നു. അതിൽനിന്നും ട്റെയിൻ അവിടെ പതുമിനിട്ടെങ്കിലും നിന്നിട്ടുണ്ടെന്നും അവിടെയായിരിക്കാം ഘാതകൻ ഇറങ്ങി പോയിട്ടുള്ളതെന്നും ഗോപി ഉഴഹിച്ചു.

റെയിൽ പാതകളുടെ ഒരു ഭാഗം വളർന്നിരിക്കുന്ന മരക്കൂട്ടങ്ങളും കുറിക്കാടുകളുമാണ്. അവിടെയെങ്ങും ജനവാസമുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളൊന്നും കണ്ടിരുന്നില്ല. ആ പരിസരങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന മൻഷ്യജീവികൾ ഗോപിയും, ഇൻസ്പെക്ടറും, ഒരു സ്റ്റേഷൻ ക്ലാക്കും, ഗാർഡും മാത്രമായിരുന്നു.

ഗോപി ഇൻസ്പെക്ടറെയും വിളിച്ചുകൊണ്ടു റെയിൽ പാളത്തിന്റെ എതിർ വശത്തേയ്ക്കു കടന്നു. ഗോപിയുടെ നടപ്പിനു വേഗതവർദ്ധിച്ചു. ഏതോ അത്യാവശ്യം സാധിക്കുവാനുണ്ടു എന്ന മട്ടിൽ മുറുകി നടക്കുകയുണ്ടു്. ഇൻസ്പെക്ടർക്കു് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല.

അവിടം രെയിൽ പാതയുടെ നിരപ്പിൽ കിടന്നു കൂടിയിരുന്നില്ല. ചില കുറിയെടുക്കലും, കാട്ടുവള്ളികളും മാത്രമെ അവിടെ കാണാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഗോപി സസൂക്ഷ്മം അവിടമെല്ലാം പരിശോധന നടത്തി.

“ഗോപി; ഇതാ ഒരു കടപ്പാട്!” ഇൻസ്പെക്ടർ ഒരു വള്ളിക്കാട്ടിൽ കുത്തിക്കിടന്ന രക്തം പുരണ്ട ഒരു തുണിക്കുപ്പണമെടുത്തു ഗോപിയെ ഏല്പിച്ചു. ഗോപി സൂക്ഷ്മതയോടെ പരിശോധിച്ചു. അത് ഒരു ചെലുപ്പായതിരുന്നു. അതിന്റെ വക്കിൽ ‘എസ്. എം. എസ്’ അടയാളപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു കൂടാതെ രക്തം പുരണ്ട എന്തോ തുടച്ച പാടും ഉണ്ടായിരുന്നു.

“ശരി! ഇനി നമുക്കു മടങ്ങാം. ഇവിടെ നിന്നും ഇതിൽ കൂടുതലൊന്നും കിട്ടുകയില്ല. ഇത്രയുംതന്നെ ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതല്ല.”

പിന്നീട് അധികസമയം അവർ അവിടെ നിന്നില്ല. ഇൻസ്പെക്ടർ സ്റ്റേഷനിലേയ്ക്കും ഗോപി സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കും മടങ്ങി.

ഗോപി സ്വഗൃഹത്തിലെത്തിയപ്പോൾ ലക്ഷ്മീപുരത്തുള്ള ‘റോയൽ കഫെ’ എന്ന ഫോട്ടലിൽനിന്നും തന്നെ ആരോ ഫോണിൽ വിളിച്ചതായിട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭായ് പറഞ്ഞു.

ഗോപി ഉടൻതന്നെ ലക്ഷ്മീപുരത്തിലെ ‘റോയൽ കഫെ’യിലേയ്ക്കു ഫോൺ അററൻറുചെയ്തു.

താമസിയാതെ മറുപടി കിട്ടി.

ഉടൻതന്നെ സ്ഥലത്തെത്തണമെന്നും, അത്രയും

മേൽ ഗൗരവാവഹമായ ഒരു സംഗതിയാണെന്നും ഹോട്ടലിൽനിന്നും ആരോ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

“എന്താ, ഇനിയും പുറപ്പെടാനാണോ ഭാവം? അങ്ങേയ്ക്ക് ഒരു സമയവും വിശ്രമമില്ലേ? ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഈ ജോലി രാജിവയ്ക്കുകയല്ലേ ഭംഗി?” ശാന്ത പോദിച്ചു.

“ശാന്തെ! നീയെന്താണ് കഥയില്ലാത്തവളെപ്പോലെ സംസാരിക്കുന്നത്? എന്നെക്കൊണ്ടു് അതിനു പ്രാപ്തിയുണ്ടെന്നു കണ്ടിട്ടില്ലെ വിളിക്കുന്നത്? പോകാതിരിക്കുവാൻ പാറമോ? അതും ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവണ്മെന്റിനെ ആശ്രയിച്ചു കഴിയുന്ന ഞാൻ!”

“എന്തായാലും ഉറങ്ങുകാലമായി. കുളിച്ചു് ഉറങ്ങുകഴിച്ചിട്ടു് പോയാൽമതി. അങ്ങേയ്ക്കു വല്ലതും വന്നാൽ അവരാരും നോക്കത്തില്ല. അങ്ങയുടെ അഭ്യുദയത്തിൽ എത്ര ജനങ്ങളാണ് അസുയയോടെ വീക്ഷിക്കുന്നതെന്ന് അങ്ങേയ്ക്കറിയാമോ? എന്തായാലും കുളിച്ചു് ഉറങ്ങുകഴിക്കൂ.”

“ശരി! നിന്റെ ഇഷ്ടം എന്റെ ഇഷ്ടം.” ഇപ്രകാരം സഹാസം മൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ശാന്തയുടെ തുട്ടത്തു കവിൾത്തടങ്ങളിൽ ഒരു ചുംബനമപ്പിച്ചു. അവൾ തന്റെ മതിവദനം വെട്ടിത്തിരിച്ചുകൊണ്ടു് മുറിക്കകത്തേയ്ക്കു പോയി.

ഗോപി കുളിയും ഉറങ്ങും കഴിഞ്ഞു ലക്ഷ്മീപുരത്തിലെ ‘റോയൽകഫെ’യിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. ഹോട്ടലിൽ എത്തുമ്പോൾ മണി മൂന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സ്വലം ഇൻ

സ്പെക്ടറേയും പാർട്ടികളെയും കണ്ടതോടുകൂടി കായ്കും അത്രയ്ക്കു നിസ്സാരമല്ലെന്നു ഗോപി കമനസ്സിലായി.

ഇൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞു:—“ഗോപീ! ഇവിടെ അതിശയകരമായ ഒരു കൊലപാതകം നടന്നിരിക്കുന്നു. മരിച്ച ആൾ ഇവിടെ ഒരു മാസക്കാലമായി നാടകം നടത്തി പേരും പെരുമയും സമ്പാദിച്ചു ഏവരുടേയും കണ്ണിലുണ്ണിയായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന നാടകകമ്പനി മാനേജർ ശിവപ്രസാദ് ആണ്.”

ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപാലപിള്ള കൊലയെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു വിവരണം ഗോപി കമനസ്സിലായി.

“എങ്ങിനെയാണ് അയാൾ വധിക്കപ്പെട്ടത്?” ഗോപി ചോദിച്ചു.

അതിനു ഹോട്ടൽ മാനേജറാണ് മറുപടി കൊടുത്തത്.

“കൊല്ലപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന ഈ മനുഷ്യൻ ഇന്നലെ വൈകിട്ടു വന്ന് തനിക്കൊരു മുറിവേണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. കൊട്ടകയിൽതന്നെ കിടക്കാറുള്ള ഈ മനുഷ്യൻ അവിടെ ഇന്നലെ കിടക്കാൻ സൗകര്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം മുറി ആവശ്യപ്പെട്ടതെന്നു വിചാരിച്ചു ഞാൻ രണ്ടുരൂപാ വാടക സമ്മതിച്ചു മുക്കളിലത്തെ ഒരു മുറി ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്തു.

രാത്രി സുമാർ പത്തുമണിയോടുകൂടി മാനമായി വസ്ത്രധാരണം ചെയ്തിരുന്ന ഒരു യുവതി ഇവിടത്തെ ഭൂതന്റെ സമീപംചെന്നു തനിക്കു ഉടൻതന്നെ നാടകകമ്പനി മാനേജറെ കാണണമെന്നും അത്യാവശ്യമാണെന്നും

നും പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് ഭൃത്യൻ ആ യുവതിയെ മാ
നേജരുടെ മുറിയിൽ കൊണ്ടുവന്നാക്കി.

രാത്രിയിൽ ഏതോ വെടി പൊട്ടുന്നതുപോലെയു
ള്ള ശബ്ദം കേട്ട് ഞാൻ മുകളിൽ ചെന്നുനോക്കി. അ
പ്പോൾ മുറി അകത്തുനിന്നും തഴുതിട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും,
മുറിയിൽ അനക്കമൊന്നും കേൾക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടും,
ജവർ കിടന്നറങ്ങുകയാണെന്നും, എനിക്കു് അപ്രകാരം
ഒരു ശബ്ദം ഉണ്ടായതായി തോന്നിയതാണെന്നും വി
ചിന്തിച്ച് ഞാൻ വീണ്ടും പോയി കിടന്നുറങ്ങി.

രാവിലെ ഭൃത്യൻ മുറി അടിച്ചുവാരുണതിനു ചെന്ന
പ്പോൾ ആ മുറി മുഴുവൻ രക്തം തളംകെട്ടി കിടക്കുന്ന
തായും, മുറിയിൽതന്നെ ഒരു റിവാൾവർ കിടക്കുന്നതാ
യും, കണ്ടു. വാടകയെടുത്തിരുന്ന ആളെയോ രാത്രി
യിൽ വന്ന സ്ത്രീയേയോ അവിടെ കണ്ടില്ല. ചുമരിലെ
ല്ലാം കൈ രക്തത്തിൽ മുക്കി പതിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ
യുള്ള പാടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ഉടൻതന്നെ വി
വരം പോലീസിൽ അറിയിച്ചു. അവരെല്ലാം വന്നു പ
രിശോധന നടത്തിയപ്പോൾ മുറി വാടകയെടുത്തിരുന്ന
ആളിന്റെ മൃതദേഹം ഈ കെട്ടിടത്തിനു പുറകിലുള്ള
ചൊട്ടക്കിണറിൽനിന്നും കണ്ടെടുത്തു. ആരോ കത്തി
കൊണ്ടു ബലമായി കത്തിക്കൊന്നതായിട്ടാണ് ഡാക്ടർ
പറഞ്ഞതു്. ഘാതകൻ ഉപയോഗിച്ച കത്തിയും കി
ണറിനു സമീപം കിടന്നു കിട്ടി. ൧

ഈ കേസിൽ വിശദവിവരത്തിനു സംഭവം ന
ടന്ന മുറി ഒന്നു പരിശോധിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെ
ന്നുദ്ദേശിച്ച് ഗോപി വിവരം ഹോട്ടൽ മാനേജരെ അ

റിയിച്ചു. അയാൾ ഉടൻതന്നെ ഗോപിയെ സംഭവം നടന്ന മുറിയിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

ഗോപി ആ മുറിയിലെല്ലാം ഒന്നും ബാക്കിവയ്ക്കാതെ ഒരു പരീക്ഷണം നടത്തി. പക്ഷെ ഒന്നും കണ്ടുകിട്ടിയില്ല. ചുമരിൽ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആ കൈപ്പത്തി! അതാണ് ഗോപിയുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചത്. അതിൽ നിന്നമണിഞ്ഞ കൈപ്പത്തികളും, വിരലുകളും വ്യക്തമായി കാണാമായിരുന്നു. ചുമരിൽ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന പാടിൽ ഇടതു കൈയുടെ ചെറുവിരൽ മാത്രം വ്യക്തമായി കാണുന്നില്ല. മറ്റു വിരലുകളെല്ലാം വ്യക്തമായി കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിൽനിന്നു ഘാതകൻ ഇടതുകയ്യിന്മേൽ ചെറുവിരൽ ഇല്ലെന്നു ഗോപി അനുമാനിക്കുകയും ആ കൈപ്പത്തിയുടെ അളവെടുക്കുകയും ചെയ്തു. അതു കഴിഞ്ഞ് ഗോപി പ്രേതവും, അതിനുസമീപം കിടന്നുകിട്ടിയ കത്തിയും പരിശോധിച്ചു. കത്തിയുടെ പിടിയിലുള്ള ‘എസ്സ്. എം.’ എന്ന അടയാളം അയാളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. കത്തിയിലും, റെയിൽവെ സ്റ്റേഷനിൽ കിടന്നുകിട്ടിയ മൂലിലുംകണ്ട ‘എസ്. എം.’ എന്ന അടയാളം! ട്റാക്കിലും ഹോട്ടലിലെ ചുമരിലും കണ്ട ചെറുവിരലില്ലാത്ത കൈപ്പത്തികൾ!! ഇതെളിവുകളെല്ലാം വെച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ന്യായാധിപനെപ്പോലെ ഗോപി ചൂഴ്ന്നുതോലോചിച്ചു. ഒട്ടനേരത്തെ ആലോചനയ്ക്കുശേഷം അയാൾ അറിയാതെ ഉച്ചരിച്ചുപോയി:—“എന്ത്! ഘാതകൻ രണ്ടും ഒരാൾതന്നെയോ?”

മായംപുരട്ടിയ മയക്കസിഗററ്റ്

കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ച സംഭവങ്ങൾ നടക്കുന്നതിന് സുമാർ പതിനാറുകൊല്ലം മുമ്പുനടന്ന ഒരു സംഭവമാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നത്.

ലക്ഷ്മീപുരത്തുനിന്നും നാലഞ്ചുമൈൽ ഉള്ളിലേയ്ക്കു മാറി ജനവാസം കുറഞ്ഞ ഒരു സ്ഥലത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു രണ്ടുനില കെട്ടിടത്തിലേയ്ക്കു വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഒരു ശുശ്രൂണത്തിന്റെ ഭീകരതയും നിശ്ശബ്ദതയുമാണ് ഇലംപ്രഥമമായി അവിടെ പ്രവേശിക്കുന്ന ഒരുവന് അനുഭവപ്പെടുക. കതകുകളും ജനാലകളുമെല്ലാം സദാസമയവും അടച്ചിട്ടിരിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുക. മുൻവശത്തെ മുറിയുടെ ഒരു കതകുമാത്രം പകുതി തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്നതായിക്കാണാം. പുറമെനിന്നു നോക്കുന്ന ഒരുവന് അവിടെ ജനവാസമുള്ളതായിപ്പോലും തോന്നുമായിരുന്നില്ല. തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്ന ആ മുറിയുടെ ഒരൊഴിഞ്ഞകോണിൽ മേശപ്പുറത്തു മൂന്നുനാലു കുപ്പികളും, ഒന്നരണ്ടു ഗ്ലാസുകളും ഇരിക്കുന്നതിനു സമീപത്തായി ഒരു കസാലയിൽ സിഗററ്റും വലിച്ചുകൊണ്ട് മുൻ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ച കോമളകുമാരിയുടെ അച്ഛൻ ശങ്കരമേനോൻ ഇരിപ്പുണ്ട്.

“ശങ്കരാ!” അണഞ്ഞുപോയ സിഗറററിന്റെ കുറി ള്ളരെയെറിഞ്ഞശേഷം ശങ്കരമേനോൻ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു. മലിനവേഷധാരിയായ മധ്യപ്രായം കടന്ന ഒരു വിരൂപൻ അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ അയാളുടെ മുമ്പിൽ ഹാജർകൊടുത്തു.

“പുറത്താരാണ് സംസാരിക്കുന്നത്?” കപ്പിയിൽ നിന്നും ഗ്ലാസിലേയ്ക്കു മദ്യം പകർന്നുകൊണ്ടു് അയാൾ ചോദിച്ചു.

“മനേനും കിട്ടുവു!”

“അവർ വന്നുകഴിഞ്ഞോ?”

“ഓഹോ, അവർ വന്നിട്ടു് രണ്ടു മണിക്കൂറോളമായി.”

“ഇങ്ങോട്ടു വരാൻ പറയൂ. വേഗമാകട്ടെ.” ശങ്കരമേനോൻ കല്പിച്ചു.

അധികം താമസിയാതെ കൃഷ്ണവണ്ണത്തോടുകൂടിയ ഒരു ഹ്രസ്വകായൻ അവിടെ പ്രവേശിച്ചു. കറുത്ത പാടുകളോടും, സമൃദ്ധമായുണ്ടായിരുന്ന മുഖക്കുരുകൊണ്ടു് വികൃതമായി അകത്തോട്ടല്ലം ചാഞ്ഞു് സദാ രക്തവണ്ണമായി കാണപ്പെടുന്ന വട്ടക്കണ്ണുകളോടും, അഗ്രം സാമാന്യത്തിലധികം തടിച്ച നാസികയോടും, അമിതമായ ധൂമപാനത്താലും മധുസേവയാലും കരിക്കട്ടുപോലെ കറുത്തു തടിച്ചിരിക്കുന്ന അധരങ്ങളോടും, നീലിമ കലർന്നു വിടവുള്ളതുമായ ദന്തനിരകളോടും കൂടിയ അയാൾ ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ ആർക്കും വെറുപ്പും, ഭയവും ഉളവാക്കുന്നതായിരുന്നു. ഒന്നും രണ്ടും മണിക്കൂറിടവിട്ടു് ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അമിതമായ മദ്യപാനത്താൽ അ

വൻ സ്വബോധമുണ്ടായിരിക്കുന്ന അവസരംതന്നെ ചുരുക്കമാണ്.

അവിടെ ആഗതനായ നവാതിമിക്ക് ഒരു കസാല നീക്കിയിട്ടുകൊടുത്തുകൊണ്ട് ശങ്കരമേനോൻ ചോദിച്ചു:—“എന്താ മദനാ വിശേഷം? പോയ കാര്യം പൂവോ കായോ? എല്ലാം ശുഭമായിത്തന്നെ പയ്യുവസാനിച്ചില്ലേ? കിട്ടി എവിടെ?”

അകത്തു കടിച്ചു മദോന്മത്തനായി ലഹളകൂട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന കിട്ടി ഉടൻതന്നെ ശങ്കരമേനോനിരുന്ന മുറിയിലേയ്ക്കു കടന്നുവന്നു.

മദനൻ:—ഞങ്ങളെ ഭരമേല്പിച്ചയച്ചിട്ടുള്ള എന്തെങ്കിലും കാര്യങ്ങൾ നടക്കാതെ വന്നിട്ടുണ്ടോ എജമാനനെ?

ശ. മേനോൻ:—ഇല്ല; അതുകൊണ്ടല്ലെ നിങ്ങളെത്തന്നെ ഏല്പിച്ചത്.

കിട്ടി:—അങ്ങിനെ പറഞ്ഞാട്ടെ അങ്ങനേ! ഞങ്ങളെ ഭരമേല്പിച്ചു, പിടിച്ചു കൊണ്ടുവരാൻ പറഞ്ഞാൽ കൊന്നു കൊണ്ടുവരും. അതാണ് ഞങ്ങളുടെ ചുണ. ഞങ്ങളുടെ ഉരുക്കുമഷ്ടിയുടെ ചുട്ട് ഈ നാറികളു് അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?

മദനൻ:—ഹൊ, അയാളെക്കൊണ്ടൊരു സിഗററു വലിച്ചിപ്പിക്കാൻ പെട്ടപാടു! ഈശ്വരൻമാത്രമറിയാം.

ശ. മേനോൻ:—ഏ,ന്നിട്ടെവിടെ സാധനം?

ഉടൻതന്നെ മദനൻ തന്റെ കപ്പായക്കീശയിൽ നിന്നും ഒരു ഡയറിയെടുത്തു ശങ്കരമേനോനെ ഏല്പിച്ചു.

മേനോൻ അതു നിവർത്തിനോക്കിയിട്ട് പൈശാചികമായി ഒന്നു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അനന്തരം പറഞ്ഞു:—“എടാ മദനാ! ഞാൻ ഇന്നുമുതൽ എത്രലക്ഷം സ്വത്തിന്റെ അധിപനാണെന്നു നിനക്കു സങ്കല്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ? ഇല്ല; നീയൊരു പോഴനാണു്. നിനക്കൊന്നും അറിയാൻ പാടില്ല. ഞാൻതന്നെ ഭാഗ്യവാൻ! ഹാ!....ഹാ!....ഹാ!....ഇനിയും കിടക്കുന്നല്ലോടാ അവന്റെ മകൻ ആ പീഠച്ചെക്കനും, പെണ്ണും, തള്ളയും! ഓ...ഇനി അതിനെന്താ നിവൃത്തി?

മദനൻ:—ആ സത്വങ്ങളെല്ലാം പണ്ണികിടന്നു തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞു കത്തുപാളയെടുത്തു് ഒടുവിൽ ഇവിടെയെത്തും യജമാനനെ! അല്ലെങ്കിൽ ഇപ്പോൾതന്നെ അവർക്കും അവരുടെ രഹസ്യകാമുകനും ഒരു മരണചീട്ടെഴുതിയാലെന്താ? അവരും കുട്ടികളും വേറെരൂത്തന്റെ ഭവനത്തിലല്ലേ പാക്കുന്നതു്?

ശ. മേനോൻ:—അതിനു് ഇനിയും കാലമായിട്ടില്ല. വരട്ടെ!

മദനൻ:—അപ്പോൾ....അങ്ങു് ഇന്നുമുതൽ കോടീശ്വരനും, ഞങ്ങളെല്ലാം ദരിദ്രരും!

ശ. മേനോൻ:—മേനോനെ ആശ്രയിച്ചു കഴിയുന്നവർക്കും ഒരിക്കലും നിരാശയ്ക്കിടവരികയില്ലേടോ. നിങ്ങളെന്നും എന്റെ സ്വന്തക്കാർ, എനിക്കു വേണ്ടപ്പെട്ടവർ. നാടു മറന്നാലും മൂടു മറക്കാനൊക്കുമോ? നിങ്ങളെന്നും എന്റെ പ്രതിനിധികൾ; പോരെ?

മദനൻ:—അതിന്റെ പ്രാരംഭച്ചടങ്ങായി ഇപ്പോൾ ഈ ഗ്ലാസുകളെല്ലാം ഒന്നു നിറയ്ക്കട്ടെ.

മനേന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം മേശപ്പുറത്തിരുന്ന് ഗ്ലാസുകളെല്ലാം നിറയ്ക്കപ്പെട്ടു. ആടിയും പാടിയും, തമ്മിൽ പിടിച്ചും ആ രാത്രിഞ്ചരന്മാർ ഏതാനും നിമിഷത്തിനകം എടുപത്തു നിറകുപ്പികൾ കാലിക്കുപ്പികളാക്കി.

ശ. മേനോൻ:—ഇതൊക്കെയായിട്ടും ഈ ഡയറി നിങ്ങൾ എങ്ങിനെ കൈവശപ്പെടുത്തിയെന്നു പറഞ്ഞില്ലല്ലോ?

മനേൻ:—എന്തിനങ്ങുന്നേ, ഇനി ചത്ത കുഞ്ഞിന്റെ ജാതകം കുറിക്കുന്നു. അതറിയാതിരിക്കുയാണെന്നത്!

ശ. മേനോൻ:—എങ്കിലും കേൾക്കട്ടെ, പറയൂ!

മനേൻ തുടന്നു:— “ആരെങ്കിലും ടിക്കറ്റുവാങ്ങാതെ യാത്രചെയ്യുന്നുണ്ടോ എന്നറിയുന്നതിനായി ട്രെയിനിന്റെ ചുറ്റും കഴുകന്റെ കണ്ണുകളുമായി ചുറ്റിനടന്നിരുന്ന റെയിൽവെ ചെക്കറന്മാരുടെ കണ്ണിൽ പൊടിയിട്ടുകൊണ്ടു് ഞങ്ങൾ അയാളിരുന്ന കമ്പാർട്ട്മെന്റിൽ ചാടിക്കയറി. ദൈവധീനം എന്നല്ലാതെ എന്തുപറയട്ടെ! ആ നിർഭാഗ്യവാൻ മാത്രമെ ആ കമ്പാർട്ട്മെന്റിൽ യാത്രക്കാരനായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. വാതിലിനുസമീപം പുറത്തു് ഒരു സ്ത്രീയും ആരോഴുവയസ്സു പ്രായമായ ഒരു കുട്ടിയും നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു. സ്ത്രീയും അയാളും എന്തോ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സംസാരത്തിൽ നിന്നും അതു് അയാളുടെ ഭായ്യയും പുത്രനുമായിരുന്നു മനസ്സിലായി.

ഞങ്ങളെ അറിയിച്ചവരും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ആ

നോട്ടം അത്ര പന്തിയല്ലായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ അതു ഗൗ
നിക്കാത്തമട്ടിൽ അയാളുടെ എതിർവശമായുള്ള ബ
ഞ്ചിൽ ഇരുന്നു.

“അപ്പോൾ ഞാൻ പോകട്ടെ!” ഒരു മന്ദഹാസ
ത്തോടെ അവർ ചോദിച്ചു.

“ചെന്നാലുടൻ കത്തയയ്ക്കാം. കരാഴ്ചയ്ക്കുക തി
രിച്ചുവരികയും ചെയ്യാം.” അയാൾ പറഞ്ഞു.

ട്റെയിൻ ഭീകരമായി കണലറിക്കൊണ്ടു മെല്ലെ
ഇളകി കാടുവാൻ തുടങ്ങി.

ഞങ്ങൾ ചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്ന കുറേക്കൂടെ
ത്തെപ്പാറി ഞങ്ങളോളം. അതോളം ഭയപ്പെട്ടു നടുങ്ങ
ുന്ന ഭീരുക്കളല്ലായിരുന്നു ഞങ്ങൾ! അല്ലെങ്കിൽ ഇതിനി
റങ്ങേണ്ടിയിരുന്നില്ല. ഞങ്ങളുടെ കാരോ നിമിഷവും
അയാളെ മരണത്തോടടുപ്പിക്കുകയായിരുന്നു.

ഞങ്ങൾ അയാളെ ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അല
ക്കിത്തേച്ച ശുഭവസ്ത്രങ്ങളാണ് അയാൾ ധരിച്ചിരുന്ന
ത്. കാഴ്ചയിൽ സുഖവൻ! നല്ല ആരോഗ്യമുണ്ട്. മന
സ്സെമ്പയ്ക്കത്തെ പ്രകടമാക്കുന്നതായിരുന്നു ആ മുഖം! മുഖ
ത്തെപ്പാറി പറയുമ്പോൾ എവിടെയോ വച്ചു കണ്ടിട്ടു
ള്ളതായി ഒരു തോന്നൽ! ഞാൻ കാമ്പിക്കുവാൻ ശ്രമി
ച്ചു. ഇല്ല; മറവിയുടെ അഗാധഗർത്തത്തിലെവിടെയോ
ആണ്. എങ്കിലും ഒന്നു സത്യമാണ്. ആ മുഖം താങ്കളു
ടെ മുഖവുമായിട്ട് അദ്ദേഹം സമമുള്ളതുപോലെ തോ
ന്നും കാഴ്ചയിൽ! അയാളെ കാമ്പിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം ഞാ
നപേക്ഷിച്ചു. അതല്ലല്ലോ ഞങ്ങളുടെ കർത്തവ്യം? എ
ന്റെ നയനങ്ങൾ അയാളുടെ മുഖത്തുതറച്ചു. അയാൾ

കരൽബോധാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുകയാണ്. മുഖം വീഴി വെളുത്തിട്ടുണ്ട്:

“എന്താ സുഖമില്ലെ?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

അയാൾ ഉത്തരം പറയാതെ എന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

നിശ്ശബ്ദനിമിഷങ്ങൾ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഞാൻ വെളിയിലേയ്ക്കു നോക്കി. നേരിയ നിലാവു നന്നത്ത മരാരും ആകാശത്തിൽനിന്നും ഉയന്നിറങ്ങി ഞങ്ങളിരുന്ന വണ്ടിയെ സാനുരാഗം ആശ്ലേഷിക്കുന്നു. വെള്ളകാന്താരി പൂത്തപോലെയുണ്ട് ആകാശത്തിൽ നക്ഷത്രസമൂഹങ്ങൾ!

അയാൾ ഞങ്ങളെ മാറി മാറി നോക്കി; അല്ലാ അളന്നു. എന്നിട്ട് ആ ചുണ്ടുകൾ അലസമായി നണഞ്ഞുകൊണ്ടു ജനാലയിലൂടെ വെളിയിലേയ്ക്കു ദൃഷ്ടികൾ പായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

“ഈ സ്ഥലമേതെന്നറിയാമോ?”

ഞാൻ കിട്ടുവിനോടു ചോദിച്ചു.

“കപ്രസിദ്ധി നേടിയ കൊള്ളക്കാരൻ വീരബാഹുവും സംഘവും പാകുന്ന ഇരുട്ടുകാനം!” കിട്ടു മടിക്കൂടാതെ പറഞ്ഞു.

“നാം കരുതിയിരിക്കണം. മൂന്നുപേരല്ലെഴുട്ടുള്ള ഈ കമ്പാർട്ട്മെന്റിൽ! അവൻ എപ്പോഴാണ് വരുന്നതെന്ന് ഉറപ്പിക്കുവാൻപോലും നിവൃത്തിയില്ല. ചിലപ്പോൾ വരാതിരിക്കാനും മതി. എങ്കിൽ ഭാഗ്യമായി.”

“നമ്മുടെ ബാഗെല്ലാം എടുത്തു ബഞ്ചിന്റെ കീ

ശെ വയ്ക്കണം. ഇവിടം കഴിയുന്നതുവരെ നമുക്ക് ഉറങ്ങണം.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ ഒന്നു നടുങ്ങിയതായി എനിക്കുതോന്നി. അനന്തരം അയാൾ ഞങ്ങളോടുത്തീരുന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—“ഏതാണീസ്ഥലം! ഇരുട്ടുകാനോ? ശരി. ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്; കവച്ചുക്കാരനായ വീരബാഹുവും സംഘവും പാർക്കുന്നതു് ഇവിടെയാണെന്നു്! ഏതായാലും നമ്മൾ കരുതിയിരിക്കണം.”

കൊള്ളിക്കാരുടെയും കൊലപാതകികളുടെയും ശല്യം അന്നു് ഇരുട്ടുകാനം എന്ന ദിക്കിൽ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഏഴുമണി കഴിഞ്ഞാൽ ആ പ്രദേശത്തെങ്ങും ഒരു യാത്രക്കാരനെപ്പോലും കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. തസ്സരന്മാരുടെ നിശിതായുധമേറു് അകാലമരണത്തിനിരയായിത്തീരുന്ന നിർഭാഗ്യവാന്മാരുടെ ശരീരങ്ങൾ ഒരുമാസത്തിൽ രണ്ടും മൂന്നും വീതം ഇരുട്ടുകാനത്തെ പൊതു ശ്മശാനസ്ഥലങ്ങളിൽ മറവുചെയ്തിരുന്നു. അജ്ഞാതനായ ഒരു പാമ്പന്റെ മുതശരീരം റെയിൽ പാളങ്ങളിലോ, മറെറവിടെയോ കിടക്കുന്നു എന്നുള്ള വാർത്തയാണു് പല പ്രഭാതങ്ങളിലും ഇരുട്ടുകാനം നിവാസികളെ അറിയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. ഈ സംഗതികളെല്ലാം നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നതിനാലാണു് അയാൾ ഞങ്ങളോടുത്തീരുന്നതു്.

ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു:—“അയാളെങ്ങിനെ ഇവിടെ വരാനാണു്? അയാൾ ഇപ്പോൾ ഇവിടെയെങ്ങുമില്ലെന്നല്ലേ ഇന്നാളത്തെ പേപ്പറിൽ വായിച്ചതു്.”

“അവൻ ഈ കാട്ടിൽ കാണം!”

അയാൾ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

“അയാളെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യാൻ പാടില്ലെ?”

ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“അവനെയോ? ഇല്ല; ഒരിക്കലുമില്ല! എങ്ങിനെയും അവൻ രക്ഷപ്പെടും. ഒരു അസാധാരണമനുഷ്യൻ!”

കാരോ നിമിഷവും അയാൾ ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. കഴിയുന്നതും അയാളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഞാൻ ചാരിക്കിടന്നുകൊണ്ടു പേപ്പർ വായിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. കണ്ണുകൾ ഉറക്കം വരുന്നു എന്ന മട്ടിൽ ഞാൻ ചലിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി.

“നന്നെ ക്ഷീണമുണ്ട്. ഇന്നലെ ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കൺപോളകൾക്കു വല്ലാത്ത ഭാരം.” ഞാൻ കണ്ണുകൾ അടച്ചു.

“എന്താ നിങ്ങൾ ഉറങ്ങാൻ പോകയാണോ?”

എന്റെ കയ്യിൽനിന്നും പേപ്പർ തട്ടിപ്പറിച്ചുകൊണ്ടു അയാൾ എന്നെ വലിച്ചെഴുന്നേല്പി.

“ഹോ! ഏന്തൊരു ക്ഷീണം!”

ഞാൻ കോട്ടുവായിട്ടു.

അയാൾ ഉടൻതന്നെ കാപ്പിപ്പാത്രത്തിൽനിന്നും ഒരു കപ്പ് ചുട്ടുള്ള കാപ്പി പകർന്ന് എനിക്കുതന്നു. കാപ്പികുടി കഴിഞ്ഞു ഞാൻ കീശയിൽ തപ്പി.

എന്റെ ഇംഗിതം മനസ്സിലാക്കിയ കിട്ടു ഉടൻ

തന്നെ അയാളുടെ പാക്കറിൽനിന്നും സിഗററുകളെ
സം, തീപ്പെട്ടിയും എന്റെ നേക്കു നീട്ടി.

ഞാൻ അതിൽനിന്നും രണ്ടു സിഗററൊടുത്തു് ഒന്നു
അയാൾക്കു നീട്ടി.

“ക്ഷമിക്കണം! എനിക്കു പുകവലി പതിവില്ല.”
അയാൾ പറഞ്ഞു.

“ഇതു ദോഷം ചെയ്യുന്നതല്ല. ഞങ്ങളുടെ പ്രത്യേ
ക ആവശ്യത്തിനു് മദ്രാസിൽനിന്നും എഴുതി അയച്ചു
വരുത്തിയതാണു്. ഉറക്കത്തിന്നും നല്ലതുപോലെ ഉപ
കരിക്കും! കൂടാതെ തലച്ചോറിനു നല്ല ഉന്മേഷവും
കിട്ടും.”

എന്തിനു്, എന്റെയും കിട്ടുവിന്റെ നിർബ്ബന്ധം
മൂലം അയാൾ ഞാൻ കൊടുത്ത സിഗററുവാങ്ങി കത്തി
ച്ചു വലി തുടങ്ങി!

അയാളുടെ ജീവിതത്തിൽ അന്നു് ആദ്യമായിട്ടാ
ണു് സിഗററു് ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്നു് ആ മുഖം വ്യ
ക്തമാക്കി.

സിഗററു വലിച്ചു് ഏതാനും നിമിഷം കഴിഞ്ഞ
പ്പോൾ ‘കാഞ്ഞിരക്കായു്’ കുടിച്ചു കരങ്ങനെപ്പോലെ
അയാൾ പല ഗോഷ്ടികളും കാണിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഏ
റെ താമസിയാതെ അയാളുടെ മുഖവും കണ്ണുകളും പീത
നിറം പൂണ്ടു. അയാളുടെ കൈവശമിരുന്ന സിഗററു
കുറി പിടിവിട്ടു നിലത്തുവീണു. ഏറെ താമസിയാ
തെ അയാൾ പ്രജ്ഞയറു ബഞ്ചിൽ വീണു.

ഞങ്ങൾ കൊടുത്ത സിഗററു് അതിന്റെ ശരി

യായ പ്രവർത്തി നിവൃത്തിച്ചു എന്നു ഞങ്ങൾക്കു ബോധ്യംവന്നു.

പിന്നീട് ഞങ്ങൾ അമാന്തിച്ചില്ല. കിട്ടു അയാളുടെ കഴുത്തിനു പിടിച്ചു ഞെരിച്ചു. ഈ സമയംകൊണ്ടു ഞാൻ അയാളുടെ ബാഹു, ഷർട്ടിന്റെ പാക്കറ്റും പരിശോധനനടത്തി ഡയറി കണ്ടെടുത്തു.

ഈ സമയംകൊണ്ടു് അയാളുടെ ആത്മാവു പരലോകത്തെത്തിയിരുന്നു.

ആരെങ്കിലും ഇതറിഞ്ഞാലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ നഖശിഖാന്തം ആലിലപോലെ വിറച്ചുതുടങ്ങി. ഇനി എന്താണ് വേണ്ടതു്? ഞാൻ എന്റെ ഔദയത്തോടുതന്നെ ചോദിച്ചു. കുറെ നേരത്തേയ്ക്കു് എനിക്കൊന്നും തോന്നിയില്ല. എങ്ങിനെയെങ്കിലും ആ പ്രേതലോകത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടണം! അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം വേഗം കണ്ടുപിടിക്കണം. അമാന്തിച്ചാൽ കാര്യം നടക്കില്ല. ഞാൻ ഓടുന്ന ട്റെയിനിൽനിന്നും വെളിയിലേയ്ക്കു നോക്കി: അമ്പിളി മേഘമാലക്കിടയിൽ എങ്ങോ ഒളിച്ചിരിക്കുയാണു്. അന്തരീക്ഷം ഇരുണ്ടു കറുത്തിരിക്കുന്നു. കരിമേഘങ്ങൾ ആകാശത്തിൽ അടിഞ്ഞുകൂടിയിട്ടുണ്ടു്. മഴയുണ്ടാകാം. ഗംഭീരമായ അലച്ചയുടെ 'ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞില്ല' എന്ന മട്ടിൽ ട്റെയിൻ ഇരമ്പി പായുകയാണു്. മിന്നി മറയുന്ന നിഴലുകൾ പോലെ നിമിഷങ്ങൾ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്റെ തൊട്ടടുത്തു നില്ക്കുന്ന കിട്ടുവും, ആ പ്രേതവും എല്ലാം നിഴലുകൾപോലെ എനിക്കു തോന്നി. തുള്ളിക്കളിക്കുന്ന നിഴലുകൾ.....

ഞാൻ ആ പ്രേതത്തിന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കി. ശ്വാസംമുട്ടി കണ്ണു തുറിച്ചു, നാക്കുകടിച്ചു കീടക്കുന്ന അയാൾ ഏതോ ഒരു രഹസ്യം മന്ത്രിക്കാൻ വാതുറക്കുംപോലെ എനിക്കുതോന്നി. സംശയവും, ഭയവും, ആശങ്കയും എന്നെ പിടിച്ചിടിച്ചീന്തിത്തുടങ്ങി. തുടന്ന് അവിടെനിന്നു ഓടിപ്പോകണമല്ലോ എന്തിനും ഞാൻ അശക്തനായി.

നിമിഷങ്ങൾ മിന്നിപ്പൊലിഞ്ഞു.

ഭീകരമായ ഒരു മുറവിളിയോടെ ട്റെയിന്റെ വേഗത കുറഞ്ഞു. ഞാൻ പരിഭ്രമത്തോടെ വെളിയീലേയ്ക്കു നോക്കി. വണ്ടി അടുത്ത സ്റ്റേഷനിൽ നില്ക്കാൻ ഭാവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

വേഗത കുറഞ്ഞതോടെ ഞാനും കിട്ടുവും വെളിയീലേയ്ക്കു ചാടി രക്ഷപ്പെട്ടു.

അങ്ങിനെ മദനൻ ആ ഡയറി എടുത്ത കഥയും മറച്ചുവെക്കുന്നതെ ഗൗരവമേനോനെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു.

അങ്ങിനെ ആ ത്രികക്ഷി സമ്മേളനം മധ്യസേവനം യോടു കൂടി നേരം പുലരുന്നതുവരെ തുടർന്നു.

രാഠസ്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഡയറി

മാനൂരെ!

ലക്ഷ്മീപുരം മോഡേൻ തീയേറ്ററിൽ ഇന്നു രാത്രി 8-30നും പത്മവിലാസം സംഗീതനടനസഭക്കാരാൽ വിരചിതമായ “ഘോരകന്റെ കടംകൈ” എന്ന മലയാളസംഗീതനാടകം നടത്തപ്പെടുന്നതാണ്.

ആശയശാഢീയ്കുള്ള കഥാഘടന, കണ്ണഞ്ചിടുന്ന നൃത്തരംഗങ്ങൾ, രോമാഞ്ചംകൊള്ളിക്കുന്ന പദ്യഘോഷങ്ങൾ, കരളലിയിക്കുന്ന ശോകരംഗങ്ങൾ, ചിരിപ്പിക്കുകയും ചിരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഫലിതപ്രയോഗങ്ങൾ, എന്നിവയാൽ ആദ്യതരം സമാലംകൃതമാണ് “ഘോരകന്റെ കടംകൈ” എന്ന മലയാളസംഗീതനാടകം!

സംഗീതഭൂഷണി—കോകിലഗാനം കോഴിക്കോടു് കുമാരി ഭഗവതി.

ഫിഡിൽ—കെ. എസ്സ്. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ.

ഗുൺതം—മാസ്റ്റർ കുറുപ്പ്.

ഘഡം—വണ്ടാനം വാസുക്കുട്ടി.

ഹാർമ്മോണിയം, മോർസിംഗ്—എം.പി.ബി.

ജൂനർ പാർട്ടി.

നൃത്തം—കുമാരി സുമംഗലാദേവി.

ഇവരെയെല്ലാം ഒത്തൊരുമിച്ചു കാണുന്നതിനുള്ള സുവണ്ണാവസരം പാഴാക്കിക്കളയാതെ ഉടൻതന്നെ സ്റ്റേറ്റ് ബുക്കുചെയ്യുക.

- എൻ. ബി. 1. പത്തുവയസ്സിനു താഴെയുള്ള കുട്ടികൾക്ക് പകുതിപാർശ്വമതിയാവുന്നതാണ്.
- 2. കൊട്ടകയിൽ സ്ഥലമുളളടത്തോളം മേയ്ക്കുമെടിക്കററ കൊടുക്കപ്പെടുകയുള്ളു.
- 3. മാനേജരുടെ തീരുമാനം അവസാനത്തേതും നിയമപരവുമായിരിക്കും.
- 4. കൊട്ടകയിൽ ലഹരിപദാർത്ഥങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ചപ്രകാരം എന്നും രാവിലെ എട്ടുമണിക്ക് ഒരു പ്ലാൻററിൽ തെരുവുതോറും വിളിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന 'പത്മവിലാസം' നാടകക്കമ്പനിക്കാരുടെ 'ഘോരകൻറ കടുകൈ' എന്ന നാടകം തെരുവുപിള്ളേരുടെ സംസാരവിഷയവും, ചങ്ങത്തുകേറക്കാരായ പോലീസുകാരുടെ വിഹാരരംഗവുമാണ്. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സംസാരവിഷയമാണ്; കൊച്ചുക്കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കരച്ചിലിൻറ രക്ഷാകേന്ദ്രമാണ്, എന്തിന്? പത്മവിലാസംനാടകക്കമ്പനി ലക്ഷ്മിപുരത്തിൽ വന്നിട്ട് കുറഞ്ഞൊരുകാലമെ ആയുള്ള ഏഷ്യാൻ അതിൻറ പ്രശസ്തി നാടകവും പറന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

തല്ലാലം നമുക്കു നാടകത്തെയും, നാടകക്കമ്പനിയേയും വിട്ടു കഥയിലേയ്ക്കു കടക്കാം.

സായാഹ്നസൂര്യൻ തൻറ അന്നത്തെ ജോലി ക

വസാനിപ്പിച്ചശേഷം ആലസ്യാധീനനായി വിശ്രമാ
 ണം പശ്ചിമാംബുധിയാകുന്ന മണിമഞ്ചത്തിൽ ചെ
 ന്താമരനിറമേന്തുന്ന പട്ടു വിരിച്ചുതുടങ്ങി. രാവിന്റെ
 ആവിർഭാവത്തിൽ ഭയചകിതരായ ചക്രവാകമിഥുനങ്ങൾ
 സ്വപ്നസ്ഥനായ ജഗന്നിയന്താവിനെ നോക്കി ഉച്ച
 ത്തിൽ നിലവിളിക്കുന്നതു കേട്ട് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊ
 ണ്ടു നിശാകാന്തൻ പൂച്ചാംബരത്തിൽ വന്നെത്തിനോ
 ക്കി. രജനീയാകുന്ന ഓണദിനാഗമത്തിൽ സന്തുഷ്ടരായ
 വാവലുകൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി ആകാശദേശത്തു പറന്നുതു
 ടങ്ങി.

ഈ സമയം കോമളവിലാസം ബംഗ്ലാവിന്റെ വ
 ടക്കഭാഗത്തുള്ള പുന്തോട്ടത്തിൽ പത്മവിലാസം നാടക
 കമ്പനി മാനേജർ ശിവപ്രസാദ് ആരെയോ പ്രതീക്ഷി
 ച്ച് ചിന്താഗ്രസ്തനായിരിക്കുന്നു. ശിവപ്രസാദ് കാലോ
 ചിതമായ വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച സുകുമാരകളേമ്പര
 നായ ഒരു യുവാവാണ്. അരെയും ആകർഷിക്കത്തക്ക
 മുഖഭാവവും, ചുരുണ്ടിരുണ്ടു ഭംഗിയായി ക്രാപ്പചെയ്ത
 പുറകോട്ടു ചീകി ഒരുക്കി വച്ചിരിക്കുന്ന തലമുടിയും എ
 ന്നുവേണ്ടാ അയാളുടെ ഓരോ അവയവവും, വേഷഭൂഷ
 കളും യുവതീഹൃദയങ്ങളിൽ സ്നേഹം ജനിപ്പിക്കുന്നതിനു
 തികച്ചും പര്യാപ്തമായിരുന്നു.

വസന്തകാലത്തെ കസുമനിരകളെ ആലിംഗനം
 ചെയ്തു വന്നെത്തിയ വികാരോദ്ദീപകമായ സുഗന്ധവാ
 ഹൻ അയാളെ തലോടുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അയാൾ
 അപ്രകാരം ഇരിക്കുന്നതു്. അയാളുടെ സങ്കല്പസാമ്രാജ്യ
 ത്തിലേയ്ക്കു നമുക്കൊന്നു കടന്നുനോക്കുകതന്നെ. അയാൾ

വിചാരിച്ചു— “മനക്ലേശമെന്നെന്ന് നിറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഞാൻ ഇപ്പോഴിതാ അതിന്റെ തീക്ഷ്ണതയിൽ കിടന്നു പൊരിയുന്നല്ലോ? സദാ ഉല്ലാസമായിരുന്ന എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഈ നീറിപ്പിടിക്കുന്ന ചിന്തയ്ക്ക് എങ്ങിനെ സ്ഥാനം ലഭിച്ചു? എന്റെ അച്ഛന്റെ യാത്രാമധ്യേയുള്ള അത്യാഹിതം! അതെ; അതു കഴിഞ്ഞിട്ട് നീണ്ട പതിനാറു സംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം എന്റെ ഹൃദയം ‘സ്വസ്ഥത’ എന്നൊന്നനുഭവിച്ചിട്ടില്ല. അമ്മയും സഹോദരിയും ‘ഭയങ്കരം’ എന്നു പറയാറുള്ള ആ ‘ആപത്തു’ എന്നിൽ ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന മുഴുലവികാരങ്ങളെ തട്ടിയുണർത്തിയ വെറും ഒരു യാദൃച്ഛികസംഭവം മാത്രമായിരുന്നു. ആ അവിചാരിതാപകടത്തിന്റെ ഭയങ്കരതയിൽപോലും എന്റെ ഹൃദയം അനുഭവിച്ചതും, അറിഞ്ഞതും അനിവൃപനീയമായ ആ ആനന്ദാനന്ദതയായിരുന്നു. അതിനുള്ള കാരണം കണ്ടുപിടിക്കാൻ മാത്രമാണ് എനിക്കു കെല്പില്ലാതായി തീർന്നത്.”

ശിവപ്രസാദിന്റെ ഹൃദയത്തോണി മനോരാജ്യ സാഗരത്തിലെ ഇളകിമറിയുന്ന അലകളെ മുറിച്ചുകൊണ്ട് അവിടംവരെ എത്തിയപ്പോൾ, ഒരു തരുണീമണിയുടെ അനുവാദം കൂടാതെയുള്ള പ്രവേശനം ആ പേതോയാനപാത്രത്തിന്റെ പുരോഗതിയെ തടഞ്ഞു. അയാൾ ഞെട്ടിയുണർന്നുവന്നപ്പോലെ കണ്ണുതുറന്നു.

യുവതി:— എന്നാണീ കഠിനമായ ആലോചന? നാടകത്തെപ്പറ്റിയോ അതിലെ നടികളെപ്പറ്റിയോ?

ശിവപ്രസാദ്:—അല്ല; നിന്റെ ഈ വിടുവേഷം

ണത്തെ അമച്ഛവരുത്തുവാനുള്ള എളുപ്പമാഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചു!

യുവതി!—അങ്ങയുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ അതു് അത്ര എളുപ്പം ഉദിക്കുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല.

ശിവ:—ഓഹോ, ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

യുവതി:—എന്താണാവോ ആ പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തം?

ശിവപ്ര:—നിന്റെ എല്ലില്ലാത്ത നാക്കു വലിച്ചു പിഴുതു ഭൂതങ്ങളയാൻ! മനസ്സിലായോ?

യുവതി:—ഓഹോ മനസ്സിലായി. പക്ഷെ എന്റെ നാവു പിഴുതുകളയാനുള്ള ഭീമസേനൻ ഇന്നുവരെ ജനിച്ചിട്ടില്ലെന്നുമാത്രം!

ശിവപ്ര:—ജനിച്ചുകൂട്ടത്തിൽ ഒരു ഭീമസേനനെ ദൈവം അതിനായി കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.

യുവതി:—അതാരായിരിക്കാം ആ ഭീമസേനൻ?

ശിവപ്ര:—അതു ഞാൻതന്നെ! അല്ലാതാരാ?

യുവതി:—എന്തു്! കോമളവിലാസത്തിലെ ഏകാവകാശിനി—അനേകലക്ഷം രൂപാ വിലപിടിപ്പുള്ള സ്വത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥ—കോമളകുമാരിയുടെ കാമുകൻ കേവലം ഒരു നാടകക്കമ്പനിമാനേജരോ? ഹെ. ലജ്ജാവഹം!

ഇവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽനിന്നും ഒന്നു കോമളകുമാരിയാണെന്നും, മററയാൾ പത്മവിലാസം നാടകക്കമ്പനി മാനേജർ ശിവപ്രസാദാണെന്നും തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ നമുക്കും അവരെ അങ്ങിനെതന്നെ വിളിക്കാം.

ശിവപ്ര:—കോമളം! പ്രേമത്തിനു ധനമെന്നോ മാനമെന്നോ, ക്ഷേമമെന്നോ ക്ഷേമമെന്നോ വ്യത്യാസമില്ല. അവിടം പരിശുദ്ധതയുടേയും പാവനതയുടേയും നടനരംഗമാണെന്നു ഭവതിതന്നെയല്ല പറയാമുള്ളതു്?

കോമളം:—അന്നു ഞാൻ അങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഓക്കാനം പറഞ്ഞതാണ്.

ശിവപ്ര:—അപ്പോൾ ഭവതി പല പുരുഷന്മാരിലും പടന്നു പന്തലിക്കാമുള്ള ഒരു കാനനലതയെന്നോ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്.

കോമളം:—എങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കിയാലും വേണ്ടകില്ല.

ശിവപ്ര:—എന്തു്! ഭവതി എന്താണുപറഞ്ഞതു്? എന്നോടേന്തും പറയാം എന്നായിരിക്കും ഭാവം! അല്ലെ? പക്ഷെ എല്ലാത്തിനും ഒരു സീമയുണ്ടു്, കോമളം! നാം നമ്മുടെ നിലമെന്നു സംസാരിക്കരുതു്.

കോമളം:—ഞാൻ സീമവിട്ടൊന്നും പെരുമാറിയതായിട്ടോർക്കുന്നില്ല.

ശിവപ്ര:—കോമളം! ഭവതി എന്നോടടുത്തില്ല. അതിനുമുൻപു് അകലാൻ ഭാവിക്കുകയോ? ഭവതിയുടെ പരിഹാസോദ്യോതകമായ വാക്കുകളെല്ലാം ശ്രവിച്ചു ഞാൻ ഭ്രമിയോളം തലതാഴ്ന്നി. ഇനിയും ഭവതി എന്തിനെന്നു അളക്കുന്നു. ഭവതി എന്നിൽനിന്നും അകലുന്നപക്ഷം എന്റെ ജീവിതത്തോണി കരകാണാത്ത സാഗരത്തിലെ ചീത്തലച്ചുകയറുന്ന വീചികളിൽപെട്ടു തകന്നുപോകും.

കോമളം:— നിശ്ചയമായും ഞാനതിന് അനുവദിക്കുകയില്ല!

പെട്ടെന്നവൾ പറഞ്ഞു. അനന്തരം അവൾ വിചാരിച്ചു—“ഛേ. ഞാനിത്ര പെട്ടെന്നു അങ്ങനെ ഒരഭിപ്രായം പറയേണ്ടിയിരുന്നില്ല.”

കോമളം നിശ്ശബ്ദയായി അല്പസമയം നിന്നു. അവൾ നിലത്തുകിടന്നിരുന്ന ഒരു വാടിയപ്പുറം കാൽവിരലുകൾക്കുള്ളിലാക്കി തെരിച്ചുകൊണ്ടു കീഴ്പ്പോട്ടുനോക്കി നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അല്പംകഴിഞ്ഞു അവളതു കനിഞ്ഞെടുത്തു, അതിന്റെ ഓരോ ഇരളുകളായി ഇറത്തു താഴെ ഇട്ടുകൊണ്ടു നിന്നു.

“ഞാൻ അങ്ങയെ ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്നെങ്കിലോ?” അവൾ പെട്ടെന്നു തലയുയർത്തി ശിവപ്രസാദിനെ നോക്കി ചോദിച്ചു.

ശിവപ്രസാദ് ആദ്യം ഒന്നമ്പരന്നു. പെട്ടെന്നുള്ള ഈ ചോദ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം അയാൾക്കു മനസ്സിലായില്ല. അപ്രതീക്ഷിതമായി വാധ്യാന്മാർ കട്ടികളോടു ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യം കേട്ടു അവർ അമ്പരന്നു ചോദ്യകർത്താവിന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കു ഇതികർത്തവ്യമാമൂഢരായി നോക്കിനില്ക്കുന്നതുപോലെ ശിവപ്രസാദ് കോമളത്തെ നോക്കി നിലകൊണ്ടു.

കോമളത്തെയും ഒന്നു പററിക്കണമെന്നുദ്ദേശിച്ചു പിന്നീടു അയാൾ ഒന്നും ഉരിയാടിയില്ല.

കോമളം:— അങ്ങനതാണ് ഒന്നും മിണ്ടാത്തതു? എന്നിട്ടും ശിവപ്രസാദ് മൗനഭഞ്ജനം ചെയ്തില്ല.

അവൾ തുടർന്ന് പറഞ്ഞു:—“ശിവ! ഞാൻ അങ്ങയെ ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്റെ ശിവൻ...”

ഈ വാക്കുകളെല്ലാം അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും വരുന്ന കളങ്കമറ്റ ഭാവനാതരംഗങ്ങളാണെന്നു ശിവപ്രസാദിനു മനസ്സിലായി. അയാൾ അവളെ തടുത്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—കോമളം! എപ്പോഴെങ്കിലും ഉത്തരം പറയേണ്ടിവരുമെന്ന് എനിക്കു് ഉറപ്പുവരുത്താൻപോലും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ഭയങ്കര പ്രശ്നമാണ് ഭവതി എന്റെ മുമ്പിലേയ്ക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. അതിന്റെ ഗഹനതയെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു് അതിശയിക്കുവാനല്ലാതെ ഒരു സമാധാനവും പറയുവാൻ എനിക്കു കഴിവില്ല. നാടുതോറും അലഞ്ഞതിരിയുന്ന ഒരു നാടകകമ്പനിക്കാരനാണ് ഞാൻ! ഭവതിയോ—അനേകലക്ഷം രൂപാ വിലപിടിപ്പിച്ചുളള സ്വത്തിന്റെ ഏകാവകാശിനി!

കോമളം:—എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ശിവ! എന്റെ സകല ജീവിതസൗഭാഗ്യങ്ങളും അങ്ങയുടെ ഏതാനും വാക്കുകളെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നതു്. എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അലതല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വികാരവീചികളെ അപ്പാടെ പകർത്തിക്കാണിക്കുവാൻ എനിക്കു നിവൃത്തിയില്ല.

ശിവപ്ര:—കോമളം! ഒരു വിവേകഹീനയെപ്പോലെ സംസാരിക്കാതിരിക്ക. വെറും ബാഹ്യപ്രേരണകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന വികാരത്തിനടിമപ്പെട്ടു കർത്തവ്യത്തെ വിസ്മരിക്കുന്നതു് ഉചിതമല്ല.

കോമളം:—ഒരു യുവതിക്കു് ഒരു യുവാവിൽ പ്രേ

മം തോന്നിപ്പോകുന്നത് അപലപനീയമല്ലെന്ന് അങ്ങ-
തന്നെയല്ലെ പറയാറുള്ളത്?

ശിവപ്ര:—വേതി ഗാഢമായി ഒന്നാലോചിച്ചു
നോക്കൂ.

കോമളം:—ആലോചിക്കാനൊന്നുമില്ല. ഞാൻ തീ
ച്ചുപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഈ ജനം എനിക്കൊരു ഭർത്താ
വുണ്ടെങ്കിൽ അത് അങ്ങുതന്നെയായിരിക്കും. ശിവ!
അബലകളായ സ്ത്രീകളെ—ഏതൊരു പൊടിയുന്ന യുവ
തികളെ നിരാശാഗ്നിയീലേയ്ക്കു തള്ളുന്നതു ധർമ്മമല്ലെന്ന്
അങ്ങയുടെ തത്വബോധം ഉപദേശിക്കുന്നില്ലേ? നാ
ഥാ.....

ലജ്ജ അവളെ തടഞ്ഞില്ല. വാക്കുകൾക്കു വിഷ
മം നേരിടുകയോ, ഗദ്ഗതം അവളെ ഉപദ്രവിക്കുകയോ
ചെയ്തില്ല. സ്പഷ്ടമായും വ്യക്തമായും ആണ് അവൾ
ആ വാക്കുകൾ ഉച്ചരിച്ചത്. നിനച്ചിരിക്കാതെ ഒരു
മിന്നലിന്റെ മഹാപ്രഭയിൽ അകപ്പെട്ടതുപോലെ ശി
വപ്രസാദിനു തോന്നി. ആശ്ചര്യസംഭ്രമങ്ങൾ അയാളെ
നിശ്ചേഷ്ടനാക്കി. അയാൾ അവളുടെ സ്നേഹഭരണിതമാ
യിരുന്ന മുഖത്തേയ്ക്ക് ഉററുനോക്കി. അവളുടെ നീലാ
യതമിഴികളിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞിരുന്നു. ആ കണ്ണുകളി
ലേയ്ക്ക് ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടു് അയാൾ പറഞ്ഞ:—
“കോമളം! ഞാൻ യുക്തിവാദത്തിനു തയ്യാറല്ല. പ
ക്ഷെ.....”

ശിവപ്രസാദിന്റെ വാക്കുകളെ തടഞ്ഞുകൊണ്ടു്
അവൾ പറഞ്ഞ:—“എന്റെ ജീവനിലും ജീവനായ
ശിവ! അങ്ങയുടെ ആ ചരണയുഗങ്ങളിൽ എന്റെ

ജീവിതം ഞാൻ സമർപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അങ്ങതു സ്വീകരിക്കുകയോ, നിരാകരിക്കുകയോ എന്തുവേണമെങ്കിലും ആയിക്കോളൂ.” ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവൾ അയാളുടെ വക്ഷസ്സിലേയ്ക്കു ചാഞ്ഞു.

അയാൾ അവളെ താങ്ങിപ്പിടിച്ചു. അവളുടെ നെറ്റിയിൽ പറന്നു കളിച്ചിരുന്ന കുറുനിരകളെ മാടിയൊതുക്കിക്കൊണ്ടു് അയാൾ പറഞ്ഞു:—“എന്റെ ഈ വാസന്തികന്യുനത്തെ ഞാൻ നിർഭയം തെരുവീഥിയിലേയ്ക്കു തള്ളിക്കളയുകയോ? അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു കൃതഘ്നനല്ലാകോമളം, നിന്റെയീ ശിവപ്രസാദം!”

അവളുടെ മതിവദനം മേലോട്ടുയന്നു. ശശികല ഗംഭീരനായ ഒരു ചിന്തകനെപ്പോലെ ആലോചിച്ചുനില്ക്കുന്ന പടിഞ്ഞാറൻ ചക്രവാളത്തെ സമീപിച്ചുതുടങ്ങി.

പെട്ടെന്നു കോമളം ചോദിച്ചു.

“ഞാനൊരു സാധനംതന്നാൽ, അങ്ങെനിക്കെന്തു തരും?”

“ഞാനും എന്നിലുള്ള സകലതും ഭവതിക്കുള്ളതല്ലേ?”

“അതുകൊണ്ടു കായ്മ്മായില്ല.”

“ഭവതിക്കു പിന്നെന്താണുവേണ്ടതു്?”

“വേണ്ടതു ചോദിച്ചാൽ അങ്ങുവിസമ്മതിക്കുമോ?”

“ഇല്ല!”

“തീച്ചു്യായും?”

“തീച്ചു്!”

“എനിക്കു് അങ്ങയുടെ.....” അവൾ ആ വാചകം മുഴുമാക്കിപ്പിച്ചില്ല. അതിനുമുമ്പുതന്നെ ഒരു പൊട്ടി

ച്ചിരി അവൾ അതിനുമീതെ വിതറി. അവളുടെ മുഖ്യ മൊട്ടുകൾപോലുള്ള ഭ്രാന്തനിലെ ചന്ദ്രികാധവളിൽ മിന്നിമിന്നിത്തിളങ്ങി. മന്ദഹസിക്കുമ്പോൾ വികസിക്കുന്ന അവളുടെ നണക്കുഴികളിൽ ലാവണ്യവും യൗവ്വനവും പതഞ്ഞുയരുന്നതായിരുന്നു.

“നീയൊരു ചിരിക്കുകയാണ് കോമള!”

ശിവപ്രസാദ് പറഞ്ഞു.

“ശരി; ഇനി ഞാൻ ചിരിക്കില്ല! പോരേ?”

“പോടി കള്ളിപ്പെണ്ണ!” ഇപ്രകാരം സഹാസം മൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടു് അയാൾ അവളുടെ ലജ്ജയാകുന്ന കർമ്മപ്പെട്ടിതൊട്ടരണവസ്ത്രങ്ങളെ കവിളിണകളിൽ ഒരു ചുട്ടചുമ്പനം നല്കി.

“ഇതിനു പ്രതിഫലമായി ഞാൻ എന്തെങ്കിലും— തരേണ്ട?”

അവൾ ലജ്ജാവനമുഖിയായി ചോദിച്ചു.

“തരേണ്ടതാണ്. പക്ഷെ ഭവതിയുടെ കൈവശം ഒന്നും ഇല്ലാതായിപ്പോയല്ലോ?”

“ഉണ്ടെങ്കിലോ?”

“ഉണ്ടെങ്കിൽ ഭവതി തീർച്ചയായും തരും!”

“ശരി! എന്നാൽ ഇതാ, താങ്കൾ എന്നെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ ഡയറി! ഞാൻ അച്ഛനറിയാതെയാണ് കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതു്. ആവശ്യം കഴിഞ്ഞാൽ ഉടൻ തിരിച്ചേല്പിക്കണം.”

അവൾ ആ ഡയറി ശിവപ്രസാദിനനേരെ നീട്ടി.

അയാൾ അതുവാങ്ങി ഉൽക്കണ്ഠയോടെ തുറന്നുനോക്കി. അതിൽ അങ്ങിങ്ങു ചില പ്ലാനുകളും, അക്കങ്ങളും

അടയാളപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നതുകൂടാതെ ‘ശേഖര മേനവൻവക’ എന്നു എഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ശിവ പ്രസാദ് നിരാശാഭ്യോതകമായി. കോമളത്തോടു പറഞ്ഞു:—“എനിക്കൊരു ബംഗ്ലാവ് പണികഴിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പ്ലാൻ തീരുമാനിക്കാനാണ് ഞാനീ ഡയറി ആവശ്യപ്പെട്ടത്. പണി പൂർത്തിയായശേഷം ഭവനിയുടെ പിതാവറിഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ എന്നുദ്ദേശിച്ചാണ് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിക്കാതിരുന്നത്. ഇതു കിട്ടിയതു വലിയ ഉപകാരമായി. നാളെയൊ മാറാനാളൊ പ്ലാൻ വരച്ചെടുത്തശേഷം തിരിച്ചു ഏല്പിക്കാം. പോരെ?”

“എല്ലാം സൗകര്യപോലെ ചെയ്താൽ മതി. ഞാൻ പോകുന്നു; അച്ഛൻ തിരക്കും.”

അവർ അവിടെനിന്നും കൈകോർത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ടു് എഴുന്നേറ്റു. മന്ദമായി വീശിയ പടിഞ്ഞാറൻ കാറ്റിൽ ഇലകൾ ഇളകിയാടി.

അവരിരുന്ന തോട്ടത്തിനു സമീപം നിന്നിരുന്ന ഒരു പറങ്കിമാവിന്റെ ശിഖരത്തിൽനിന്നും ഒരു മുങ്ങാനീട്ടിയൊന്നു കൂവിക്കൊണ്ടു പറന്നുപോയി.

ഏതോ മഹാസാമ്രാജ്യം പിടിച്ചു കൂട്ടാത്തതയുണ്ടായിരുന്നു ശിവപ്രസാദിന്റെ മുഖത്തിന്.

ഗൃഹത്തിലെത്തിയ കോമളം, അവളുടെ പിതാവു് മുഷ്ടികൾ തമ്മിൽ ഞെരിച്ചു, പല്ലുകടിച്ചുകൊണ്ടു്; കൂട്ടിലടയ്ക്കപ്പെട്ട കടുവായെപ്പോലെ ക്രുദ്ധനായി ഗൃഹത്തിൽ അങ്ങിങ്ങു നടക്കുന്നതാണ് കണ്ടതു്. ഭയവും

സംഭ്രമവും ആ മുഖത്തിൽ ധാരാളം കാണാനുണ്ടായിരുന്നു.

കോമളത്തെ കണ്ടുകൊണ്ടു് അയാൾ അലറി:—
“എടീ കോമളം! നീ എവിടെ പോയിരുന്നു ഈ അസമയത്തു്?”

“ഞാൻ നമ്മുടെ തോട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു.”

കോമളം പറഞ്ഞു.

“എന്റെ പെട്ടിയിൽവെച്ചു പൂട്ടിയിരുന്ന ഡയറി നീ എടുത്തോ?”

കോമളം ഒന്നുമറിയാത്തവളെപ്പോലെ ആദ്യം ഒന്നു പരങ്ങി. എന്നിട്ടവൾ പറഞ്ഞു:—“ഉവ്വു!”

“എന്തിനു?”

ഇടിവെട്ടുപോലെ അയാൾ ചോദിച്ചു.

“പ്രസാദിനു് ആധുനികരീതിയിലുള്ള ഒരു ബംഗ്ലാവു് പണികഴിപ്പിക്കാനുണ്ടെന്നും, പണിയുന്നതിനുള്ള എല്ലാ പ്ലാനുകളും അച്ഛന്റെ ആ ഡയറിയിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, അതൊന്നു കൊടുക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു ഞാൻ എടുത്തുകൊടുത്തു. നാളെയോ മറ്റൊന്നാളോ അതു തിരിച്ചു തരികയും ചെയ്യും!”

കോമളം സത്യാവസ്ഥ മറച്ചുവെക്കുന്നതു തുറന്നു പറഞ്ഞു.

കോമളത്തിന്റെ ധൈര്യപൂർവ്വമുള്ള പ്രത്യേകത ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോൾ ശങ്കരമേനോൻ “അയ്യോ! ആ ദ്രോഹിനമ്മെ ചതിച്ചു!!” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അസൂയജ്വലനമായി നിലംപതിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ കോമളം കുറെ ശുദ്ധജലം കൊണ്ടുവന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തുതളിച്ചു. കുറെക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ കണ്ണുതുറന്നെഴുന്നേറ്റു. കോമളം പിതാവിനെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചു് ഒരുസോഫായിൽ ഇരുത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തും കണ്ണുകളിലും ഭീതിയും ആശങ്കയും മാറി മാറി തെളിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. മുഖത്തെ രക്തപ്രസാദമെല്ലാം മങ്ങി വിളറി വെളുത്തിരുന്നു. മുഖത്തെ വിയപ്പുകളെല്ലാം കൈലേസുകൊണ്ടു തുടച്ചുകളഞ്ഞശേഷം അയാൾ പറഞ്ഞു:—“കോമളം! അവൻ നമ്മെ നശിപ്പിക്കാൻ വന്ന ഒരു ധൂമകേതുവാണ്. ആ ഡയറി തട്ടിയെടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ് അവൻ നിന്നോടു് സ്നേഹം ഭാവിച്ചതു്. എന്റെ മുമ്പിൽ അവന്റെ പിത്തലാട്ടങ്ങളെല്ലാം, സൂയ്കണകളെ തുഷാരബിന്ദുക്കളെപ്പോലെ ഓടിയൊളിക്കും. അതുകൊണ്ടാണ് അവൻ നിന്റെ സ്നേഹം പിടിച്ചതു്. അവൻ വേഷംമാറി നടക്കുന്ന ഒരു കള്ളനാണെന്നു് ഇപ്പോഴാണ് എനിക്കു മനസ്സിലായതു്! നമ്മുടെ സ്വത്തുകളുടെയും, നിക്ഷേപങ്ങളുടെയുമെല്ലാം പ്ലാൻ ആ ഡയറിയിൽ അടയാളപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അച്ഛൻ മരിച്ചപ്പോൾ ഡയറി അനന്തിരാവകാശിയായ എന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ടാണ് മരിച്ചതു്. എന്റെ മരണശേഷം ആ ഡയറി നിനക്കായിരിക്കും. നിനക്കതിന്റെ രഹസ്യം അറിയാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് നീ അപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചതു്. അവൻ എങ്ങിനെയോ ആ ഡയറിയുടെ രഹസ്യം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം.”

“അതിൽ അങ്ങിങ്ങു ചില വരകളും, അക്കങ്ങളും

ല്പാതെ ഒന്നും കാണുന്നില്ലല്ലോ അച്ഛാ! 'ശേഖരമേനോൻ വക' എന്നുമാത്രം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അല്പാതെ മറ്റൊന്നും ഞാൻ കണ്ടില്ല."

ശേഖരമേനോൻ എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ കോമളത്തിന്റെ പിതാവു് ആദ്യം ഒരു നടുങ്ങി. അതിനെ മാച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ പറഞ്ഞു:—“ആ വരകളും, അക്കങ്ങളുമാണു് നമ്മുടെ നിക്ഷേപങ്ങളുടെ പ്ലാൻ.”

“അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ആ ഡയറി ഞാൻ ഉടൻ തന്നെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരാംമച്ഛാ.”

കോമളം പറഞ്ഞു.

“അവന്റെ പക്കൽനിന്നും ഡയറി വാങ്ങുന്നതും, ഇരുമ്പുകടിച്ചു വെള്ളം കക്കിക്കുന്നതും ഒരുപോലെയാണ് കോമളം! ഞാൻ അന്നേ നിന്നോടു പറഞ്ഞു, അവൻ അത്ര നല്ലവനല്ലെന്നും നീ അവന്റെ കൂട്ടു് ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നും! പക്ഷെ നീയതു കേട്ടില്ല. അതിന്റെ ഫലവും നീതന്നെ അനുഭവിക്കും. ഏതായാലും നീ പോകേണ്ട. സൌക്യപോലെ ഞാൻ ചോദിച്ചുവാങ്ങിക്കൊള്ളാം. അവനതു നോക്കിയാലും ഒന്നും മനസ്സിലാകയില്ല. കുരങ്ങിന്റെ കയ്യിൽ പൂമാല കിട്ടിയിട്ടുണ്ടായി? മണപ്പിച്ചു ചുവ്വിച്ചു നക്കി കടിച്ചിട്ടിണങ്ങാതെ ഭരത്തറിയുകയല്ലെ ചെയ്തതു്?”

“അയാൾ ഇത്ര ഭൃഷ്ടനാണെന്നു ഞാൻ കരുതിയിരുന്നില്ലച്ഛാ!”

“നീനക്കിന്നത്തെ ലോകത്തെപ്പറ്റി ഒന്നുംതന്നെ അറിയാൻ പാടില്ലാ കോമളം! യോഗ്യന്മാരെന്നു നടിച്ചു് നടക്കുന്നവരുടെയെല്ലാം തന്നിനിറം. മുഖം പത്മ

ജോകാരം; വാചം ചന്ദനശീതളം; ഘൃതം വജ്രകാഠിനം എന്നു കേട്ടിട്ടില്ലെ? അതുതന്നെയാണ് സ്ഥിതി. ഏതായാലും നീ പോയിക്കിടന്നുറങ്ങൂ. സൗകര്യംപോലെ ഞാൻ വാങ്ങിക്കൊള്ളാം.”

കോമളകുമാരിയെ ഉറങ്ങാൻ പറഞ്ഞയച്ചിട്ടു ശങ്കരമേനോൻ ഏതോ ഗാന്ധാരലോചനയിൽ ഏല്പിട്ടു.

കോമളകുമാരി കിടക്കവിരിച്ചു ഉറങ്ങാൻ കിടന്നിട്ടു മണിത്തുരകൾ പലതു കഴിഞ്ഞു. വിവിധചിന്തകൾ നൊമ്പരപ്പെടുത്തുന്ന ഘൃതം—പ്രണയ പ്രതീകാരത്തിന്റെ പൊള്ളലോടു അസ്വസ്ഥമായി ചമഞ്ഞിരിക്കുന്ന തല! കാരം കോളം നിറഞ്ഞ പുകയുന്നതലച്ചോറു! ആകപ്പാടെ ഒരു കഴിവില്ലായ്മ.

ശിഥിലചിന്തകൾ ശയ്യയിൽനിന്നും അവളെ തട്ടിയുണർത്തി. അവൾ എഴുന്നേറ്റു വിളക്കുകത്തിച്ചു. ഉള്ളിലുറച്ച ചില നിശ്ചയങ്ങളോടെ അവൾ മേശതറന്നു ഒരു റിവാൾവർ എടുത്തു തന്റെ വസ്ത്രത്തിനടിയിൽ ഒളിച്ചുവെച്ചു. അനന്തരം അവൾ ജനാല തുറന്നു വെളിയിലേയ്ക്കു നോക്കി. നിലാവിൽ കളിച്ച നിശീഥിനി! ഭൂരെയുള്ള ധ്രുവക്കൊട്ടകയിൽനിന്നും കണ്ണാനന്ദകരമായ നേർത്ത ബേൻറമേളം നിലാവിൽകൂടി ഒഴുകിവരുന്നതായിരുന്നു.

അവൾ പിന്നീടു സംശയിച്ചു നിന്നില്ല. വിളക്കു തീയശേഷം പുറവശത്തേയ്ക്കുള്ള വാതിൽ തുറന്നു ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ എന്തിനേയൊ ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രയാണമാരംഭിച്ചു.

അധികം താമസിയാതെതന്നെ ദേഹം ആസകലം കറുത്തവസ്ത്രവും, മുഖമൂടിയും ധരിച്ച ഒരു സ്വതന്ത്ര കോമളകുമാരി കിടന്നിരുന്ന മുറിയുടെ ജനാല തുറന്നു് അകത്തേക്കു നോക്കി എന്തോ ബോധ്യപ്പെട്ടശേഷം വെളിയിലേക്കിറങ്ങി.

നിലാവിൽ കുളിച്ച ആ നിരത്തിൽകൂടെ നടക്കുന്ന ആ കറുത്തസ്വതന്ത്ര കണ്ടാൽ അല്പരാത്രിയിൽ മനുഷ്യരക്തം ഉററിക്കുടിക്കാൻ നടക്കുന്ന വല്ല പിശാചുക്കളുമാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും.

മാനേജരുടെ സഹോദരി

“കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുംജനങ്ങളെ
 കണ്ടില്ലെന്നുവരുത്തുന്നതും ഭവാൻ!
 രണ്ടുനാലുദിനംകൊണ്ടൊരുത്തനെ
 തണ്ടിലേറിനടത്തുന്നതും ഭവാൻ!”
 രണ്ടുനാലുദിനംകൊണ്ടു ഞാനൊരു
 എല്ലുപോലായിത്തീർന്നല്ലോ ദൈവമേ!
 ഈനരകത്തിന്നെന്നെ കരകേറീടണം
 ഹാശഃഭോ, പിന്നെ ശിവശഃഭോ!”

പത്മവിലാസം നാടകകമ്പനിയുടെ വില്ലേജർ
 നാരായണപിള്ള, രാവിലെ കൊട്ടകയ്ക്കുസമീപം വാടക
 ഞെട്ടെത്തിരുന്ന കെട്ടിടത്തിലെ പൂമുഖത്തിൽ ഇട്ടിരുന്ന
 ഒരു ചാരുകസാലമേൽ ഒടിഞ്ഞുമാങ്ങി കിടന്നുകൊണ്ടു്
 പാടിയ ഒരു പാട്ടാണിതു്.

ഈ സമയം ഒരു ബാലൻ അന്നത്തെ ദിനപ്പത്രം
 നാരായണപിള്ള ഇരുന്നിരുന്ന കസേരയുടെ മുമ്പിലുള്ള
 മേശപ്പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നിട്ടു.

നാരായണപിള്ള ഒരു കണ്ണു ചുട്ടുകി, കാക്കന്നോ
 കുന്നതുപോലെ ബാലനെ നോക്കിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു
 “എന്തോവാടാ പേപ്പറിലെ വിശേഷം?”

“അമ്മാവന്റെ മുഖത്തു കണ്ണല്ലെഴുത്തു? വായി കെട്ടിത്തോ?”

“ഉ....നാറി എരപ്പെ! നിന്റെ അമ്മാവനോ? എന്റെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോടാ എനിക്കിങ്ങനെ യൊരു പെങ്ങളുണ്ടെന്നു!”

ബാലന്റെ അമ്മാവ എന്തുള്ള വിളി നാരായണ പിള്ളയ്ക്കു് അത്ര പിടിച്ചില്ല. പക്ഷെ നാരായണപിള്ളയുടെ പരിഹാസം കേൾക്കുന്നതിനു് അവനവിടെ നിന്നില്ല.

നാരായണപിള്ള മേശപ്പുറത്തുനിന്നും പേപ്പറെടുത്തു തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കിയിട്ടു വായനതുടങ്ങി.....
.....“മലബാറിലെ ഹരിജനോദ്ധാരണം;- ആസ്ത്രാതെരത്തെടുപ്പുഫലത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം;- ഇന്ത്യാ പാക്കിസ്ഥാൻ സംഭാഷണം;- മലബാറിൽ ഉണക്കമീനിനു് വില്പനനികതി ഇടപാടുകണിപ്പാ;- കോൺസു്ററ ബിരുമാരുടെ കഴിവില്ലായ്മ;- രാമചന്ദ്രൻസു് കണ്ണെഴുത്തുമഷി;- ബി.എ.ക്കാരായ പോട്ടറന്മാർ;- മൂന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കൾ അറസ്റ്റിൽ;- ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം;- കേന്ദ്രീകൃതപ്പാനിങ്ങ്;- കൊറിയൻ യുദ്ധസന്നാഹം;- ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ ആററംബോമ്പുപൊട്ടി;- രാജ്യസഭയിൽ എതുപ്പു്;- ഇന്ത്യാ, റഷ്യാ വോളിബോൾ മത്സരം;- നിത്യവും സെവൻ ‘ഒ’ ക്ലോക്ക ബ്ലൈഡുകൊണ്ടു മുഖക്ഷൗരം ചെയ്യുക;- റെയിൽവെ അഴിമതികൾ അന്വേഷണക്കമ്മറ്റിയുടെ റിപ്പോർട്ടു്;- കൊപ്രായുടെയും വെളിച്ചെണ്ണയുടെയും വില വർദ്ധിച്ചു;- തസ്കരസംഘത്തെ അറസ്റ്റ്ചെയ്യു്;- പ്രാദേശികവാർത്തകൾ;- ഇടി

മുട്ടി പഞ്ചായത്തുനേഴ്സ് ഏലിക്കുട്ടിയുടെ പ്രണയം-
 പഞ്ചായത്തുമെമ്പർ കുഞ്ഞയ്യപ്പന്റെ പണക്കിഴിസംഭാവന-
 എന്തൊക്കെയായാലും ഞാൻ ആ ചെക്കരെ മാത്രമെ പ്രേമിക്കൂ- നേഴ്സിന്റെ അവസാനതീരുമാനം!;-
 കമ്പോളനിലവാരം;- റേഡിയോ പ്രോഗ്രാം;- സൺദയ്ക്കുസമ്പാദനത്തിന് ലക്ട്രോയിലററസോപ്പ്;-
 മുടി ചികിമിനക്കിവയ്ക്കുന്നതിനു സുഗന്ധ കാസ്റ്റർ ഓയിൽ;-
 ഇന്നത്തെ സിനിമ;- ഒരു ലോറി വില്ലാനുണ്ട്;- മജിസ്ട്രേട്ടന്മാരുടെ സ്ഥലംമാറ്റം;-
 കഷ്ടരോഗനിവാരണകേന്ദ്രം;- തൃക്കിക്കൊല്ലാൻ വിധിച്ചു;- റോഡധികാരികളുടെ സത്പരശ്രദ്ധയ്ക്ക്;-
 പണംവെച്ചുള്ള ചീട്ടുകളി;- ആന ആട്ടിൻകുട്ടിയെ പ്രസവിച്ചിരിക്കുന്നു;-
 നിർദ്ദിഷ്ട പരീക്ഷായോഗ്യതയുള്ള ഒരു മിഡ്വൈഫിനെ പാലക്കുളം പഞ്ചായത്തിലേയ്ക്ക് ആവശ്യമുണ്ട്;-
 ഉദ്യോഗസ്ഥലോകത്തിലെ കൈകളിലി".....അങ്ങിനെ പോകുന്നു ആ പത്രവാർത്തകൾ.

ഇതൊന്നുമല്ല നാരായണപിള്ളയെ ആകർഷിച്ചത്. ആ പത്രത്തിന്റെ നാലാമത്തെ പേജിൽ വെണ്ടക്ക അക്ഷരത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ഒരു പരസ്യമാണ് അയാളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചത്.

പരസ്യം.

1000 രൂപാ റൊക്കം ഇനാം!

എന്റെ മകളും, അനേകലക്ഷം രൂപാ വിലപിടിപ്പുള്ള നിലംപുരയിടങ്ങളുടെ ഏകാവകാശിനിയുമായ കോമളവിലാസത്തിലെ കോമളകുമാരിയെ ഈ കഴിഞ്ഞ

“അതു പറയാൻ താനാരു?”

നാരായണപിള്ളയും വിട്ടില്ല.

“സമത്വനായ ഒരു സി. ഐ. ഡി. ഇൻസ്പെക്ടർ എന്നു നാട്ടുകാർ വിശ്വസിക്കുന്ന ഗോപിനാഥൻ!”

“എന്തു? സി. ഐ. ഡി. ഇൻസ്പെക്ടരോ?”

നാരായണപിള്ള അതിശയോക്തിയോടെ ചോദിച്ചു.

“അതെ! എന്താ സംശയം തീർന്നില്ലെന്നുണ്ടോ?” ഗോപി തന്റെ മേൽമീശ തടവിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

നാരായണപിള്ള സിംഹഗർജ്ജനം കേട്ട ആട്ടിൻ കട്ടിയെപ്പോലെ ഒന്നു ഞെട്ടി. മാന്ത്രികന്റെ കയ്യിലെ കുരങ്ങിനെപ്പോലെ മിഴിച്ചു. അഭയാസിയുടെ കയ്യിലെ പിണിയാളെപ്പോലെ നിന്നു പരുങ്ങിത്തുടങ്ങി. എന്താണു് പറയേണ്ടതെന്നു് അയാൾക്കുതന്നെ ഒരു രൂപമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒടുവിലയാൾ ഒരുവിധം പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു:—“പൊന്നെജമാനനെ, രക്ഷിക്കണേ! ഞാൻ ഒരു കുറവും ചെയ്തിട്ടില്ല. അറിയാതെ വല്ലതും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ക്ഷമിക്കേണമെ!”

അയാളുടെ ശബ്ദം പതറിയിരുന്നു. കൈകാലുകൾ ആലിലപോലെ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മുഖത്തു ഭയത്തിന്റെ ലാഘവനകൾ ദൃശ്യമായിരുന്നു.

ഗോപി ചോദിച്ചു:—“താൻ ആരു? എന്താണിവിടെ ജോലി?”

നാരായണപിള്ള:— രണ്ടുരണ്ടു കൊല്ലത്തോളമായി ഈ കമ്പനിയെ ആശ്രയിച്ചു കഴിയുന്ന ഒരു സാധു-

ഗോപി:—തനിക്കെന്താണു് ഇവിടെ ജോലി?

നാരാ:—നാടകത്തിൽ വില്ലാഷകന്റെ വേഷമാണു്. മാനേജരെ ആരോ ഹോട്ടലിൽവെച്ചു വധിച്ചു. അതിൽപിന്നെ നാടകം നിന്നതിനാൽ അഭിനയിക്കാറില്ല. ഇവിടെത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുകയാണു്.

ഗോപി:—തന്റെ പേരു്?

നാരാ:—കുഞ്ചുണ്ണി നാരായണപിള്ള എന്നു്. വീട്ടിൽ വിളിക്കുന്നതു കിട്ടുണ്ണിനാ. പുറത്തുള്ളവരെല്ലാം ചെമ്പൻ നാരായണമ്മാൻ എന്നു പറയാറുണ്ടു്. എഴുത്തുകുത്തലും കുഞ്ചുകുമാരക്കൈയ്യം!

ഗോപിനാഥൻ ഗൌരവസമനപിതം തുടൻ:—
“തന്റെ നേരംപോക്കു കേൾക്കുവാനല്ലാ ഞാൻ വന്നതു്. തന്റെ ശരിയായ പേരെന്തു്? എങ്ങിനെ മറുജീവൻ വിളിക്കുന്നു. എന്താ താൻ നിന്നു വിറയ്ക്കുന്നതു്. പറയു, സത്യം. തന്റെ പേരെന്താ?”

“നാരായണ....പിള്ള.”

ഗോപി:—താൻ മാത്രമേ ഇവിടെ താമസമുള്ളോ?

നാരാ:—അല്ലാ; മാനേജരുടെ സഹോദരി പത്മാവതി അമ്മയും, അവരെ വിവാഹംചെയ്യാൻ പോകുന്ന സുധാകരൻനായരും!

ഗോപി:—ഏതു സുധാകരൻ? അയാൾക്കെന്താണു് ജോലി?

നാരാ:—നാടകത്തിലെ പ്രധാനഭാഗം അയാൾക്കാണ്!

ഗോപി:— ഓ.... ആ സുധാകരൻനായരാനോ?

എനിക്കയാളെ നേരിട്ടറിയാം. അയാൾ ആ പെൺ കട്ടിയെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ പോകുന്നു എന്ന് അവർ പറഞ്ഞുകേട്ട അറിവാനോ, താൻ സ്വയം ഉഴരിച്ചു താനോ?

നാരാ:—അവർ പറഞ്ഞ അറിവാണുള്ളത്. വിവാഹം രണ്ടാഴ്ച മുൻപു നടക്കേണ്ടതായിരുന്നു. പക്ഷെ കഞ്ഞിന്റെ അണ്ണനെ ആരോ കൊലപ്പെടുത്തിയതു കാരണമാണ് നടക്കാതിരുന്നതു്.

ഗോപി:—മാനേജരുടെ സഹോദരിയെ സുധാകരൻ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിൽ അയാൾ അനുകൂലമായിരുന്നോ, പ്രതികൂലമായിരുന്നോ?

നാരാ:—അനുകൂലമായിരുന്നു. ‘സുധാകരനെക്കൊണ്ടെ എന്റെ സഹോദരിയെ വിവാഹം കഴിപ്പിക്കൂ’ എന്നു പല പ്രാവശ്യവും മാനേജർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഗോപി:—ഈ നാടകത്തിൽനിന്നും ടി.വി.എ. റെക്കർഡ് ആദായം കിട്ടിയിരുന്നോ?

നാരാ:—കാർപൊറേഷൻ ലൈസൻസു ഫീസ്, തീയറ്റർ കൂലി, അച്ചടിക്കൂലി, റിഹേഴ്സൽ ചിലവുകൾ, നാടകസാമാനക്കൂലി, നടന്മാർക്കും മറ്റും ലബ്ബ് അലവൻസ്, പെന്റാഗ്രാംഗ്യാജ്ജ്, കടലാസുവില, ടിക്കറ്റുവിലവു കമ്പീഷൻ, കാർപാജ്ജുകൾ ഇതെല്ലാം കഴിച്ച് എന്താദായം കിട്ടുമെന്നു എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

ഗോപി:—പത്മാവതി അമ്മ എവിടെ? അവരെ ഇങ്ങോട്ടു വിളിക്ക.

സി. ഐ. ഡി. ഇൻസ്പെക്ടറുടെ ആജ്ഞപ്രകാരം നാരായണപിള്ള പത്മാവതി അമ്മയെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു.

ഗോപി:—എന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു നിങ്ങൾ ശരിയായ മറുപടി പറയണം. ഞാൻ ഒരു സി. ഐ. ഡി. ഉദ്യോഗസ്ഥനാണെന്നു നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകാണാമെന്ന് ഉദ്ദേശിക്കുന്നു.

പത്മാവതി അമ്മ മുഖമുയർത്തി ഭയനീയമായി ഇൻസ്പെക്ടറെ ഒന്നു നോക്കി. മന്ദസ്വപത്തിലും, സഹതാപത്തോടുംകൂടിയുമാണ് ഇൻസ്പെക്ടർ അത്രയും പാഞ്ഞതെങ്കിലും മൗനംകൊണ്ടുമാത്രം സമ്മതം അറിയിക്കുവാനേ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

ഗോപി:—ഭവതിയുടെ സഹോദരനെ കൊലപ്പെടുത്തിയ അന്ന്, അയാൾ ഹോട്ടലിൽ പോയി മുറി വാടകക്കെടുത്തതിനു വല്ല പ്രത്യേക ഉദ്ദേശവുമുണ്ടായിരുന്നോ?

പത്മാവതി അമ്മ:—അറിവില്ല!

ഗോപി:—അയാൾ സാധാരണയായി എവിടെയാണ് കിടക്കാറു പതിവുണ്ടായിരുന്നതു്?

പത്മാ:—നാടകം കഴിയുന്നതുവരെ കൊട്ടകയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും! അതു കഴിഞ്ഞു് ഞാനും അണ്ണനും ഇന്നാരായണപിള്ളയും സുധയുംകൂടി ഇവിടെവന്നുകിടക്കും.

ഗോപി:—അന്ന് അയാൾ എപ്പോഴാണ് കൊട്ടകയിൽനിന്നും ഹോട്ടലിലേയ്ക്കു പോയതു്?

പത്മാ:—“ഒരു സ്നേഹിതനെ കാണാനുണ്ടെന്നും, ഒരുപക്ഷെ ഇന്നു കൊട്ടകയിൽ വരില്ലെന്നും” പറഞ്ഞു് അന്നു മൂന്നുമണിയോടുകൂടി ഇവിടെനിന്നും ഇറങ്ങിയതാണ്.

ഗോപി:—ആരെക്കാണാനാണ് പോയതെന്നും, എങ്ങോട്ടാണ് പോയതെന്നും നിങ്ങൾക്കറിയാമോ?

പത്മാ:—ഇല്ല.

ഗോപി:—ഇതിനുമുൻപു് അയാൾ എവിടെയെങ്കിലും സ്നേഹിതന്മാരുടെ വീട്ടിൽ പതിവായി പോകാറുണ്ടായിരുന്നോ?

ആദ്യം ഒന്നു സംശയിച്ചു എങ്കിലും പിന്നീടവൾ പറഞ്ഞു:—ചിലപ്പോഴൊക്കെ കോമളവിലാസത്തിൽ പോകാറുണ്ട്. അണ്ണനെ കോലപ്പെടുത്തിയ അന്നു കോമളവിലാസത്തിലേക്കുണ്ടോ പോയിരുന്നതെന്നു് എനിക്കറിവില്ല.

ഗോപി:—അയാളെ കോലപ്പെടുത്തിയ അന്നു പകൽ വിശേഷാൽ വല്ലവരും ഇവിടെ വന്നിരുന്നോ?

പത്മാ:—ആരും വന്നതായിട്ടോർക്കുന്നില്ല.

ഗോപി:—എന്തിനാണ് വല്ലപ്പോഴും കോമളവിലാസത്തിൽ പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നതു്?

പത്മാ:—കോമളത്തെ കാണാനായിരിക്കും!

ഗോപി:—കോമളവും ഭവതിയുടെ അണ്ണനും അന്നു രക്തരായിരുന്നോ?

പത്മാ:—അതെ!

ഗോപി:—അതു ഭവതിക്കെങ്ങിനെയാറിയാം?

പത്മാ:—അണ്ണൻ പറഞ്ഞ അറിവാണുള്ളതു്.

ഇൻസ്പെക്ടർ കുറെനേരം മൌനമായി ഏതോ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അനന്തരം തുടർന്നു:—“ഭവതിയുടെ അണ്ണൻ സുധാകരനെക്കൂടാതെ വേറെ ഏതെങ്കിലും സുഹൃത്തുക്കൾ ഉള്ളതായിട്ടറിയാമോ?”

പത്മാ:—ഇല്ല.

ഗോപി:—കോമളത്തിന്റെ പിതാവു് ശങ്കരമേനോനും നിങ്ങളുടെ അണ്ണനുമായി സൌഹാർദ്ദത്തിലായിരുന്നോ?

പത്മാ:—അറിഞ്ഞുകൂടാ. അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ അണ്ണനോടു ചോദിച്ചിട്ടില്ല.

ഗോപി:—നിങ്ങളുടെ അണ്ണനെ കൊലപ്പെടുത്തിയ അന്നു രാത്രിയിൽ നിങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും ആവശ്യം പ്രമാണിച്ചു് അയാൾ വാടകക്കെടുത്തിരുന്ന ഹോട്ടലിലെ മുറിയിൽ പോവുകയുണ്ടായോ?

പത്മാ:—ഇല്ല.

ഗോപി:—ഇവിടെനിന്നും മറ്റു നടികൾ ആരെങ്കിലും അന്നു കൊട്ടകയിൽനിന്നും പുറത്തുപോവുകയുണ്ടായോ?

പത്മാ:—എല്ലാപേരും കൊട്ടകയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആരും അന്നു പുറത്തുപോയിട്ടില്ല.

ഗോപി:—നിങ്ങളുടെ ബന്ധുക്കൾ ആരെങ്കിലും പോയിക്കൂടെ?

പത്മാ:— ഞങ്ങൾക്കു് ആരും ബന്ധുക്കളായിട്ടില്ല.

ഗോപി:—നിങ്ങളുടെ പിതാവിന് എന്താണ് ജോലി? ഈ ചോദ്യം ചോദിക്കേണ്ടായിരുന്നു എന്നു പിന്നീടയാൾക്കു തോന്നി. അവളുടെ മുഖത്തേയ്ക്കു് ഒരു രക്തപ്പാച്ചിൽ ഉണ്ടായമാതിരി തോന്നി. അവൾ മെല്ലെ നിവദിച്ചു:—“അദ്ദേഹം എങ്ങിനെയോ ട്രെയിനിൽവെച്ചു കൊല്ലപ്പെട്ടു.”

ഗോപിനാഥൻ ഉൽക്കണ്ഠയോടെ ചോദിച്ചു:—“എങ്ങിനെ?”

പത്മാ:—ഡാക്ടറുടെ പരിശോധനയിൽ രക്തത്തിൽ വിഷം കലർന്നാണ് മരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞു.

ഗോപി:—അതിനെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചില്ലേ?

പത്മാ:—അന്വേഷിച്ചെങ്കിലും ഒരു തുമ്പും കിട്ടിയില്ല.

ഗോപി:—നിങ്ങളുടെ പിതാവിന് ആരെങ്കിലും വിരോധികൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായിട്ടറിയാമോ?

പത്മാ:—ഇല്ല!

സി. ഐ. ഡി. ഇൻസ്പെക്ടർ അവരെ ക്രോസുചെയ്തതു മതിയാക്കി. ആവശ്യമെന്നു തോന്നിയ ഭാഗങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം തന്റെ ഡയറിയിൽ കുറിക്കാനും വിട്ടുപോയില്ല. അനന്തരം അദ്ദേഹം പത്മാവതിയെ നോക്കി പറഞ്ഞു:—“പത്മാവതി അമ്മേ! നിങ്ങളെ ഇത്രയും ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചതിനു ഞാൻ മാപ്പുചോദിക്കുന്നു. എന്റെ കടമ എനിക്കു നിവൃത്തിയാക്കാതിരിക്കാനാകുമോ? മേലിലും ഭവതിയുടെ സഹായം ചിലപ്പോൾ എനിക്കു വേണ്ടിവന്നേക്കാം.”

എന്റെ അണ്ണനെ വധിച്ച ഘാതകനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു് എന്നാൽ കഴിവുള്ള എന്തു ത്യാഗവും സഹിക്കുന്നതിനു ഞാൻ എപ്പോഴും സന്നദ്ധനാണ്.

പത്മാവതി പറഞ്ഞു.

“സുധാകരനെവിടെ?”

“പുറത്തെവിടെയോ പോയിരിക്കുകയാണ്.”

“അയാൾ വരുമ്പോൾ നാളെ വൈകിട്ടു് ആരമണിയോടുകൂടി സൗകര്യമുള്ളപക്ഷം എന്റെ ഗൃഹം വരെ ഒരു വരാൻപറയണം. മറക്കരുതു്.”

“ഇല്ല!”

അനന്തരം ഗോപിനാഥൻ അവിടെനിന്നും ഇറങ്ങി. “ശിവപ്രസാദിനെയും, അയാളുടെ പിതാവിനെയും വധിച്ചതു് ഒരാളാണെന്നു വരുമോ?” അയാൾ തന്റെ ഹൃദയത്തോടുതന്നെ ചോദിച്ചു.

കോമളവിലാസത്തിലെ ഗുഹാമാർഗ്ഗം

ലക്ഷ്മീപുരം അന്നു ശ്രീലക്ഷ്മീദേവിയുടെ നടനരംഗമായിരുന്നു. പ്രകൃതിരമണീയത അവിടെ സവിശേഷം പതിഞ്ഞിരുന്നു. നയനാനന്ദകരമായ കുന്നുകൾ, ശുഭലജ്വലവാഹിനികളായ അരുവികൾ, മനോഹരമായി പടൻ പന്തലിച്ചു നില്ക്കുന്ന പച്ചച്ചെടികൾ, പ്രകൃതിമാതാവിന്റെ നിതാന്താശ്ലേഷണമേറു് പ്രശോഭിക്കുന്ന വൻവൃക്ഷസമൂഹങ്ങൾ, പൊൻകുടവാഹികളായ കേരവൃക്ഷങ്ങൾ, സൗരഭ്യം വഹിക്കുന്ന മന്ദമാരുതൻ, പ്രേമഗീതം ആലപിക്കുന്ന പുകയിലുകൾ, നിർമ്മലതയുള്ള കുന്നുകളെ പിളർന്നുകൊണ്ടു വളഞ്ഞുതിരിയുന്ന തടീനി, അതിനുസമീപം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ക്ഷേത്രം, അതോടനുബന്ധിച്ചുള്ള മറ്റു എടുപ്പുകൾ, ക്ഷേത്രക്കുളം, സമീപമുള്ള രമ്യഹർമ്മ്യങ്ങൾ എന്നുവേണ്ടാ ലക്ഷ്മീപുരം ആകെ ആകർഷണീയതനെന്നായിരുന്നു.

ലക്ഷ്മീപുരത്തുനിന്നും സുമാർ രണ്ടുപർലോങ്ങു് ഉള്ളിലേയ്ക്കു മാറി, മനോഹരമായ ഒരു കുന്നിൻ മുകളിൽ ആപാദശുഭ്രയായി, അംബരചുംബിയായി ഒരു ബംഗ്ലാവുകാണാം. അതാണു് കോമളവിലാസം!

മനോഹരമായ ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ സി. ഐ. ഡി. ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപിനാഥൻ കോമളവിലാസം സ

നശിക്കുന്നതിനിടയായി. പുറത്താരെയും കാണാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് അയാൾ കതകിൽ തട്ടി വിളിച്ചു. അകത്തുനിന്നും മറുപടി ഒന്നും ഉണ്ടായില്ലെങ്കിലും ഉടൻതന്നെ വാതിൽ തുറന്നു. അതു് അകത്തുനിന്നും തഴുതിട്ടില്ലായിരുന്നു.

ഗോപി ഉള്ളിൽ കടന്ന ഉടൻതന്നെ മുറി ആകെ ഞൊന്നു പരിശോധിച്ചു. ചുവരുകളിൽ അനേകം രൂപാ വിലപിടിപ്പുള്ള ചിത്രങ്ങൾ തൂക്കിയിട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ മുറിയുടെ നടുക്കൊരു വട്ടമേശ, അതിന്മേൽ ഒരു കസുമമംജുഷയിൻ അനേകം പൂക്കൾ; മുറിയുടെ ഒരു മൂലയ്ക്കുപോയി അർദ്ധനഗ്നയായ ഒരു യുവതിയുടെ ഗ്രീക്കുപ്രതിമ; മനോഹരമായി ചുക്പ്പം, കറുപ്പം, വെള്ളയും ചായം പിടിപ്പിച്ചിരുന്നു ആ പ്രതിമയ്ക്കു്!

ഗോപി മുറിയിൽ ആരെയും കാണാത്തതുകൊണ്ടു് വിഷണ്ഡനായി. അയാൾ ആ ഗ്രീക്കുപ്രതിമയുടെ സമീപം ചെന്നു് അതിന്റെ കരകെഴശലത്തെപ്പറ്റി ഓർത്തു വിസ്മയംപൂണ്ടു. ഗോപിനാഥൻ അതിന്റെ ഓരോ ഭാഗങ്ങളും തടവിനോക്കിയതും ചെട്ടെന്ന് “അയ്യോ!” എന്നുള്ള മുറവിളിയോടെ രണ്ടടി പിന്നോക്കം മാറിയതും ഒന്നിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

അയാൾ നിന്നിരുന്നതിനു തൊട്ടു താഴെ നാലടി സമചതുരത്തിൽ ഒരാൾക്കു വൃത്തിയായി കടന്നുപോകത്തക്കവിധത്തിൽ ഒരു സോപാനം തുറന്നതായിരുന്നു അയാളുടെ അത്ഭുതത്തിന്നു കാരണം.

ആ കവാടത്തിന്റെ ‘സൂച്ചു’ ആ പ്രതിമയിലാണു് ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും, തന്റെ കൈ എങ്ങി-

നെയോ അതിൽ മുട്ടിയപ്പോഴാണ് കവാടം തുറന്നതെന്നും ഗോപിക്കു അനായാസേന മനസ്സിലായി.

ദൈവവും അവലംബിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ ആ കവാടത്തിൽകൂടി കീഴു്ചോട്ടിറങ്ങി. ആ കവാടത്തിന്റെ വാതുക്കൽതന്നെ ഉള്ളിലായി രണ്ടു ബട്ടൺ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതിലൊന്നിൽ പിടിച്ചു താഴ്ന്നപ്പോൾ ആ കവാടം താനെ അടയപ്പെട്ടു. വീണ്ടും അയാൾ അതിൽ പിടിച്ചു വലിച്ചപ്പോൾ കവാടം വീണ്ടും തുറക്കപ്പെട്ടു. അനന്തരം അയാൾ കവാടം ബന്ധിച്ച ശേഷം അടുത്ത ബട്ടൺ പിടിച്ചമർത്തി. ഒരു ഒരു നീമിഷം! അവിടമെല്ലാം വൈദ്യുതദീപങ്ങളാൽ അലംകൃതമായി. അവിടെനിന്നും മുമ്പോട്ടുള്ള പാതകൾ കർമ്മകൽകൊണ്ടു കെട്ടിപ്പടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. വളഞ്ഞും വീരിഞ്ഞും പോകുന്ന ആ പാത എവിടെയാണ് ചെന്നു വസാനിക്കുന്നതെന്നറിയാനുള്ള ഉൽക്കണ്ഠയോടുകൂടി ഗോപി അതിശീഘ്രം നടന്നുതുടങ്ങി. ഗൃഹാതലത്തിലെ വൈദ്യുതദീപത്തിനെങ്ങാൻ, പെട്ടെന്നു വല്ല തകരാറും സംഭവിക്കയാണെങ്കിൽ നാട്ടുകാരുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയായ സമത്വനായ സി. ഐ. ഡി. ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപിത്തമന്റെ തല ഇരുവശമുള്ള കരിങ്കൽ ഭിത്തികളിൽ ചെന്നു പിടിച്ചു ഹിന്നഭിന്നമാകും. മുമ്പോട്ടു ചെല്ലുന്നോരുകൽപടവുകൾക്കു വീതികാഞ്ഞും, സഞ്ചാരത്തിൽ ദുർഗ്ഗമമായും കാണപ്പെട്ടു. ഗോപി ആ കൽപടവുകളുടെ ഇരുവശവും സൂക്ഷിച്ചു പരിശോധിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതിവിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു കലാവല്ലഭന്റെ വാസനാവൈഭവം ആ ചുവരുകളിൽ എഴുതപ്പെട്ട ചിത്രങ്ങളിൽ

മിത്തം പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. സർവ്വാരണവിഭൂഷിതകളായ
 അർജ്ജുനനായ വേശ്യകൾ അവരുടെ കാമുകന്മാരോ
 ങ്ങാനിച്ഛ, സല്ലപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെയും, നഗ്ന
 കളായ യുവതികൾ ജലക്രീഡ ചെയ്യുന്നതിനെയും മറ്റും
 ചരമാശിച്ചു എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയായിരുന്നു അതിലെ
 ചിത്രങ്ങളും!

ഗോപി കുറേക്കൂടെ നടന്നു ചെന്നപ്പോൾ ജനസം
 സാരം കുറേയ്ക്കേ കേൾക്കപ്പെടുകയാൽ അയാൾ അതിൽ
 ഭയപ്പെട്ടുപോയി. ആ ഗൃഹ അവസാനിക്കുന്നതിനു് ഇ
 ഡി അധികം ദൂരമില്ലെന്നു ഗോപി ഉൾക്കൊണ്ടു. തന്റെ
 ചിത്രത്തിൽനിന്നും ആറു വെടി തീരുന്ന ഒരു കൈത്തോ
 ളക്കടുത്തു നീട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു ഗോപി സഭയെയും മ
 ണ്ഡാദുതന്നെ പ്രയാണമാരംഭിച്ചു.

ആ ഗൃഹ ചെന്നവസാനിച്ചിരുന്നതു് ഇടിഞ്ഞു
 പൊളിഞ്ഞു വൃത്തികെട്ട ഒരു ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കാണ്. ഗോ
 പി ഗൃഹമുഖത്തുനിന്നുകൊണ്ടു തന്റെ ദൃഷ്ടികളെ ഉള്ളി
 ക്കു പായിച്ചു.

നടുക്കൊരു വട്ടമേശമേൽ അനേകം ശരീരമദ്യങ്ങൾ
 തിരച്ചു കിടന്നിട്ടുണ്ടു, അവ പകർന്നു കടിക്കുന്നതിനു് അ
 നേകം ചൊരിയ ധ്വസനുകളും നിരത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. മേശ
 കീഴിൽ കോമളവിലാസത്തിലെ ഭരണാധികാരി ശ
 രാമനവനം അതിനുസമീപമായി വേറെ രണ്ടുപേരും
 ഇരുപുണ്ടായിരുന്നു. ശങ്കരമേനോൻ ഒരു സിംഹാസന
 മേലിരിക്കുന്നതു് എന്തോ അഗാധമായ ചിന്തയിൽ ഏർ
 പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. മറ്റേ രണ്ടുപേരും മദ്യം പകർന്നു
 കുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

കടുനേരം കഴിഞ്ഞു ശങ്കരമേനോൻ ചോദിച്ചു:—
“എന്താ മദനാ! എന്തിനാണെന്നെ അന്വേഷിച്ചതു്?”

മദനൻ:—എന്തിനാണെന്നു ഞങ്ങൾ പറയാതെ
തന്നെ അങ്ങേയ്ക്കറിവുള്ളതല്ലെ!

ശങ്കരമേനോൻ:—കഴിഞ്ഞമാസത്തിലല്ലേ ഞ
ങ്ങൾക്കു ഞാൻ ആയിരം രൂപാ തന്നതു്?

മദ:—അതു തീർന്നിട്ടു രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞു.

ശങ്കരമേ:—നിങ്ങൾ എപ്പോഴും പണത്തിനു
ണ്ടി അലട്ടിയാൽ ഞാനെന്തു ചെയ്യും?

കിട്ടു—അങ്ങേയ്ക്കു പണവും തുണവും ഒരുപോലെ
യല്ലേ? മാസം എത്ര ആയിരം രൂപായാണു് വരവുള്ള
തു്? അതെല്ലാം അനുഭവിക്കാൻ അങ്ങു മാത്രമല്ലെടുത്തു
വരവിന്റെ ഒരുശതം ഞങ്ങൾക്കു തന്നാപെന്താ? അങ്ങ
യുടെ ആപത്തുകാലത്തു ഞങ്ങളല്ലെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള
തു്? വിശേഷിച്ചു് അന്നത്തെ ട്രെയിനിൽവെച്ചു.....
സഹോദരനെ....കൊലപ്പെടുത്തുവാൻ....മല്ലേ?”

“ഹീ നിന്തു! അതെല്ലാം പഴയകഥകൾ! എന്തി
നതെല്ലാം ആവർത്തിക്കുന്നു.” കിട്ടുവിന്റെ വാക്കിനു
തുടങ്ങുകൊണ്ടു ശങ്കരമേനോൻ പറഞ്ഞു.

മദനൻ—അങ്ങറിയാതെയല്ല.....കഴിഞ്ഞ സന്ദ
വം നടന്നതെന്നു ഞങ്ങൾക്കു പൂർണ്ണമായറിയാം.

ശങ്കരമേ—ചതുക്കെ പറയെടൊ. ഈ ചുമരിനു
പോലും ചെയ്തിയുണ്ടു്.

കിട്ടു—എങ്കിലും അങ്ങതിനു ധൈര്യപ്പെട്ടല്ലോ?

ശങ്കരമേ—സന്ദർഭം എന്നെ അതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചു
എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതാണു് ശരി.

മരണൻ—അതിന്റെ സത്യാവസ്ഥ ഞങ്ങൾക്കറിയാതെ കൊള്ളാമെന്നുണ്ടു്. ഏതായാലും അങ്ങു ഞങ്ങളെ അറിയിച്ചില്ല. നാം ഒരാൾ കടുങ്ങിയാൽ എല്ലാവരും അകത്തായതുതന്നെ. നാമെല്ലാം ഒന്നായ സ്ഥിതിക്കു് അങ്ങു പറയുന്നതിനു മടിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

ശങ്ക-മേ—പറയുന്നതിനു മടിയുണ്ടായിട്ടില്ല. പക്ഷെ ആരെങ്കിലും കേൾക്കുകയാണെങ്കിൽ..... മൂക്ഷിച്ചിരുന്നാൽ ഴഃഖിക്കേണ്ട.

മര—ഓ, ഇവിടെ ആരു വരാൻ പോകുന്നു?

കിട്ടു:—വന്നാൽ അവന്റെ അവസാനം ഇതിന്റെ മുമ്പായിൽ! കിട്ടു കക്കത്തുനിന്നും ഒരു കത്തിയെടുത്തു മേ മപ്പുറത്തു കത്തിനിർത്തി.

ശങ്കരമേനോൻ പരിഭ്രമത്തോടെ ഒന്നു പരക്കുന്നോടുകഴിയശേഷം എന്തോ രഹസ്യമായി അവരുടെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

കിട്ടു പെട്ടെന്നു ചോദിച്ചു—പക്ഷികൾ പറന്നു മയറാൻ ഭയപ്പെടുന്ന ആ മരത്തിൽ അങ്ങങ്ങിനെ കയറി? ഭയങ്കരം!

ശ. മേനോൻ:—പതുക്കെ പറയെടോ.

കിട്ടു അവന്റെ അബദ്ധം സമ്മതിച്ചു് ഓച്ഛാനിച്ചു നിലകൊണ്ടു. ഇടയ്ക്കു് അവർക്കു സംശയംതോന്നിയതെല്ലാം ശങ്കരമേനോനോടു ചോദിച്ചറിഞ്ഞും ആസംഭാഷണം ഒരുമണിക്കൂർ നീണ്ടുനിന്നു.

ആരും കേൾക്കുകയില്ലെന്ന വിശ്വാസത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ശങ്കരമേനോൻ ആ തസ്തൂരന്മാരോടു പറഞ്ഞ കഥ സി.ഐ.ഡി.ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപിനാഥൻ ഗു

ഹാമുഖത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു വ്യക്തമായി കേൾക്കയും ആവശ്യമെന്നു തോന്നിയവയെല്ലാം തന്റെ ഡയറിയിൽ കുറിക്കുകയും ചെയ്തു.

മദനൻ:—ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും ഞങ്ങൾ അങ്ങയെ അന്വേഷിച്ചു കാര്യം നടന്നില്ലല്ലോ?

ഉടൻതന്നെ ശങ്കരമേനോൻ തന്റെ പാക്കറ്റിൽ കയ്യിട്ട് മൂന്നു നൂറുരൂപാ നോട്ടുകൾ എടുത്തു മദനനു കൊടുത്തശേഷം പറഞ്ഞു:—“ഇനി അടുത്തെങ്ങും രൂപായെഴുന്നെ അലട്ടരുത്.”

മദനൻ:—“ഇല്ല! അടുത്തമാസം ഇരുപത്തഞ്ചാം തീയതി രാത്രി കൃത്യം എട്ടുമണിക്കു്, ഞങ്ങൾ ഇവിടെ ഹാജരണ്ടായിരിക്കും. വരൻ അമാന്തിക്കരുത്.”

തനിക്കു് ആവശ്യമുള്ളതെല്ലാം കിട്ടിയെന്നുള്ള കൃതാർത്ഥതയോടെ സി. ഐ. ഡി. ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപി ഒരു നിമിഷംചോലും അവിടെ താമസിക്കാതെ ഉടൻതന്നെ മടങ്ങി.

അവരെല്ലാപേരുംകൂടി അരമണിക്കൂർനേരം വീണ്ടും എന്തോ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നശേഷം ശങ്കരമേനോൻ ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങി.

ഗൃഹത്തിലെത്തി പത്തുമിനിട്ടു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആരോ കതകിൽ തട്ടുന്ന ശബ്ദംകേട്ടു് “അകത്തുവരാം” എന്നു ശങ്കരമേനോൻ പറഞ്ഞു.

ഉടൻതന്നെ ഗോപി അകത്തു പ്രവേശിച്ചു.

പുത്രീവിയോഗത്താൽ വ്യഥയനുഭവിക്കുന്ന ഒരു പിതാവിനെപ്പോലെ ശങ്കരമേനോന്റെ അക്ഷികളിൽ നിന്നും അശ്രുകണങ്ങൾ ധാരധാരയായി വീണുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഗോപിനാഥൻ അകത്തുകടന്ന് ശങ്കരമേനോനുസ്മരിച്ചുപോയി കിടന്നിരുന്ന ഒരു കസാലയിൽ ഉപവിഷ്ണുനായശേഷം ശൗരവസമനപിതം പറഞ്ഞു:— “മി. ശങ്കരമേനോൻ! നിങ്ങളുടെ കണ്ണീരുകാണുവാൻ ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു്. നിങ്ങളുടെ കണ്ണീരിനു് എന്റെ ഹൃദയം അലിയിക്കാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഞാൻ ഇവിടുത്തെ ഒരു സി. ഐ. ഡി. ഉദ്യോഗസ്ഥനാണു്. നിങ്ങളുടെ മകളുടെ കൊലപാതകം സംബന്ധിച്ച ചിലതെല്ലാം നിങ്ങളോടു ചോദിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.”

ഉടൻതന്നെ ശങ്കരമേനോൻ തന്റെ പാക്കറ്റിൽ നിന്നും കൈലേസെടുത്തു മുഖത്തെ കണ്ണീരെല്ലാം തുടച്ചു കളഞ്ഞശേഷം പറഞ്ഞു:— “ചോദിച്ചാൽ എനിക്കറിവുള്ള സംഗതിയെല്ലാം വ്യക്തമായും സത്യമായും പറയാം.”

ഈ സമയമെല്ലാം ഗോപി ശങ്കരമേനോന്റെ കയ്യിലും, ടവ്വലിലും മാറിമാറി നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അനന്തരം തന്റെ പാക്കറ്റിൽനിന്നും ഒരു പത്രമെടുത്തു് ശങ്കരമേനവനെ കാണിച്ചശേഷം ചോദിച്ചു:— “ഈ പേപ്പറിൽ നിങ്ങളുടെ മകളുടെ ഘാതകനെ പിടിച്ചു കൊടുക്കുന്നവർക്കു് ആയിരം രൂപാ ഇനാം കൊടുക്കുന്നതാണെന്നു നിങ്ങളുടനെയല്ലെ പറസ്യം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.”

ശ. മേ:— അതെ.

ഗോപി:— നിങ്ങളുടെ മകളുടെ പ്രേതം എങ്ങിനെയാണു് ട്രെയിനിൽനിന്നും കണ്ടുകിട്ടിയതു്? അവർ അന്നു് എവിടെയെങ്കിലും ട്രെയിനിൽ യാത്രചെയ്തിരുന്നോ?

ശ. മേ.—ഇല്ല.

ഗോപി.—അവരെ ആരെങ്കിലും അന്നു പുതിയതായി കാണാൻ വരികയോ ഫോണിൽ വിളിക്കുകയോ ചെയ്തോ?

ശ. മേ.—വിശേഷാൽ ഇവിടെ ആരും വന്നിരുന്നില്ല. ഫോണിൽ വിളിച്ചോ എന്നോ എന്നിരിക്കറിവില്ല.

ഗോപി.—നിങ്ങൾക്കു് ആരെങ്കിലും വിരോധികളുള്ളതായിട്ടറിയാമോ?

ശ. മേ.—അങ്ങിനെ ആരും ഉള്ളതായിട്ടു് എന്നിരിക്കറിവില്ല.

ഗോപി.—നിങ്ങളുടെ മകളെ കൊലപ്പെടുത്തുന്ന അന്നു് അവൾ എപ്പോഴാണു് വെളിയിൽ പോയതു്.

ശ. മേ.—അവൾ അന്നു പുറത്തേയ്ക്കു് ഇറങ്ങിയിട്ടേയില്ല. വൈകീട്ടു തോട്ടംവരെ പോയി. പോയിട്ടു മടങ്ങുമ്പോൾ ഉദ്ദേശം എട്ടുമണിയായിരിക്കാണം. അവൾ ഇവിടെവന്നു് ഉണക്കുകഴിഞ്ഞു മുറിയിൽ കയറി കതകടച്ചു് ഉറങ്ങിയ ശേഷമാണു് ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ പോയതു്.

ഗോപി.—ഏതാണു് തോട്ടം?

ശ. മേ.—തോട്ടം എന്നു പറഞ്ഞതു വടക്കുവശമുള്ള പുന്തോട്ടത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു്.

ഗോപി.—വൈകീട്ടു പോയ ആൾ എന്തിനാണു് രാത്രി എട്ടുമണിവരെ പുന്തോട്ടത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതെന്നു നിങ്ങൾ ചോദിച്ചില്ലെ?

ഈ ചോദ്യത്തിന്നു മറുപടി പറയാൻ ശങ്കരമേനോൻ വിഷമിക്കുന്നതുകണ്ടു് ഗോപി പറഞ്ഞു—“നി

ങ്ങൾ ഒന്നും ചെയ്യുവല്ലാതെ തുറന്നു പറയണം. എങ്കിൽമാത്രമെ എനിക്കു നിങ്ങളുടെ മകളുടെ ഘാതകനെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധ്യമാകൂ. നിസ്സാരമെന്നു കരുതി നിങ്ങൾ ഒന്നും മറച്ചുവെക്കാൻ ശ്രമിക്കരുത്.”

“ഇല്ല. ഒന്നും മറച്ചുവെക്കുന്നില്ല. എന്റെ മകളുടെ ഘാതകനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു ഞാൻ എന്തു ത്യാഗവും സഹിക്കാൻ സന്നദ്ധനാണ്. അങ്ങു എന്തുവേണമെങ്കിലും ചോദിച്ചുകൊള്ളുക.” ശങ്കരമേനോൻ എന്തിനും തയ്യാറെന്നുള്ള മട്ടിൽ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു.

“വൈകിട്ടുപോയ കോമളം രാത്രി എട്ടുമണിയാകുന്നതുവരെ പുത്തോട്ടത്തിൽ തങ്ങാൻ വല്ല പ്രത്യേകകാരണവുമുണ്ടോ എന്നു നിങ്ങൾ മകളോടു തിരക്കിയോ?”

“ഉവ്വ!”

“അതിനു കോമളം എന്താണ് മറുപടി പറഞ്ഞത്?”

“ചന്ദ്രവിലാസം നാടകക്കമ്പനി മാനേജർ ശിവപ്രസാദും അവളുംകൂടി തോട്ടത്തിൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നെന്നു പറഞ്ഞു.”

ഗോപി—നിങ്ങളുടെ മകളും, നാടകക്കമ്പനി മാനേജരും തമ്മിൽ എങ്ങിനെയാണ് പെരുമാറി വന്നിരുന്നത്?

ശ. മേനോൻ—അതെ, സാർ! അവർ തമ്മിൽ അന്യോന്യം അനുരാഗബദ്ധരായിരുന്നു. അവർ പ്രണയബദ്ധരാണെന്നുള്ള വസ്തുത കഴിഞ്ഞമാസത്തിലാണ് ഞാനറിഞ്ഞത്.

ഗോപി—നിങ്ങൾ ആ സ്നേഹത്തോടു് അനുകൂലി ച്ചിരന്നുവോ? നാടുതോരം നടക്കുന്ന ഒരു നാടകക്കാ രൻ, അനേകലക്ഷം രൂപാ വിലപിടിപ്പിച്ചുള്ള നിങ്ങളുടെ സ്വത്തിന്റെ ഏകാവകാശിനിയായ കോമളകുമാരിയുടെ ഭർത്താവായി വരുന്നതിൽ നിങ്ങൾക്കു വിസമ്മതമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ലേ?

ഇൻസ്സെക്ടർടെ ചോദ്യത്തിൽ അതുതരസം കളിയാടിയിരുന്ന.

ശ. മേനോൻ—ശരിയാണ് സാർ! ആദ്യമെല്ലാം ഞാനെന്റെ വിലയും നിലയുമോർത്തു് ആ ബന്ധം അനാശാസ്യമാണെന്നും, അതുപേക്ഷിക്കണമെന്നും എന്റെ പത്നിയോടു പറഞ്ഞു. അവളതു കേട്ടില്ല. അവരുടെ ചരസ്സരഗാധാനരാഗത്തിന്റെ നാരായവേരത്തു് ആ യുവഹൃദയങ്ങളെ സന്താപസാഗരത്തിൽ ആഴ്ന്നുരുതല്ലോ എന്നോർത്തു ഞാനവരുടെ ഇടയിൽ ഒരു വിലങ്ങു തടിയായി നിന്നില്ല. കൂടാതെ കുടുംബത്തിലും, കുലത്തിലും, വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും അവൻ ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ലെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായി.

ഇൻസ്സെക്ടർ ഗോപിനാഥൻ ചിന്തയിലാണ്ടു. തന്റെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന ശങ്കരമേനോന്റെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളുമായി ഒരുതരത്തിലും പൊരുത്തപ്പെടാത്തതോർത്തപ്പോൾ ഇൻസ്സെക്ടർക്കു് ആശ്ചര്യം പ്രമാതീതമായി ഉണ്ടായിച്ചു. ശങ്കരമേനോൻ തികഞ്ഞ ഒരു യാഥാസ്ഥിതികനും, ലുബ്ധനും, വഞ്ചകനുമാണെന്നു് അയാളുടെ സംഭാഷണഗതിയിൽനിന്നും ഇൻസ്സെക്ടർ ഉൾക്കൊണ്ടു. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു മനു

ങ്ങൾ ഒന്നും ഒളിച്ചവയ്ക്കാതെ തുറന്നു പറയണം. എങ്കിൽമാത്രമെ എനിക്കു നിങ്ങളുടെ മകളുടെ ഘാതകനെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധ്യമാകൂ. നിസ്സാരമെന്നു കരുതി നിങ്ങൾ ഒന്നും മറച്ചവയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കരുത്.”

“ഇല്ല. ഒന്നും മറച്ചവയ്ക്കുന്നില്ല. എന്റെ മകളുടെ ഘാതകനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു ഞാൻ എന്തു ത്യാഗവും സഹിക്കാൻ സന്നദ്ധനാണ്. അങ്ങു എന്തുവേണമെങ്കിലും ചോദിച്ചുകൊള്ളുക.” ശങ്കരമേനോൻ എന്തിനും തയ്യാറെന്നുള്ള മട്ടിൽ ഇരിപ്പാപ്പിച്ചു.

“വൈകിട്ടുപോയ കോമളം രാത്രി എട്ടുമണിയാകുന്നതുവരെ പുനോട്ടത്തിൽ തങ്ങാൻ വല്ല പ്രത്യേകകാരണവുമുണ്ടോ എന്നു നിങ്ങൾ മകളോടു തിരക്കിയോ?”

“ഉവ്വു!”

“അതിനു കോമളം എന്താണ് മറുപടി പറഞ്ഞത്?”

“ചത്തവിലാസം നാടകക്കമ്പനി മാനേജർ ശിവപ്രസാദും അവളുംകൂടി രോട്ടത്തിൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നെന്നു പറഞ്ഞു.”

ഗോപി—നിങ്ങളുടെ മകളും, നാടകക്കമ്പനി മാനേജരും തമ്മിൽ എങ്ങിനെയാണ് പെരുമാറി വന്നിരുന്നത്?

ശ. മേനോൻ—അതെ, സാർ! അവർ തമ്മിൽ അന്യോന്യം അനുരാഗബലരായിരുന്നു. അവർ പ്രണയബലരാണെന്നുള്ള വസ്തുത കഴിഞ്ഞമാസത്തിലാണ് ഞാനറിഞ്ഞത്.

ഗോപി—നിങ്ങൾ ആ സ്നേഹത്തോടു് അനുകൂലിച്ചിരുന്നുവോ? നാടുതോരം നടക്കുന്ന ഒരു നാടകക്കാരൻ, അനേകലക്ഷം രൂപാ വിലപിടിപ്പിച്ചുള്ള നിങ്ങളുടെ സ്വത്തിന്റെ ഏകാവകാശിനിയായ കോമളകുമാരിയുടെ ഭർത്താവായി വരുന്നതിൽ നിങ്ങൾക്കു വിസമ്മതമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ലേ?

ഇൻസ്സെക്ടരുടെ ചോദ്യത്തിൽ അതുതരസം കളിയാടിയിരുന്നു.

ശ. മേനോൻ—ശരിയാണ് സാർ! ആദ്യമെല്ലാം ഞാനെന്റെ വിലയം നിലയുമാക്കി ആ ബന്ധം അനാശാസ്യമാണെന്നും, അതുപേക്ഷിക്കണമെന്നും എന്റെ പുത്രിയോടു പറഞ്ഞു. അവളതു കേട്ടില്ല. അവരുടെ ചരസ്സരഗാധാഹരാഗത്തിന്റെ നാരായണവേദത്തു് ആ യുവഹൃദയങ്ങളെ സന്താപസാഗരത്തിൽ ആഴ്ന്നു തളിപ്പോ എന്നോതു് ഞാനവരുടെ ഇടയിൽ ഒരു വിലങ്ങു തടിയായി നിന്നില്ല. കൂടാതെ കുടുംബത്തിലും, കലത്തിലും, വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും അവൻ ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ലെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായി.

ഇൻസ്സെക്ടർ ഗോപിനാഥൻ ചിന്തയിലാണ്ടു. തന്റെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന ശങ്കരമേനോന്റെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളുമായി ഒരുതരത്തിലും പൊരുത്തപ്പെടാത്തതോർത്തപ്പോൾ ഇൻസ്സെക്ടർക്കു് ആശ്ചര്യം പ്രമാതീതമായി ഉണ്ടായിച്ചു. ശങ്കരമേനോൻ തികഞ്ഞ ഒരു യാഥാസ്ഥിതികനും, ലുബ്ധനും, വഞ്ചകനുമാണെന്നു് അയാളുടെ സംഭാഷണഗതിയിൽനിന്നും ഇൻസ്സെക്ടർ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു മനു

ഷ്യൻ തന്റെ ഏകപത്നിയെ നാലുകാശിൻ ഗതിയില്ലാത്ത ഒരു നാടോടിനാടകക്കാരൻ വിവാഹചെയ്തുകൊടുക്കുവാനും, അവരുടെ പ്രേമജീവിതത്തിന് കൂട്ടുനില്ക്കുവാനും സന്നദ്ധനാകുന്ന കാര്യം യാതൊരുവിധത്തിലും സാധ്യകരിക്കാവുന്നതായിരുന്നില്ല. കൂടാതെ പത്മവിലാസം നാടകക്കമ്പനി മാനേജർ ശിവപ്രസാദിനെപ്പറ്റി അത്ര നല്ല അഭിപ്രായമല്ലാ ലക്ഷ്മീപുരം നിവാസികളിൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തിന് കിട്ടിയിരുന്നതു്. അങ്ങിനെ ഴ്മ്മാഗ്നിയായെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ശിവപ്രസാദുമായി തന്റെ പത്നിയുടെ പ്രണയവേഴ്ച, അനുവദിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധത ശങ്കരമേനോൻ ഉണ്ടായതു് വെറുതെയല്ലെന്നും, അതിന്റെ പിൻപിൽ ഏതോ അതുല്യതരഹസ്യം കളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നും അഗാധബുദ്ധിമാനായ സി. ഐ. ഡി. ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടർ ഉച്ചരിച്ചു. പണാപഹരണത്തിനുവേണ്ടി നടത്തിയ ഒരു കൊലപാതകമല്ലാ അതു് എന്നു്, ഗോപിക്കു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. കാരണം മരിച്ച കോമളകുമാരിയുടെ കഴുത്തിലും, കാതിലും ധാരാളം സ്വസ്തരാഭരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു കൊലപാതകവും നടത്തിയതു് ഒരാൾതന്നെയോ? എന്തിനു്? ഈ ചോദ്യങ്ങൾ ഉത്തരമില്ലാതെ ഗോപിയുടെ മുമ്പിൽ അവശേഷിക്കുകയാണു്.”

ഒടുനേരത്തെ ആലോചനയ്ക്കുശേഷം ഗോപി ചോദിച്ചു:—“നിങ്ങളുടെ മകൾ സാധാരണയായി കിടക്കാരണ്ടായിരുന്നതു് ഏതു മുറിയിലാണു്.”

ശ. മേ:—പടിഞ്ഞാറെ മുറി അവളുടേതാണു്.. അവിടെയാണു് സാധാരണ കിടക്കാറണ്ടായിരുന്നതു്.

ഗോപി:—ആ മുറി ഒന്നു പരിശോധിക്കുന്നതിൽ വിരോധമില്ലല്ലോ?

ശ. മേനോൻ:—ഒരു വിരോധവുമില്ല. എനിക്കതു സന്തോഷമാണ്.

ഉടൻതന്നെ ശങ്കരമേനോൻ ഗോപിയെ കോമളകുമാരി ശയിച്ചിരുന്ന മുറിയിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. കോമളകുമാരി വധിക്കപ്പെട്ടതിൽ പിന്നീട് ആ മുറിയിൽ ആരും പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഗോപിക്കു വ്യക്തമായി. ആ മുറി മുഴുവൻ പൊടിയണിഞ്ഞും എട്ടുകാലി മുതലായ ക്ഷുദ്രജീവികൾ വലകെട്ടിയും ഇരുന്നിരുന്നു.

ശങ്കരമേനോൻ പുറത്തു നിന്നുതേയുളളു. ഗോപി അകത്തു കയറി കതകടച്ചശേഷം ഒരു സൂക്ഷ്മപരിശോധന നടത്തി. കായ്ച്ചുമായി ഒന്നും കണ്ടുകിട്ടിയില്ലാ എന്നു് ആ മുഖം വ്യക്തമാക്കി. ഒടുവിൽ ആ മുറിയുടെ ഒരു മൂലയിലിരുന്നിരുന്ന ഒരു അലമാരയുടെ മുകളിൽനിന്നും ഗോപി ഒരു കൈത്തോക്കു കണ്ടെടുത്തു.

അദ്ദേഹം അതു സസൂക്ഷ്മം പരിശോധിക്കയും തന്റെ പാക്കറ്റിൽനിന്നും ഒരു തിരയെടുത്തു് അതിലിട്ടു് എന്തോ സംശയനിവാരണം വരുത്തിയശേഷം ആ കൈത്തോക്കു് തന്റെ കീശയിൽ നിക്ഷേപിക്കയും ചെയ്തു.

ഗോപി പരിശോധനകഴിഞ്ഞുപുറത്തുവന്നപ്പോൾ ശങ്കരമേനോൻ ചോദിച്ചു:—“എന്താ വല്ല തെളിവു കിട്ടിയോ?”

“ഇവിടുന്ന് ഒന്നും കിട്ടുകയില്ലാ എന്നു ഞാൻ നേരത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതാണ്.”

പിന്നീട് ഗോപി അധികം അവിടെ താമസിച്ചാതെ ശങ്കരമേനോനോടു് യാത്ര പറഞ്ഞശേഷം സ്വപ്നഹത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങി.

ഗോപി ഗെയിററു കടന്നപ്പോൾ ആരോടെന്നില്ലാതെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ശങ്കരമേനോൻ പറഞ്ഞു:—“എങ്ങോ കിടന്ന ചീരച്ചെറുക്കൻ! ഉറു! വന്നിരിക്കുന്നു, എന്റെ മകളുടെ . ഘാതകനെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ! റാ! റാ! റാ!”

ശങ്കരമേനോൻ അപ്രകാരം ഉച്ചരിച്ചതു് ഉന്മാദലഹരിയാലാണോ, മദ്യലഹരിയാലാണോ ആവോ?

കൈലാസ്സിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ

സി. ഐ. ഡി. ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപിനാഥൻ വളരെനേരം ഗാഢമായി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷെ, അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു തുമ്പും കിട്ടിയില്ല. അതുവരെ അദ്ദേഹത്തിന് കിട്ടിയിരുന്ന തെളിവുകൾ ഒന്നിച്ചു ചേർത്ത് ആലോചിച്ചുനോക്കിയെങ്കിലും കോമളകുമാരിയുടെയും, ശിവപ്രസാദിന്റെയും ഘാതകൻ ആരെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞില്ല. ആലോചനകളിൽ എണ്ണമില്ലാതെ അദ്ദേഹം വലിച്ചുതള്ളിയ സിഗററുകൾ കിട്ടിക്കൊണ്ടു മേശയുടെ കീഴ്ഭാഗം മുഴുവനും നിറഞ്ഞു. ആലോചന മുറുകത്തോറും സിഗററുകൾ കൈയിസിലുണ്ടായിരുന്ന സിഗററുകളുടെ എണ്ണം വളരെ വേഗം കുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂറോളം അങ്ങിനെ ബുദ്ധിപ്പുറവും ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നിട്ടും ഒരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം നിരാശയോടുകൂടി ഒരു സിഗററൊടുത്തു കത്തിച്ചുകൊണ്ടു കസേരയിൽ ചാരിക്കിടന്നു. ആ സമയം സുധാകരൻ അവിടെ പ്രവേശിച്ചു. അയാൾ മേശയുടെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തായി കിടന്ന മറ്റൊരു കസേരയിൽ ഇൻസ്പെക്ടർക്ക് അഭിമുഖമായി ആസന്നസ്ഥനായി.

പത്തുവിലാസം നാടകക്കമ്പനിക്കാരുടെ 'ഘാതകന്റെ കടംകൈ' എന്ന നാടകത്തിലെ പ്രധാനഭാഗം.

അഭിനയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സുധാകരനും സി. ഐ. ഡി. ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപിനാഥനും ചെറുപ്പം മുതൽ ഒന്നിച്ചു കളിച്ചു പഠിച്ചു നടന്നിരുന്നവരും, അന്യോന്യം മൈത്രിയിൽ കഴിഞ്ഞുവന്നിരുന്നവരും ആയിരുന്നു. ഗോപിനാഥൻ എന്തു രഹസ്യമുണ്ടെങ്കിലും അതു സുധാകരനോടു പറഞ്ഞും, സുധാകരൻ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഗോപിനാഥനോടു പറഞ്ഞും അവരുടെ സ്നേഹബന്ധം ദൃഢതരമാക്കിയിരുന്നു. തെളിവില്ലാതെ കിടന്ന പല കേസുകൾക്കും കുറ്റാന്വേഷണവിജ്ഞാപനത്തിന് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന സുധാകരനെ, ഗോപി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകയും, തെളിവുണ്ടാക്കി പ്രതികളെ ശിക്ഷിപ്പിക്കുന്നതിന് അയാൾ ഗോപിനാഥനെ അളവറ്റ സഹായിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പല കേസുകളിലും സുധാകരന്റെ അഭിപ്രായം അറിഞ്ഞതിനുശേഷമാണ് ഗോപിനാഥൻ ഇടപെട്ടിട്ടുള്ളത്.

“എന്താണ് തലപുകഞ്ഞാലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്?” സുധാകരൻ ചോദിച്ചു.

ഗോപി:—ആലോചിക്കാൻ വേണ്ടിടത്തോളം കാര്യങ്ങൾ കിട്ടിയിട്ടുണ്ടല്ലോ? പക്ഷെ വെറും കഴുതകളുടെ ആലോചനയ്ക്ക് എന്തു പ്രയോജനമുണ്ടാകാനാണ്. അതുതന്നെയാണ് എന്റെയും അവസ്ഥ.

സുധാ:—അത്രയ്ക്കു കഴുത്തുകേസ്മാനോ? ഘാതകൻ ആരെന്ന് വെളിവാക്കില്ലേ?

ഗോപി:—കിട്ടിയിടത്തോളം തെളിവുകൾ വെച്ചുകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ ഒന്നും തീരുമാനിക്കാൻ മാറ്റംകാണുന്നില്ല.

സുധാ:—ആരെയും സംശയിക്കാൻപോലും വഴി കാണുന്നില്ലെ?

ഗോപി:—അതിനും നിവൃത്തിയില്ലാതാണിരിക്കുന്നത്.

സുധാ:—ഇനി എന്താണിവൃത്തി! ഘാതകനെ കണ്ടു പിടിച്ചില്ലെങ്കിൽ മഹാ കുറ്റമായില്ലോ?

ഗോപി:—ഒന്നരണ്ടു കായ്കൾകൂടി വെളിവാ യാൽ ഘാതകനെ കണ്ടുപിടിക്കാമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. എന്റെ സകല കഴിവുകളും പ്രയോഗിച്ചു ഞാൻ ശ്രമിക്കാൻതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ്.

സുധാ:—ഇതുവരെ കിട്ടിയിട്ടുള്ള തെളിവുകളും, അതുപയോഗിച്ച് അങ്ങു എങ്ങിനെയാണ് മുമ്പോട്ടുപോകാൻ തീർച്ചയാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്നും എന്നെക്കൂടി അറിയിക്കുന്നതിനു വിരോധമുണ്ടോ?

ഗോപി:—സുധാകരനെപ്പോലെ ഒരു ഉത്തമസുഹൃത്തിനെ അറിയിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദോഷമില്ല. അതല്ല ഇന്നിവിടെ വരുവാൻ താങ്കളോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും! എന്നാൽ ഈവകകായ്കൾ പുറത്തുവിടുന്നതു ബുദ്ധിപൂർവ്വകമല്ല. പലതും രഹസ്യമായി സൂക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ പല ദോഷങ്ങളും സംഭവിച്ചേക്കാനിടയുണ്ട്.

സുധാ:—വെറും ജിജ്ഞാസകൊണ്ടു പോടിച്ചതാണ്. വിസമ്മതമില്ലെങ്കിൽമാത്രം പറഞ്ഞാൽമതി. ഗോപ്യമായി സൂക്ഷിക്കേണ്ടവ എന്നും അതേമാതിരിയിൽ തന്നെയിരിക്കും!

ഗോപി—എന്റെ സ്നേഹിതനിൽ എനിക്കു പരിപൂർണ്ണവിശ്വാസമുണ്ട്. അതിനാൽ പറയുന്നതിനു

വീരോധമില്ല. ഞാൻ പറയുന്നതു മുഴുവൻ ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ടാൽമാത്രം പോരാ. ഇടക്കിടയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന എന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിപൂർവ്വം ഉത്തരം പറയുകയുംചിട്ടിവേണം.

സുധാ:—അങ്ങയുടെ ബുദ്ധിയിൽ പെടാത്തതൊന്നും എന്റെ ബുദ്ധിയിൽ പെടുന്ന വരില്ല. ഏതായാലും അങ്ങു ചോദിച്ചുകൊള്ളുക.

ഗോപി:—പല കാര്യങ്ങളും ഇതിൽ ചിന്തിച്ചറിയാനുണ്ട്. ഘാതകനാരാണെന്നു ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പെ ഘാതകന്റെ ഉദ്ദേശം, അകത്തുകടന്ന മാഗ്ഗും, ഘാതകൻ ഒരാളോ ഒന്നിലധികം പേരോ എന്നൊക്കെ ചിന്തിച്ചറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ മൂന്നു സംഗതികളെപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കെന്തുതോന്നുന്നു?

സുധാ:—എനിക്കൊന്നും തോന്നുന്നില്ല.

ഗോപി:—ഏതായാലും കോമളത്തിന്റെ ഘാതകൻ ഒരു തസ്തരനല്ല.

സുധാ:—എങ്ങിനെ നിശ്ചയിച്ചു?

ഗോപി:—അവളുടെ ദേഹത്തുനിന്നും ഒരു പൊടിപോലും കളവുപോയിട്ടില്ല.

സുധാ:—പിന്നെന്താണു ഘാതകന്റെ ഉദ്ദേശം?

ഗോപി:—ഒരു ശരിയായ തീരുമാനത്തിലെത്താതെനിക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുപോലെതന്നെ അവൻ എങ്ങിനെ അകത്തുകടന്നു? അതും നമുക്കറിയാം. വാതിൽ കുത്തിത്തുറന്നോ, അതോ ആരെങ്കിലും തുറന്നുകൊടുത്തോ?

സുധാ:—അതിന്നു സമാധാനം പറയാൻ എനിക്കു നിവൃത്തിയില്ല.

ഗോപി—വാതിൽ കുത്തിത്തുറന്നല്ലോ അവൻ അത്ര കടുത്തു കടന്നിട്ടുള്ളതു്. അതിനുള്ള ഒരു ലക്ഷ്യവും അവിടെ കാണുന്നില്ല. ഒന്നുകിൽ കോമളം ഉറങ്ങാൻപോയപ്പോൾ വാതിലടയ്ക്കാൻ മറന്നുപോയിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ആരെങ്കിലും തുറന്നുകൊടുത്തതാണ്. ആരെങ്കിലും തുറന്നുകൊടുത്തതാണെങ്കിൽ അതാരാണ്. കോമളമോ അതോ മറ്റാവല്ലവരുമോ? അതുപോലെ ഘണ്ടകൻ ഒരാളോ ഒന്നിലധികംപേരോ?

സുധാ—എന്റെ സ്നേഹിതാ! ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം മറുപടി പറയുവാൻ ഞാൻ ആളല്ല. ഓരോന്നും എന്നെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ അതിശയിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു രാത്രിയിൽതന്നെ രണ്ടു കൊലപാതകം! ദയവുചെയ്തു നിങ്ങൾ എന്തെല്ലാം കണ്ടുപിടിച്ചു എന്നുമാത്രം അറിയിക്കുക.

ഗോപി—എനിക്കു കിട്ടിയ തെളിവുകൾ, അതും എന്റെ സ്നേഹിതന്റെ മുമ്പിൽ നിരത്തിവയ്ക്കാം. പീനീട്ട് എന്തെങ്കിലും അഭിപ്രായം പറഞ്ഞാൽമതി.

ഗോപിനാഥൻ എഴുന്നേറ്റുപോയി തന്റെ ചെട്ടിതുറന്ന് ഒരു ടവ്വലും, ഒരു റിവാൾവറും എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു മേശപ്പുറത്തുവെച്ചു.

അനന്തരം ഗോപിക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള അറിവുകളെല്ലാം അദ്ദേഹം സുധാകരനെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി.

ഒടുനേരത്തെ ആലോചനയ്ക്കുശേഷം സുധാകരൻ പറഞ്ഞു—“ആദ്യമായി കോമളകുമാരിയുടെ കൊലപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്” ആലോചിക്കേണ്ടതു്. കോമളകുമാരിയെ അടക്കം ചെയ്തിരുന്ന ഭക്തിന്റെ മുകളിൽ ചെറുവിരൽ

മാത്രം ഇല്ലാത്ത ഇടതുകൈപ്പത്തി രക്തത്തിൽ മുക്കിയ തൂപോലെ വ്യക്തമായി കാണാനുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് സ്നേഹനസമീപം കിടന്നുകിട്ടിയ ട്രൂലിലെ 'എസ്സു'. എം.' എന്ന അടയാളം—അത് ആരുടേതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ഇനി ശിവപ്രസാദിന്റെ കൊല. ശിവപ്രസാദിനെ കൊലപ്പെടുത്തിയ കത്തിയിലും 'എസ്സു'. എം.' എന്ന അടയാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. ശിവപ്രസാദിനെ കിണററിനു സമീപം വെച്ചു കൊന്നിരിക്കാൻ ഇടയുള്ളൂ. അങ്ങിനെയൊന്നിൽ എങ്ങിനെ ഹോട്ടലിലെ മുറിക്കുള്ളിൽ രക്തം കെട്ടിക്കിടന്നു? ഹോട്ടലിലെ മുറിയിലെ ചുമരിലും, ജനാലയിലും പതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന കൈപ്പത്തിക്കും ചെറുവിരൽ ഇല്ലായിരുന്നു. കോമളകുമാരിയെ വെടിവെച്ചാണ് കൊന്നിട്ടുള്ളത്. ഒരു തിരയേ ശിശ്നയിൽ ഏറ്റിട്ടുള്ളൂ. ആ ഒരു തിര ശ്വേത കൈത്തോക്കു കോമളവിലാസത്തിൽനിന്നും കണ്ടെടുക്കുകയുണ്ടായി. ഇനി ആലോചിക്കേണ്ടതു് ആ ഭക്ഷിന്റെ ഉടമസ്ഥനെപ്പറ്റിയാണ്. ഭക്ത് ഹോട്ടൽ മാനേജരുടെ വകയാണ്. നാടകക്കവനി മാനേജർ ശിവപ്രസാദും കോമളകുമാരിയും അനുരക്തരായിരുന്നു. ഇതെല്ലാം വെച്ചുകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ കോമളകുമാരി തന്റെ കാമുകനെ കാണുവാൻ അച്ഛനറിയാതെ അസമയത്തു ഹോട്ടലിൽ ചെന്നിരുന്നെന്നും, അവിടെവെച്ച് ആരോ അവളെ വെടിവെച്ചുകൊന്നെന്നും, ഈ സമയം എന്തിനോ കിണററിൻകരയിലേയ്ക്കുപോയ ശിവപ്രസാദിനെയും അയാൾതന്നെ കുത്തിക്കൊന്നെന്നും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. ഇതിൽനിന്നെല്ലാം ഘാതകൻ രണ്ടും ഒരാളാണെന്നു

നും, ഇവരെപ്പറ്റി പൂർണ്ണമായ അറിവു ലഭിച്ചശേഷമാണ് ഈ കൃത്യം ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. ഇനി ഇടതുകയ്യുടെ ചെറുവിരൽ ഇല്ലാത്ത മനുഷ്യനെ കണ്ടുപിടിക്കണം. അയാളുടേതാണ് റെയിൽവെ സ്റ്റേഷനിൽ കിടന്നുകിട്ടിയ 'എസ്സ്. എം.' എന്ന അടയാളമുള്ള കൈലേസ്സ്! ശിവപ്രാദിനെ വധിക്കുന്നതിന് ഉപയോഗിച്ച കത്തിയിലെ അടയാളം! ഇതിൽനിന്നെല്ലാം കോമളവിലാസത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന ഒരുവനോ, കോമളവിലാസത്തോടു വൈരാഗ്യമുള്ള ഒരുത്തനോ ആണ് ഘാതകനെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം."

സുധാകരൻ തനിക്കുതോന്നിയ അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിച്ചശേഷം മൗനമായിരുന്നു.

“ഇതെല്ലാം എനിക്കും തോന്നാതിരുന്നില്ല. ചെറുവിരലില്ലാത്ത ആളെയും സംശയിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.” ഗോപി പറഞ്ഞു.

“അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് അയാളെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യുന്നില്ല?”

സുധാകരൻ ത്വടിച്ചിടയിൽ ചോദിച്ചു.

ഗോപി—അയാളെ മാത്രം അറസ്റ്റുചെയ്തുകൊണ്ടായില്ല; അയാൾക്കു രണ്ടുമൂന്നു കൂട്ടുകാരുണ്ട്. ഇവരെ മൂന്നുപേരെയുംകൂടി ഒരേസമയത്തു് അറസ്റ്റുചെയ്യണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം.

സുധാ—അതു സാധിക്കുമോ?

ഗോപി—തീച്ചയായും! ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കയാണെങ്കിൽ—മരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ—അടുത്തുമാസം ഇരുപത്തഞ്ചാംതീയതി എട്ടുമണിക്കകം ഘാതകനെ ഞാൻ

അറസ്റ്റ് ചെയ്യും! അവരെയെല്ലാപേരെയും അറസ്റ്റ് ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ തെളിയാതെ കിടന്ന പല കേസുകൾക്കും തുമ്പുണ്ടാകും.

സുധാ—എന്റെ സ്നേഹിതാ, നിങ്ങളുടെ അന്യോദേശമായ ബുദ്ധിശക്തിയുടെ മുമ്പിൽ നമസ്കരിക്കുവാനല്ലാതെ എനിക്കൊന്നും ചെയ്യാൻ കഴിവില്ല. നിങ്ങളുടെ പ്രയത്നം വിജയപൂർവ്വം കലാശിക്കട്ടെ!

ഗോപി—അല്ല, മണി എട്ടടിച്ചല്ലോ? എനിക്കു് അത്യാവശ്യമായി ഒരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു പോകേണ്ടതുണ്ടു്.

സുധാ—ഞാനും പോകുന്നു. രാവിലെയോ മറ്റൊരവരാം!

ഗോപി—നിങ്ങൾ പോകാൻ വരട്ടെ! ഇന്നത്തെയാത്ര നമുക്കൊരുമിച്ചായിക്കളയാം. നേരംപോക്കിനുവേണ്ടത്ര വകയുണ്ടു്.

സുധാ—എന്നാൽ ഞാനുംകൂടി വരാം.

ഗോപി—അല്പം ക്ഷമിക്ക! ഞാനീവോഴമൊന്നു മാറിട്ടു് ഇതാ വന്നുകഴിഞ്ഞു.

ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപിനാഥൻ അടുത്ത മുറിയിലേയ്ക്കുപോയി. അഞ്ചുമിനിറ്റിനകം അദ്ദേഹം വേഷംമാറി തിരിച്ചുവന്നു.

“ഇതെന്തുവേഷം?”

ഗോപിനാഥന്റെ അപ്പോഴത്തെ വേഷംകണ്ടു് അതിശയത്തോടുകൂടി സുധാകരൻ ചോദിച്ചു.

“ഒരു പോലീസു് ഇൻസ്പെക്ടറുടെ വേഷമല്ലെ യിതു്?”

“ആരുംമാറ്റാട്ടുക്കേസിൽ കടുങ്ങാതിരുന്നാൽക്കൊള്ളാം.”

സുധാകരൻ പറഞ്ഞു.

ഗോപി—കാ, സാരമില്ല. ഇതുപോലെ പല വേഷങ്ങളുംകെട്ടി എനിക്കു് ആടേണ്ടതായിട്ടുവരും. പക്ഷെ ആരുംമാറ്റാട്ടുക്കേസിലൊന്നും കടുങ്ങുകയില്ല. ആരുടെ വേഷം വേണമെങ്കിലും, ഏതു സമയത്തും ധരിക്കുവാൻ എനിക്കു് ഔദ്യോഗികമായി അനുമതിയുണ്ടു്. ഏതായാലും നിശ്ശബ്ദമായി എന്നെ അനുഗമിച്ചുകൊണ്ടാൽമതി. ഇനി നടക്കാൻ പോകുന്ന സംഭവങ്ങൾ നിങ്ങളെ കൂടുതൽ അറിയിച്ചിട്ടില്ലേക്കാം. വരൂ! ഇരുട്ടുനല്ലുവണ്ണം വ്യാപിച്ചുകഴിഞ്ഞു. നമുക്കു പോകാനുള്ള സമയമായി. ഓ, ഒരു കായ്കൂടി ഓർമ്മയിൽ ഇരിക്കണം. ഇപ്പോൾ മുതൽ ഞാൻ സ്ഥലം പോലീസു് ഇൻസ്പെക്ടർ! നിങ്ങൾ പി. സി. നാനൂറ്റിമുപ്പത്തി ഏഴു്! മനസ്സിലായോ?

ആ സ്നേഹിതന്മാർ റോഡിലിറങ്ങി നടന്നു. നേരം സന്ധ്യകഴിഞ്ഞതെയുള്ളവെങ്കിലും കരുതപക്ഷമായിരുന്നതിനാൽ ഇരുട്ടു സൂര്യൻ വ്യാപിച്ചിരുന്നു. റോഡിൽ കൂടി പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന ആളുകൾക്കു വളരെ അടുത്തത്തിടെകിൽ മാത്രമെ പരസ്പരം കാണുവാൻപോലും കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. അനുനിമിഷം വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ തിമിരത്തിൽകൂടി ഗോപിയും സുധാകരനും സാവധാനം മുന്നോട്ടു നടന്നുതുടങ്ങി. അമിതമായ മദ്യപാനത്താൽ സുഖമോടെ നശിച്ച മദ്യോന്മത്തരായി, അവ്യക്തമായ ചില രാഗാലാപങ്ങൾ ഉച്ചത്തിൽ തട്ടിവി

ട്ടുംകൊണ്ടും, അശ്ശിലമായ ഭാഷയിൽ അതുമിതും പുല-
 വികൊണ്ടും ആടിക്കഴഞ്ഞും അതുവഴി കടന്നുപോയ
 ചില കുടിയന്മാരും, രണ്ടാംമുണ്ടും ഭംഗിയായി തല
 യിൽ ചുറ്റിക്കെട്ടി ഉന്മേഷവാന്മാരായി, മുളിപ്പാട്ടുംപാ
 ടി നടന്നുവന്ന ചില പാമ്പന്മാരും അപ്രതീക്ഷിതമാ
 യി ഇൻസ്പെക്ടറുടെമുമ്പിൽ ചെന്നുകപ്പെടുകയും, സുധാ
 കരൻ കൂടെക്കൂടെ തെളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ടോപ്പിന്റെ
 വെളിച്ചത്തിൽ ഗോപിനാഥന്റെ ഓദ്യോഗികവേഷം
 കണ്ടു സംഭ്രമത്തോടെ അകന്നൊഴിഞ്ഞുപോകയും ചെ
 യുന്ന കാഴ്ച സുധാകരനെ ഒട്ടധികം രസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടി
 രുന്നു. ഇങ്ങിനെ റോഡിൽകൂടി സുമാർ ഒരു മൈലോ
 ലും നടന്നശേഷം ഇൻസ്പെക്ടർ റോഡിന്റെ വലതു
 വശം തിരിഞ്ഞ് ഒരു ഇടുങ്ങിയ മൂന്നടിപ്പാതയിൽകൂടി
 മുന്നോട്ടു നടന്നുതുടങ്ങി. സുധാകരനും നിശ്ശബ്ദനായി
 സ്നേഹിതനെ അനുഗമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ വഴിയിൽ
 കൂടി ഉദ്ദേശം ഒരു ഫർലാങ്ങ് ദൂരംപോയപ്പോൾ ഇൻ
 സ്പെക്ടർ വലതുവശത്തായി കാണപ്പെട്ട ഒരു ചെറിയ
 പാവിലേയ്ക്കും കടന്നും അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലായി
 സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു ചെറുകുടിലിന്റെ മുമ്പിലെത്തി.
 ആ ഗൃഹത്തിന്റെ മുൻവശത്തെ തിണ്ണയിൽ ഒരു മണ്ണെ
 ണ്ണവിളക്കും മങ്ങി കത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വിശന്നുപൊ
 രിയുന്ന ഒരു ചൈതലിന്റെ ദീനരോദനവും, അതി
 നെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനായി ബലപ്പെടുന്ന ഒരു
 മാതാവിന്റെ സാന്തപനോക്തികളും ഗൃഹാന്തർഭാഗത്തു
 നിന്നും പുറപ്പെട്ട് ആ സ്ഥലത്തിന്റെ നിശ്ശബ്ദതയെ
 ഭഞ്ജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഈ സ്ഥലത്തു്—ഈ ചെറുകുടിയിൽ—ഇൻസ്പെക്ടർ എന്തു കാര്യമാണു് സാധിക്കേണ്ടതെന്നറിയാതെ അതിശയത്തോടും, ഉൽക്കണ്ഠയോടുംകൂടിയാണു് സുധാകരൻ അദ്ദേഹത്തെ പിൻതുടന്നതു്.

ഇൻസ്പെക്ടർ ആ കുടിയിന്റെ വാതുക്കൽ നിന്നു കൊണ്ടു് “അകത്താരാണു്? പുറത്തേയ്ക്കു വരിൻ!” എന്നു് ആജ്ഞാഭ്യോതകമായ ഒരു ഘനസ്വരത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. കുട്ടിയുടെ കരച്ചിൽ പെട്ടെന്നു നിന്നു. പുരയ്ക്കകത്തുനിന്നും നാലുതോളം വയസ്സു പ്രായംതോന്നിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീ കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന മണ്ണെണ്ണവിളക്കുമായി പുറത്തേക്കിറങ്ങിവന്നു. ഗോപിനാഥന്റെ വേഷം ആ സ്ത്രീയെ ഭയകമ്പിതഗാത്രയാക്കി. അവർ അടിമുടി ഒന്നു വിറച്ചു. കയ്യിലിരുന്ന വിളക്കു നിലത്തുവീണുപോകുമെന്നുപോലും അവർക്കു തോന്നി. “അയ്യോ!” എന്ന രണ്ടക്ഷരം അവരുടെ വിറയ്ക്കുന്ന ചുണ്ടുകളെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു ഭയനീയസ്വരത്തിൽ പെട്ടെന്നു പുറത്തുപാടി.

“ഹെ തള്ളെ! നിങ്ങൾ ആ വെളിച്ചത്തേയ്ക്കു മാറിനില്ക്കൂ.”

ആ പാവപ്പെട്ട സ്ത്രീയുടെ ഭയപാരവശ്യം കണ്ടപ്പോഴുണ്ടായ ചിരി വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു് അടക്കിക്കൊണ്ടു ഗോപിനാഥൻ പറഞ്ഞു.—“നിങ്ങൾ ഇവിടെക്കിടന്നു ലഹളകൂട്ടുകയും മറ്റും ചെയ്യരുതു് കെട്ടോ!”

ആ സ്ത്രീ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞ അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിച്ചു. കിടുകിടാ വിറച്ചുകൊണ്ടു് അവർ പുറം

ഞ്ഞു—“ഇല്ലെജമാനെ! ഞാൻ ഒരു കുറവും ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്നെ പിടിച്ചോണ്ടു പോകരുതെ!”

ഗോപി— നിങ്ങൾ നിലവിലിക്കാതിരിക്കിൻ! ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതിനെല്ലാം ശരിയായ മറുപടി പറയണം. ഒരുക്ഷരമെങ്കിലും കള്ളം പറഞ്ഞുപോയാൽ....

ഇൻസ്പെക്ടർവേഷ്യറിയായ ഗോപി കണ്ണുരുട്ടി മീശ പിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അനന്തരം അദ്ദേഹം സുധാകരനെ നോക്കി “എടോ 437! താനെന്തെടോ തടിപോലെ നില്ക്കുന്നത്? ആ ബഞ്ചെടുത്തു മുറഞ്ഞെണ്ണിട്ടു.”

ആ കുടിലിന്റെ തിണ്ണയിൽകിടന്ന ഒരു ബഞ്ചെടുത്തു ഇൻസ്പെക്ടർക്കു ഇരിക്കുന്നതിനായി സുധാകരൻ മുറഞ്ഞെണ്ണിട്ടുകൊടുത്തു.

ഗോപി—നിങ്ങളുടെ പേരു കാള എന്നല്ലേ?

സ്ത്രീ—അതെ.

ഗോപി—നിങ്ങൾക്കു ഇവിടെ എത്ര വീടുകളിലെ അലക്കുജോലിയുണ്ടു്?

കാള—കൊള്ളാവുന്ന മാളോരുടെയെല്ലാം വീടുകളിൽ അടിയനാണു് അലക്കാറുള്ളതു്. പത്തുമുപ്പതു വീട്ടിൽ അടിയനിപ്പം അലക്കൊണ്ടു്.

ഗോപി—നിങ്ങളോടു് ആക്കും ഇതേവരെ അതു പ്ലി തോന്നിയിട്ടില്ലേ?

വളരെ ദയവോടും, ശാന്തസ്വരത്തിലുമാണു് അദ്ദേഹം കാളുവിനോടു ചോദിച്ചതു്. അതിനാൽ അല്പസമയംകൊണ്ടു് അവളുടെ ഭയവും സംഭ്രമങ്ങളുമെല്ലാം

എങ്ങോ ഓടി മറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ ചോദ്യങ്ങൾക്കും സന്തോഷത്തോടും തന്റേടത്തോടുംകൂടി അവർ മറുപടി പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

“ജോലിയിൽ യാതൊരു കലുമാലും അടിയൻ ഇതുവരെ കാണിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ട് എല്ലാപേക്കും അടിയനോടു വളരെ സ്നേഹമാ. ഇരുപത്തിമൂന്നു കൊല്ലമായി യജമാനനെ, അടിയനെ ഇവിടെ കെട്ടി കൊണ്ടുവന്നിട്ടു്! ആരുടേം ഒരു പഴന്തുണിപോലും അടിയൻ ഇതുവരെ കഴുത്തിട്ടില്ല. എലികടിച്ചോ തല്ലിക്കീറിയോ ഒരേണ്ണംപോലും അടിയൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് എല്ലാക്കും അടിയനെ വലു കായ്കമാ.”

കാച്ചു പറഞ്ഞു.

ഗോപി:—നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവു് എവിടെ?

കാച്ചു:—അദ്ദേഹം മരിച്ചിട്ടു് ഈ കർക്കടകം മൂന്നാം തീയതി വരുവം മൂന്നുകൊല്ലം തികയും, യജമാനനെ!

ഗോപി:—ഗോപികാസദനത്തിലും നീതന്നെയല്ല അലക്കുന്നതു്?

കാച്ചു:—അതെ.

ഗോപി:—നീ അവിടെ അവസാനമായി എന്നാണു് പോയതു്?

കാച്ചു:—മിനിയാണു്.

ഗോപി:—അവിടുത്തെ രാധയുടെ കുറച്ചു സ്വപ്നാഭരണങ്ങൾ മോഷണം പോയതിനെക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾക്കു വല്ലതും അറിയാമോ?

അവർ പറഞ്ഞു:— “ഈ തുവാല കോമളവിലാസത്തിലെ മേനോനദ്ദേഹത്തിന്റേതാണ്.”

കാളുവിൻ്റെ മറുപടികേട്ടു ഗോപിനാഥൻ അല്പനേരം ശൈതലമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എന്തോ ഗാഢമായി ആലോചിക്കുകയാണെന്നു സുധാകരൻ അനുമാനിച്ചു. ഏതാനും നിമിഷത്തിനുശേഷം ഇൻസ്പെക്ടർ ചോദിച്ചു:—“കാളു; നിങ്ങളുടെ നോട്ടം പിഴച്ചില്ലല്ലോ? ശരിതന്നെയല്ലെ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു്?”

കാളു:—അതെ!

ഗോപി:—ശരി! ഞാനിവിടെ വന്നെന്നോ, നിങ്ങളോടെന്തെല്ലാം ചോദിച്ചെന്നോ ഒരു മനുഷ്യനോടും മിണ്ടിപ്പോകരുതു്. ആരോടെങ്കിലും പറഞ്ഞതായി ഞാനറിഞ്ഞാൽ.....

കാളു:—ഇല്ലെ, ഒരുത്തരോടും പറയില്ലെ!

“എടൊ 437! വരൂ പോകാ!”

ഇൻസ്പെക്ടർ മുഖവുമു സുധാകരൻ പുറകേയും നടന്നു. റോഡിലിറങ്ങിയപ്പോൾ സുധാകരൻ ഗോപിനാഥനോടു ചോദിച്ചു:—“ഗോപികാസദനത്തിൽനിന്നും കളവുപോയതു് എന്താണ്?”

ഗോപി:—ഗോപികാസദനത്തിൽനിന്നും, ആരും ഒന്നും കൊണ്ടുപോയിട്ടില്ല. അതെല്ലാം ഒരു വിനോദമാത്രം!

സുധാ:—നിങ്ങളൊരു നിർദ്ദയനാണല്ലോ. ആ

ഞെ—“ഇല്ലെജമാനെ! ഞാൻ ഒരു കുറവും ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്നെ പിടിച്ചോണ്ടു പോകരുതെ!”

ഗോപി— നിങ്ങൾ നിലവിളിക്കാതിരിക്കിൻ! ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതിനെല്ലാം ശരിയായ മറുപടി പറയണം. ഒരുക്ഷരമെങ്കിലും കള്ളം പറഞ്ഞുപോയാൽ....

ഇൻസ്പെക്ടർവേഷധാരിയായ ഗോപി കണ്ണുരുട്ടി മീശ പിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അനന്തരം അദ്ദേഹം സുധാകരനെ നോക്കി “എടോ 437! താനെന്തെടോ തടിപോലെ നില്ക്കുന്നത്? ആ ബഞ്ചെടുത്തു മുററത്തേയ്ക്കിട്ടു.”

ആ കൂലിന്റെ തിണ്ണയിൽകിടന്ന ഒരു ബഞ്ചെടുത്തു ഇൻസ്പെക്ടർക്കു ഇരിക്കുന്നതിനായി സുധാകരൻ മുററത്തേയ്ക്കിട്ടുകൊടുത്തു.

ഗോപി—നിങ്ങളുടെ പേരു് കാള എന്നല്ലെ?

സുധീ—അതെ.

ഗോപി—നിങ്ങൾക്കു ഇവിടെ എത്ര വീടുകളിലെ അലക്കുജോലിയുണ്ടു്?

കാള—കൊള്ളാവുന്ന മാളോരുടെയെല്ലാം വീടുകളിൽ അടിയനാണു് അലക്കാരുള്ളതു്. പത്തുമപ്പതു വീട്ടിൽ അടിയനിപ്പം അലക്കൊണ്ടു്.

ഗോപി—നിങ്ങളോടു് ആക്കും ഇതേവരെ അതു പൂർത്തിയാക്കിയിട്ടില്ലെ?

വളരെ ദയവോടും, ശാന്തസ്വരത്തിലുമാണു് അദ്ദേഹം കാളവിനോടു ചോദിച്ചതു്. അതിനാൽ അല്പസമയംകൊണ്ടു് അവളുടെ ഭയവും സംഭ്രമങ്ങളുമെല്ലാം

എങ്ങോ ഓടി മറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ ചോദ്യങ്ങൾക്കും സന്തോഷത്തോടും തന്റേടത്തോടുംകൂടി അവർ മറുപടി പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

“ജോലിയിൽ യാതൊരു കലുമാലും അടിയൻ ഇതുവരെ കാണിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ട് എല്ലാപേക്കും അടിയനോടു വളരെ സ്നേഹമാ. ഇരുപത്തിമൂന്നു കൊല്ലമായി യജമാനനെ, അടിയനെ ഇവിടെ കെട്ടി കൊണ്ടുവന്നിട്ടു്! ആരുകേം ഒരു പഴശ്ശണിപോലും അടിയൻ ഇതുവരെ കളഞ്ഞിട്ടില്ല. എലികടിച്ചോ തല്ലിക്കീറി യോ ഒരൊണ്ണപോലും അടിയൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് എല്ലാക്കും അടിയനെ വലു കാളുമാ.”

കാളു പറഞ്ഞു.

ഗോപി: ...നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവു് എവിടെ?

കാളു:—അദ്ദേഹം മരിച്ചിട്ടു് ഈ കർക്കടകം മൂന്നാം തീയതി വരുവം മൂന്നുകൊല്ലം തികയും, യജമാനനെ!

ഗോപി:—ഗോപികാസദനത്തിലും നീതന്നെയല്ല അലക്കുന്നതു്?

കാളു:—അതെ.

ഗോപി:—നീ അവിടെ അവസാനമായി എന്നാണു് പോയതു്?

കാളു:—മിനിയാണു്.

ഗോപി:—അവിടുത്തെ രാധയുടെ കുറച്ചു സ്വപ്നാഭരണങ്ങൾ മോഷണം പോയതിനെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾക്കു വല്ലതും അറിയാമോ?

കാള:—സ്വപ്നാഭരണമോ? അയ്യോ! ചൊന്നെങ്കിലും നന്നെ, അടിയനൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടേ.

ഗോപി:—നിങ്ങളല്ലാതെ മറ്റാരും അവിടെ ചെന്നിരുന്നില്ലെന്നാണ് അവർ എന്നോടു പറഞ്ഞത്.

കാള:—ദൈവത്താണെ—എന്റെ അച്ഛനമ്മമാരാണ്—ഈ കത്തിച്ച വിളക്കാണ്—എന്റെ ഈ കണ്ണെ പപ്പണിയാണെ എന്നിക്കൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാമെ!

അവൾ കഞ്ഞിന്റെ തലയിൽതൊട്ടു സത്യംചെയ്തു.

ഇൻസ്പെക്ടർ അടവൊന്നുമാറി അല്പം കോപം കലർത്തി പറഞ്ഞു:—“ഹെ സ്ത്രീയെ! നിങ്ങൾ ആരോടാണ് കള്ളം പറയുന്നതെന്ന് ഓർമ്മിച്ചുസംസാരിക്കണം.”

കാളവിന്റെ സന്തോഷമെല്ലാം അവസാനിച്ചു. അവർക്ക് ഒന്നും പറയാൻ നാവനങ്ങിയില്ല. അക്ഷീപ്തമായിരുന്നു അശ്രുക്കൾ അനശ്ശ്ചലം പ്രവഹിച്ചുതുടങ്ങി. അല്പംകഴിഞ്ഞു അവർ ഇൻസ്പെക്ടറെ താണതൊഴുതുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—“എനിക്കു നാളെമുതൽ ഒരുപിടി അന്നംകിട്ടാതെപോട്ടു! ഞാൻപറയുന്നതു നേരാണ്!”

“ശരി! കാള, നിങ്ങളെ ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. അതെടുത്തതു മറ്റാരെങ്കിലുമായിരിക്കും. അതുപോകട്ടെ, ഈ കൈലേസ് ആരുടേതെന്നു നോക്കി പറയൂ.”

ഗോപി ഒരു കൈലേസ് അവരുടെ നേരെ നീട്ടി. അവരതു വേഗം കയ്യിൽവാങ്ങി തിരിച്ചുചരിച്ചു. നോക്കിത്തുടങ്ങി. അല്ലനിമിഷത്തെ പരിശോധനയ്ക്കുശേഷം

അവർ പറഞ്ഞു:— “ഈ തുവാല കോമളവിലാസത്തിലെ മേനോനദ്ദേഹത്തിന്റേതാണ്.”

കാളുവിന്റെ മറുപടികേട്ട് ഗോപിനാഥൻ അല്പനേരം ശൈതലമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എന്തോ ഗാഢമായി ആലോചിക്കയാണെന്നു സുധാകരൻ അനുമാനിച്ചു. ഏതാനും നിമിഷത്തിനുശേഷം ഇൻസ്പെക്ടർ ചോദിച്ചു:—“കാളു; നിങ്ങളുടെ നോട്ടം പിഴച്ചില്ലല്ലോ? ശരിതന്നെയല്ലെ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു്?”

കാളു:—അതെ!

ഗോപി:—ശരി! ഞാനിവിടെ വന്നെന്നോ, നിങ്ങളോടൊന്നിടത്തും ചോദിച്ചെന്നോ ഒരു മനുഷ്യനോടും മിണ്ടിപ്പോകരുത്. ആരോടൊന്നിലും പറഞ്ഞതായി ഞാനറിഞ്ഞാൽ.....

കാളു:—ഇല്ല, ഒരുത്തരോടും പറയില്ല!

“എടൊ 437! വരൂ പോകാ!”

ഇൻസ്പെക്ടർ മുഖവും സുധാകരൻ പുറകേയും നടന്നു. റോഡിലിറങ്ങിയപ്പോൾ സുധാകരൻ ഗോപിനാഥനോടു ചോദിച്ചു:—“ഗോപികാസദനത്തിൽനിന്നും കളവുചോയതു് എന്താണ്?”

ഗോപി:—ഗോപികാസദനത്തിൽനിന്നും, ആരും ഒന്നും കൊണ്ടുപോയിട്ടില്ല. അതെല്ലാം ഒരു വിനോദമാത്രം!

സുധാ:—നിങ്ങളൊരു നിർദ്ദയനാണല്ലോ. ആ

സാധുവായ സ്ത്രീയെ വെറുതെ നിലവിളിപ്പിച്ചുകുത്തണമല്ലോ?

ഗോപി:—ഇതുപോലെ ചില പൊടിക്കൈകളെല്ലാം ചിലപ്പോൾ പ്രയോഗിക്കേണ്ടതായും വരും!

സുധാ:—അപ്പോൾ കൈലേസ് കോമളവിലാസത്തിലെ ശങ്കരമേനോൻറതാണ്. അയാൾതന്നെയായിരിക്കുമോ ഘോരകൻ?

“ഒന്നും പറയാറായിട്ടില്ല.” എന്നുമാത്രം ഗോപി പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്കും അവർക്കു പിരിഞ്ഞ പോകേണ്ട സ്ഥലത്തെത്തി, സുധാകരൻ യാത്ര ചോദിച്ചുകൊണ്ടു സ്വവസതിയിലേക്കും ഇൻസ്പെക്ടർ തന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കും നടന്നു.

ആരാമസന്ദർശനം

പുമതിയാലും പുന്താരകളാലും വാനവർവീഥി ഉടുത്തൊരുങ്ങിയ ഒരു രാജകുമാരിയുടെ മനോജ്ഞമണിയറപോലെ പ്രശോഭിക്കുന്നു. പത്മാവതിയും സുധാകരനും അന്നും അവരുടെ സങ്കേതസ്ഥാനത്തു് എത്തിയിട്ടുണ്ടു്. റോസാ, മുല്ല, പിച്ചി മുതലായ സുഗന്ധകസുമങ്ങളെ തലോടിക്കൊണ്ടു് ഒരു ഇളംകാറ്റു് അവിടമെല്ലാം വീശിക്കൊണ്ടിരുന്നു. രാക്ഷയിലുകളുടേയും, ചീവീടുകളുടേയും ശബ്ദം, അവരുടെ കണ്ണുപടങ്ങളിൽ എത്തി മംഗളഗാനം മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പഷ്ടവാടിയിൽ വെണ്ണിലാവുപരത്തിക്കൊണ്ടു് പ്രേരധനായ ഒരു ചിന്തകനെപ്പോലെ ശശികല ഗംഭീരനായി അംബരമധ്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. പത്മങ്ങൾ കണ്ണടച്ചു കരയുന്നു. കുമാരങ്ങൾ പുഞ്ചിരിച്ചു വിരിയുന്നു. ഒരിടത്തു് തുമഞ്ഞിൽ കൂടി കണ്ണീർ പൊഴിക്കുന്നു. മറ്റൊരിടത്തു് കൈമുദ്രിയിൽകൂടി ആനന്ദനിർത്ഥരി ഒഴുകുന്നു. ആകപ്പാടെ സൗഭാഗ്യസുന്ദരമായ ഒരു ലോകം!

“പ്രിയപ്പെട്ട സുധാകരാ!”

പത്മാവതി അവളുടെ പാണിപല്ലവങ്ങൾ സുധാകരന്റെ വക്ഷഃസ്ഥലത്തെ അവലംബമാക്കിക്കൊണ്ടു്

ഒരു പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ കാമുകനെ സംബോധന ചെയ്തു. “നമ്മുടെ ആശാസനങ്ങൾ വിധി അടിത്തറയോടുകൂടി നിലംപതിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്” തോന്നുന്നത്. അങ്ങിനെ സംഭവിക്കുകയാണെങ്കിൽ, നമ്മുടെ പ്രേമപ്രവാഹത്തിന് ഒരു ചെറിയ പ്രതിബന്ധമെങ്കിലും നേരിടുന്നതായാൽ, സുധാകര! അങ്ങയുടെ ഈ പത്മം.....എനിക്കത് കാക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.”

സുധാകരൻ സമീപത്തുള്ള ഒരു ശിലാസനത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് പത്മയെ അയാളുടെ മടിയിലേയ്ക്കു തല ചായ്ച്ചുകിടത്തി. പത്മ അയാളുടെ കണ്ണുകളിലേയ്ക്കു ഉററനോക്കിക്കൊണ്ടു ചലനമറ്റവളെപ്പോലെ കിടന്നു. സുധാകരൻ അവളുടെ നെറ്റിയിൽ പറന്നുകൊടുത്തു കരുന്നിരുന്ന മാടി തൊഴുകുകൊണ്ട് പത്മയെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തി:— “ഹേ നാഥെ, പത്മം! ഭവതി എന്തിനെയെഴുത്തുപിടിക്കുന്നു? ഭവതിയുടെ അണ്ണന്റെ ഘാതകനെ കണ്ടുപിടിച്ചശേഷം നമ്മുടെ വിവാഹം സമംഗം നടക്കുമെന്ന് എനിക്കു ധൈര്യമുണ്ട്.”

പത്മം:—അങ്ങ കഴിഞ്ഞ ആഴ്ചയിൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിനെ കാണുകയുണ്ടായല്ലോ. അദ്ദേഹം ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലേ?

സുധാ:—അപ്പോൾ ഒന്നും ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു സൗകര്യപ്പെട്ടില്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹം ബന്ധിച്ചു പറഞ്ഞു. ഈ ഇരുപത്തഞ്ചാംതീയതിക്കകം ഭവതിയുടെ സഹോദരന്റെ ഘാതകനെ ബന്ധിക്കും! ഭവതി അതിൽപിന്നെ ഒന്നും ഭയപ്പെടേണ്ടതായിട്ടില്ല.

പത്മം:— ഈ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ നമ്മുടെ കാര്യങ്ങൾ വല്ലതും അറിവുണ്ടോ?

സുധാ:—അദ്ദേഹത്തിന് എല്ലാം അറിയാം. കൂടാതെ പത്മയെ ഞാൻ വിവാഹംചെയ്യാൻ പോകയാണെന്നു ഞാൻതന്നെ അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം നമ്മുടെയെല്ലാം അഭ്യുദയകാംക്ഷിയാണ്.

പത്മാ:— അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതു കഷ്ടമായിപ്പോയി.

സുധാ:—ഭവതിക്കു എന്താണ് അദ്ദേഹത്തിൽ തെറ്റിദ്ധാരണ ഉണ്ടായതു്?

പത്മാ:—അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെട്ടെന്നുള്ള ആഗമനവും, എന്നോടുള്ള ചോദ്യങ്ങളും, നാരായണപിള്ളയുടെ നേരെയുള്ള അതീതമുള്ള നോട്ടങ്ങളും, വ്യക്തമായ വാക്കുകളും എല്ലാംകൊണ്ടു് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ വല്ലാതെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു.

സുധാ—അദ്ദേഹം പോലീസ്സു തുറയിൽ അതിപ്രശസ്തമായ സേവനംനടത്തി ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും അനേകം പ്രശംസാപത്രങ്ങളും, പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നും അഭിനന്ദനാശീസ്സുകളും നേടിയിട്ടുള്ള ഒരു പ്രാപ്തനായ ഉദ്യോഗസ്ഥനാണ്. അദ്ദേഹത്തെ എനിക്കു ചെറുപ്പം മുതൽക്കുറിയും. അദ്ദേഹം തെളിയാതെ കിടന്ന പല കേസുകൾക്കും തുമ്പുണ്ടാക്കി നിരപരാധികളെ രക്ഷിക്കുകയും, അപരാധികളെ ശിക്ഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഭവതിയുടെ സഹോദരന്റെ കേസനേചഷണം പൂർത്തിയാകുമ്പോൾ തെളിയാതിരുന്ന പല കേസുകളും വെളിച്ചത്തിൽ വരുമെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു്.

പത്മാ— അദ്ദേഹം അവിവാഹിതനാണോ?

സുധാ:—എന്താ, വല്ല വിവാഹാലോചനയുമുണ്ടോ? അയാൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

പത്മാ:—ഇല്ലെന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ സുമുഖനും പ്രയത്നശാലിയായ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനെ ആരാണു് കാംക്ഷിക്കാത്തതു്?

സുധാ:—പക്ഷെ അദ്ദേഹം സ്വഭാവ്യയെ വിട്ടു്, അന്യയവതിയെ കാംക്ഷിക്കുന്ന ഒരു നിശ്ചിതനല്ല. അങ്ങിനെയുള്ള മനഃസ്ഥിതി അദ്ദേഹത്തെ തീണ്ടുകപോലുമില്ല.

പത്മാ:—അങ്ങുതന്നെയല്ലെ അദ്ദേഹം അവിവാഹിതനാണെന്നു പറഞ്ഞതു്?

സുധാ:—പറഞ്ഞെന്നുവെച്ചു ഭവതി പ്രവർത്തിക്കണമെന്നുണ്ടോ?

പത്മാ:—ഞാൻ എന്തുപ്രവർത്തിച്ചെന്നാണു് അങ്ങു് പറഞ്ഞതു്?

സുധാ:—ഭവതി പ്രവർത്തിച്ചു എന്നല്ല, പ്രവർത്തിക്കാൻ ഉദ്യമിച്ചു എന്നെ ഞാൻ പറഞ്ഞുള്ളു.

പത്മാ:—എന്റെ കാമുകന്റെ ഹൃദയം ഇത്ര ലോലമായിപ്പോയതിൽ ഞാൻ നിവ്യാജം വ്യസനിക്കുന്നു!

സുധാ:—ഭവതിയെ ഞാൻ ഒന്നു പരീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. സമുദ്രത്തിന്റെ ആഴം അളക്കാൻ ഉപ്പുകല്ലുപോയതുപോലെയാണോ ഭവതിയെന്നു്!

പത്മാ:—അതു് ഈ ജന്മത്തിൽ ഉണ്ടാകയില്ല.

സുധാ:—പത്മാ! ഞാൻ ഭാഗ്യവാനായി.

പത്മാ:—അണ്ണന്റെറ ഘാതകനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു പ്രതിഫലമായിട്ട് നാം എന്താണ് അദ്ദേഹത്തിനു കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നത്?

സുധാ:—പ്രത്യേകിച്ചു വല്ലതും സമ്മാനിക്കണോ? സമ്മാനിച്ചാലും അദ്ദേഹം നിരസിക്കയെ ഉള്ളൂ. നമ്മുടെ വിവാഹാവസരത്തിൽ വിഭവസമൃദ്ധമായ ഒരു കാപ്പിസല്ക്കാരം നൽകാം; പോരെ?

പത്മാ:—എല്ലാം അങ്ങയുടെ ഇഷ്ടം!

സുധാ:—എന്നാൽ വരൂ. നമുക്കു പോകാം. നേരം അധികമായി. അവർ കരംകോത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ടു് അവിടെനിന്നും എഴുന്നേറ്റു് ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു നടന്നു.

മങ്ങിയ നിലാവസ്കമിച്ചു. മന്ദമായി വീശിയ പലച്ചുക്കാറ്റിൽ ഇലകൾ കണ്ണീർപൊഴിച്ചു. അങ്ങിനെ ആ രംഗവും അവസാനിച്ചു.

ഘാതകനെ അറസ്റ്റുചെയ്തു.

അന്ന് ഉച്ചയ്ക്ക് തുടങ്ങിയ പേമാരിയും പിശരും ആരമണിയോടുകൂടി ഒട്ടൊന്നവസാനിച്ചു. പശ്ചിമ ചക്രവാളത്തിനടുത്തുള്ള വാനം ഒരുവിധം തെളിഞ്ഞു.

ഇൻസ്പെക്ടർ ചൊക്കലിംഗം തന്റെ പ്രൈവറ്റ് റൂമിൽ മീശ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങിങ്ങു നടക്കുകയാണു്. “അവൻ.....ആ എറപ്പു....തെണ്ടിനാറി ചൊല്ല.....എന്തിനു് ആ കഴുതയെ പറയുന്നു! അവന്റെ യുവത്വത്തിന്റെ എടുത്തുപാട്ടും. ഇൻസ്പെക്ടർ ചൊക്കലിംഗം പിടിക്കാത്ത കേസ്സാണ് ഈ പാൽമണം മാറ്റാത്ത ചെക്കൻ പിടിക്കാൻ പോകുന്നതു്! അവന്റെ അഹംഭാവമെല്ലാം നാളത്തെക്കൊണ്ടു ഞാൻ അവസാനിപ്പിച്ചേക്കാം. ഈ ചൊക്കലിംഗത്തെ എവന്മാരാകും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇന്നല്ലെ അവന്റെ അവധി ദിവസം? ഹൃതായാലും നേരമൊന്നു വെളുത്തോട്ടെ! കൂനൻ മരിച്ചാൽ ഗോപുരം കത്തുമോ?” എന്നെല്ലാം ഇടയ്ക്കിടെ അദ്ദേഹം പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറിയിലെ ടെലിഫോൺ ബെൽ തുടരെ തുടരെ അടിച്ചു. ഇൻസ്പെക്ടർ റസീവർ കയ്യിലെടുത്തു് അററൻറചെയ്തു.

അനന്തരം “എട്ടൊ” എന്ന് അദ്ദേഹം അതൃപ്തതയോടെ വിളിച്ചുപോയി.

“അതെ!” എന്ന് ഉത്തരം കിട്ടി.

ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹം മേശപ്പുറത്തിരുന്ന് കാളിങ്ക് ‘ബെൽ’ അമർത്തി. ഹെഡ്കാസ്റ്റിംഗിൽ കടുവാ കിട്ടുപോകുന്ന വിനയപുരസ്കാരം യജമാനന്റെ മുൻപിൽവന്ന് കടന്നുപോകുമെന്ന് കരുതിയിരുന്ന മാറിനിന്നു.

ഇൻസ്പെക്ടർ ഗജിച്ചു:—“എടൊ എവിടെ ആ തീറ്റിപ്പത്തായങ്ങളെല്ലാം? 1321, 2421, 1550, 4049, 760, 994, 492, 1081 ഇവരെല്ലാം! വേഗം വിളിക്ക. എന്നിട്ടു താനുംകൂടി ഗോപീവിലാസത്തേക്കു ചെല്ലൂ.

ഹെഡ്കാസ്റ്റിംഗിനു പോകാതെ തലച്ചോറിന്റേതുകൊണ്ടു, പെരുവിരൽ തറയിൽ ചവിട്ടി ചില ആകാശകോട്ടകൾ വരച്ചുകൊണ്ടു അവിടെത്തന്നെ നിന്നു.

ഇൻസ്പെക്ടർ റൂറുതടിയെടുത്തു മേശമേൽ ഇടിച്ചു ശബ്ദമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു ഗൗരവസമനപിതം ചോദിച്ചു:—“എന്തെടൊ നിന്നു പരുങ്ങുന്നതു?”

ഹെഡ്കാസ്റ്റിംഗ്. കാസ്—അല്ലാ...ഗോപീവിലാസം കൊണ്ടുണ്ടു. ഒന്നു മുൻസിഫ് മാണിക്കവേലുചുള്ളയദ്ദേഹത്തിന്റെയും, സി. ഐ. ഡി. ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപീനാഥന്റെയും! ഇതിൽ, ഏതു വീട്ടിലാണോവോ....

ഇൻസ്പെക്ടർ:—എടൊ സി. ഐ. ഡി. എന്തു വീട്ടിലാണിത് നടക്കുന്ന ആ തെണ്ടിപ്പരിഷ്കരണ ഗോപിയുടെ മനസ്സിലായോ?

ഹെഡ് കാൺ:—ഉവ്വ്! അതിനു് ഇത്രമാത്രം ആ
ഉന്തിനങ്ങനെ?

ഇൻസ്പെ:—അതു താനാണോ നിശ്ചയിക്ക
ന്നതു്?

ഹെഡ് കാൺ:—ഈ കടുവാ കിട്ടുപിള്ളയുടെ ചെ
റുവിരൽ മതിയല്ലോ അങ്ങനെ, ആ തെങ്ങിനാറി പല
യാ....മോന്റെ അടിച്ചു് നിലണ്ടും, പിസ്താനും ഇള
ക്കിക്കൊണ്ടുവരാൻ!

ഇൻസ്പെക്ടർ ചൊക്കലിംഗത്തിന്റെ മുഖവും,
കണ്ണുകളും ശൈശവമായി ജപലിച്ചു. കോപത്തിന്റെ
കരഗിപവ്വതം അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ പൊട്ടി. അ
തിന്റെ ചെന്തീജാലയോട് ഇൻസ്പെക്ടർ ബുട്ട്സ്
ഇട്ടു് നിലത്തുചവിട്ടിക്കൊണ്ടു ഗജ്ജിച്ചു:—‘ഹരീ റാ
സ്കൽ! താൻ അയാളെ ഒന്നും കാണിക്കണ്ട. അയാൾ പ
റയുന്നതനുസരിച്ചു നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടാൽമതി.

ഹെഡ് കാൺസ്സബിൾ തിരിഞ്ഞുനിന്നു് ഒരു സെ
ലുട്ടുചെയ്തുകൊണ്ടു് ഒരുക്ഷരംമിണ്ടാതെ, തന്റെ ഇളി
ഭൃത്തെപ്പറ്റി പശ്ചാത്തപിച്ചുകൊണ്ടു് പോലീസുകാ
രോടു് ഇതിനു പകരംവീട്ടിക്കൊള്ളാമെന്നുള്ള ‘ഡൈയ്ക്
ത്തോടെ ആ മുറിയിൽനിന്നും പുറത്തിറങ്ങി.

ഹെഡ് കാൺസ്സബിളും എട്ടു പോലീസു് ഭടന്മാ
രും ഉൾപ്പെട്ടു ആ സംഘം അരമണിക്കൂറിനകം സി.
ഐ. ഡി. ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപിനാഥന്റെ ഗൃഹ
ത്തിലെത്തി. ഗോപിനാഥനും സുധാകരനും ഇവരെ
പ്രതീക്ഷിച്ചു് പൂമുഖത്തുതന്നെ നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

ഹെഡ്കാൺസ്റ്റബിളും പരിവാരങ്ങളും പൂമുഖത്തെത്തി ഗോപിയുടെ ആജ്ഞയും കാത്തുകൊണ്ടുനിന്നു.

ഗോപി ഹെഡ്കാൺസ്റ്റബിളിനോടു പറഞ്ഞു:—
“നിങ്ങൾ എല്ലാപേരും ഞാൻ പറയുന്നതനുസരിച്ചു നടന്നുകൊള്ളണം. ഇന്നു രാത്രി എട്ടുമണിക്ക് നിങ്ങളെക്കൊണ്ട് എനിക്കൊരു വലിയ കായ്ക്കും സാധിക്കാനുണ്ട്. നിങ്ങൾ ശുഷ്ണാന്തിയോടുകൂടി ഇരുന്നില്ലെങ്കിൽ പക്ഷികൾ പറന്നുപോകുമെന്നു മാത്രമല്ല, നമുക്ക് എല്ലാവർക്കും വലിയ അപമാനത്തിനുംകൂടി കാരണമാണ്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളെല്ലാം കരുതിയിരിക്കണം.”

ഇപ്രകാരം അവർക്ക് ഒരു മുഖവുര നൽകിയശേഷം ഗോപിനാഥനും സുധാകരനും മുമ്പിലും, ഹെഡ്കാൺസ്റ്റബിളും പരിവാരങ്ങളും പുറകിലുമായി അവിടെനിന്നും യാത്രതിരിച്ചു. സുമാർ നാലുമൈൽ നടന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവിടമെങ്ങും ജനവാസമില്ലാതെയും, അവർക്ക് പോകേണ്ട വഴി ദുഃഖമായും കാണപ്പെട്ടു. അവർ നടന്നിരുന്ന ഊടുവഴി അവസാനിച്ചിരുന്നതു്. ഒരു ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ ഗൃഹത്തിനുമുമ്പിലായിരുന്നു. ആ ഗൃഹത്തിനു ചുറ്റിലുമുള്ള കുറിക്കാടുകളിലും, വൃക്ഷങ്ങളിലുമെല്ലാം ഹെഡ്കാൺസ്റ്റബിളിനെയും കൂട്ടുകാരെയും ഗോപി അതിശയകരമാംവിധം ഒളിപ്പിച്ചിരുന്നതി. പുറമെനിന്നു നോക്കുന്ന ഒരുവൻ്റെ അവിടെ മനുഷ്യരുള്ളതായിപ്പോലും തോന്നത്തക്ക ലക്ഷ്യങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നില്ല. അനന്തരം ഗോപി ഹെഡ്കാൺസ്റ്റബിളിനോടും കൂട്ടുകാരോടും പറഞ്ഞു:—“നിങ്ങൾ അവർ ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തുനിന്നും യാതൊരു

കാരണവശാലും അനങ്ങുകയോ ശബ്ദമുണ്ടാക്കുകയോ ചെയ്തുപോകരുത്. എന്റെ വിജയം ഇനി നിങ്ങളുടെ കൈകളിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. എല്ലാവരും കരുതിയിരിക്കണം.” അനന്തരം ഗോപി കീഴയിൽനിന്നും ഒരു ബിസിനിലെടുത്തു അവരെ കാണിച്ചുകൊടുത്ത ശേഷം പറഞ്ഞു:—“ഇന്നു രാത്രി എട്ടുമണികഴിഞ്ഞാൽ ഈ ബിസിനിൽ വിളിക്കുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങളെല്ലാവരും കരുതലോടുകൂടി ഈ ഗൃഹത്തിനു പുററിലും വളയണം. അപ്പോൾ ഈ ഗൃഹത്തിനുള്ളിൽ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കും. അവരെയെല്ലാം അറസ്റ്റ് ചെയ്യണം. അവരെല്ലാം പല ക്രിമിനൽ കേസുകളിലെ പ്രതികളും, കൊലപാതകികളും, എന്തും ചെയ്യാൻ മടിച്ചില്ലാത്തവരുമാണ്. അതുകൊണ്ടു കരുതിവേണം അവരോടു് എതിരിടുന്നതിനു്. ഞാനും ആ സമയം അകത്തുവന്നോളാം!”

ഇപ്രകാരം ഹെഡ്കാൺസ്സബിളിനും കൂട്ടുകാർക്കും വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങളെല്ലാം കൊടുത്തശേഷം ഗോപിയും സുധാകരനും അവിടെനിന്നും ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. അവർ ഗോപിയുടെ വസതിയിൽപെന്ന് ഉണ്ടാകഴിച്ചു വസ്തുങ്ങളെല്ലാം മാറിയപ്പോൾ മണി എട്ടടിച്ചു.

“സുധാകരാ! വരു; ഇനി താമസിച്ചാൽ കാര്യം കഴപ്പത്തിലാണ്.”

ഗോപിയും സുധാകരനും നേരെ കോമളവിലാസം ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രയാണമാരംഭിച്ചു. കോമളവിലാസത്തിൽ ചെന്നു കതകിൽ തട്ടി വിളിച്ചപ്പോൾ അവിടെ ആരുമില്ലെന്ന് അനായാസേന ഗോപിക്കു വ്യക്തമായി.

കൂടാതെ പ്രവേശനമുറിയുടെ കതക് അകത്തുനിന്നും തഴുതിട്ടിരുന്നു. സുധാകരനെ വാതുക്കൽ നിർത്തിയശേഷം ഗോപി നേരെ പുനോട്ടത്തിലേയ്ക്കുപോയി. അവിടെ പടൻപിടിച്ചു നിന്നിരുന്ന ഒരു പനിനീർചെമ്പകത്തിൽകൂടി അയാൾ പരയ്ക്കു മുക്കളിലെത്തി. പിന്നീട് കാടിലൂടെ പ്രധാനമുറിയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നതിന് അധികം താമസം വേണ്ടിവന്നില്ല. ഗോപി പ്രധാന മുറിയ്ക്ക് പ്രവേശിച്ചു് ആദ്യമായി സുധാകരനെ അകത്തുകടത്തിയ ശേഷം വീണ്ടും വാതിൽ പഴയതുപോലെ ഭദ്രമായി ബന്ധിച്ചു. അതിൽപിന്നെ ഗോപിയും സുധാകരനുംകൂടി അടുത്ത മുറിയ്ക്കുകയറി. അവിടെയായിരുന്നു ഗ്രീക്കുപ്രതിമ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നതു്. ഗോപി ആ ഗ്രീക്കുപ്രതിമയുടെ സമീപംചെന്നു് അതിന്റെ ഏതോ ഒരു ഭാഗം പിടിച്ചുമർത്തി. പെട്ടെന്നു് അവർ നിന്നിരുന്നതിനു തൊട്ടു താഴെ നാലടി സമചതുരത്തിൽ, ഒരാൾക്കു വൃത്തിയായി കടന്നുപോകത്തക്കവിധത്തിൽ ഒരു സോപാനം കാണപ്പെട്ടു. ഒട്ടും അമാന്തിക്കാതെ ഗോപിയും സുധാകരനും നീട്ടിപ്പിടിച്ചു റിവാൾവറുമായി ആ ഇടതുകയ്യിൽകൂടി താഴോട്ടിറങ്ങി. അവർ അവിടെനിന്നും ദ്രുതഗതിയിൽ മുന്പോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവർ കുറേദൂരം നടന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ ഗൃഹത്തിനുസമീപമെത്തി. ഗോപി ഉള്ളിലേക്കു നോക്കി. “അതെ! അന്നത്തെ ആൾക്കു റെല്ലാമുണ്ടവിടെ!” ഗോപി സ്വയം മന്ത്രിച്ചു. “വിശേഷിച്ചു് ആ പാണിത്തലേക്കെട്ടു കെട്ടിയവനായിരിക്കും കാസീ!” ഗോപി അനുമാനിച്ചെടുത്തു.

“കാസിമിനെ കള്ളനോട്ടോടുകൂടി ചാവക്കാടുവെച്ചു പിടികൂടി. അയാൾ അതിൽനിന്നും ആയിരം രൂപ കൊടുത്താണ് വന്നിട്ടുള്ളത്!” മനേൻ പറഞ്ഞു.

കാസിം:—അതെ; അങ്ങനെ! അന്ത ഉൾരിലെ ഇഷ്ടകൃർ ഞമ്മാളായതുകൊണ്ടു തലതപ്പി. ആണ്ടവനെ; എന്നുടയ ആയിരം ഉറപ്പിക!

ശ-മേനോൻ—അതു പോകട്ടെ കാസിം! ആയിരത്തിനു രണ്ടായിരം ഞാൻ തരാം, പോരേ?

കിട്ടു:—അതല്ലങ്ങനെ! നമ്മുടെ സർവ്വ പ്ലാനും തെറ്റി. പല സ്ഥലങ്ങളിലും നമ്മുടെ നോട്ടുകൾ വേലനടത്തുന്നുണ്ട്. എല്ലാ സ്ഥലത്തും സി. ഐ. ഡി. കൗതമുണ്ട്. ഒരു തുമ്പു കിട്ടിയാൽ മതി; എല്ലാത്തിന്റേയും തലകൊയ്യും എവന്മാരും! ഏതായാലും കമ്മട്ടമെല്ലാം കാസിം ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവന്നതു വളരെ നന്നായി.

ശ. മേനോൻ:—അപ്പോൾ....അടുത്ത പ്ലാൻ?

മനേൻ:—നമ്മൾ ധാരാളവും അതിൽ കൂടുതലും സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എനിക്കുള്ളതു തന്നാൽ ഞാൻ മാനം മയ്യാദയായി വല്ല മുക്കിലുംപോയി ജീവിയ്ക്കുകൊള്ളാം.

കിട്ടു:—ഞാനും!

ശ. മേനോൻ:—നിങ്ങളെല്ലാവരുംകൂടി ഇങ്ങിനെ തുടങ്ങിയാൽ ഞാൻ വിഷമിക്കുകയേയുള്ളൂ. എന്റെ കയ്യിൽ പണമില്ല.

മനേൻ:—ഇല്ലെന്ന് പറഞ്ഞാൽ ഒക്കുമോ?

ഉടൻതന്നെ ഒരു ബിസിൻസിലി കേട്ടു.

മനേൻ:—എന്താ ആ ശബ്ദം?

എല്ലാവരും പരിഭ്രമത്തോടെ ചാടി എഴുന്നേറ്റു. അപ്പോഴേക്കും വേട്ടനായ്ക്കളെപ്പോലെ ഏതാനും പോലീസുകാരും ഗോപിയും, സുധാകരനും അവരുടെ ഇടയിൽ ചാടിവീണു.

“എടുക്കടാ കത്തി! തട്ടടാ തല!” കിട്ടു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. ഉടൻതന്നെ മനേൻ കത്തിയെടുത്തു. പിന്നീട് അവിടെ ഒരു സമരംതന്നെ നടന്നു. വേട്ടനായ്ക്കളെപ്പോലെ ചീറി അടുക്കുന്ന പോലീസ് ഭ്രാന്തരോട്, മദ്യലഹരി കാലുകളിൽ ചങ്ങലയിട്ടിരുന്ന അവർക്കും അടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

എന്തിന്, അരമണിക്കൂറിനകം കോമളവിലാസത്തിലെ ശങ്കരമേനോൻറപ്പുടെ നാലുപേരെയും പോലീസുകാർ ബന്ധനത്തിലാക്കി കയ്യോമം വെച്ച് സ്റ്റേഷനിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി.

കുറവും ശിക്ഷയും

നേരം വെളുക്കാറായെന്നു കോഴികൾ കാഹളം മുഴക്കി. ഏതോ അതുഭൂതസംഭവം കാണാനായി ചെരുമീൻ കിഴക്കുദിച്ചു. അരുണോദയത്തിലെ കുളിർ കാറ്റു് ആ രാമമാമരങ്ങളോടു പ്രണയരഹസ്യം മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

കൃമേണ നേരവും പുലർന്നു. കോമളവിലാസം കൊലക്കേസു് വിചാരണ അന്നാണു്. കേൾക്കുന്നവർ കേൾക്കുന്നവർ കോടതിയിലേയ്ക്കു പാഞ്ഞു. ജാതിഭേദമില്ലാതെ, പ്രായഭേദമില്ലാതെ, സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും കുഞ്ഞുങ്ങളും അടക്കം ഓരോ ജനസമൂഹങ്ങൾ സ്റ്റേഷനിലേയ്ക്കു് ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒൻപതുമണിയായപ്പോഴേയ്ക്കും സ്റ്റേഷനും കോർട്ടുവളപ്പുമെല്ലാം ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. ഭയവും, പരിഭവവും, ആശങ്കയും, ഭീതിയും ഓരോരുത്തരുടേയും മുഖത്തു ധാരാളം കാണാനുണ്ടായിരുന്നു.

കൃത്യം പത്തുമണിക്കുതന്നെ ന്യായാധിപൻ ന്യായാസനത്തിൽ ഉപവിഷ്ടനായി. കേസുവിസ്താരം കേൾക്കുവാൻ അനേകായിരം ജനങ്ങൾ കോടതിക്കു ചുറ്റും

കൂടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ജഡ്ജി ന്യായാസനത്തിൽ കയറിയപ്പോൾ അവിടം സൂചിപ്പിച്ചാൽ കേൾക്കാവുന്ന നിശ്ശബ്ദതപോലെ രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. ശങ്കരമേനോനെയും കൂട്ടുകാരെയും കയ്യോമം വെച്ചു പോലീസുകാരുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടി കോർട്ടിൽ ധാജരാക്കി.

പ്രതികളെ ക്രോസ്സുചെയ്തശേഷം, സി. ഐ. ഡി. ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപിനാഥൻ കൂട്ടിൽ കയറിനിന്നു.

കേസുകളുടെ യഥാർത്ഥസംഭവം ഒന്നും മറച്ചുവെക്കാതെ പറയുന്നതിനു കോടതി ഗോപിയോടാവശ്യപ്പെട്ടു.

ഗോപി പറഞ്ഞതുടങ്ങി:—

“ഇപ്പോൾ കൂട്ടിൽ കയ്യോമം വെച്ചു നിൽക്കുന്ന കോമളവിലാസത്തിലെ പ്രഭു ശങ്കരമേനോൻ ഗോപാലമേനോൻ എന്ന പേരിലൊരു സഹോദരനുണ്ടായിരുന്നു. ശങ്കരമേനോന്റെ പിതാവു താൻ അളവിലൊരു സമ്പാദിച്ച സ്വത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ഒരു ഇരുമ്പുപെട്ടിയിലാക്കി ഭൂമിക്കടിയിൽ കുഴിച്ചിട്ടു. അതിന്റെ സ്ഥലനിർണ്ണയം വരുത്തുന്നതും അവകാശികളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതുമായ, രഹസ്യങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു പ്രത്യേകതരം ഡയറി അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചു. ഈ ശങ്കരമേനോന്റെ പിതാവു ഈ രഹസ്യങ്ങളടങ്ങിയ ഡയറി ഈയാളുടെ അനുജനായ ഗോപാലമേനോനെ ഏല്പിച്ചു. ദുർത്തനായ ശങ്കരമേനോൻ സ്വത്തു കൊടുക്കരുതെന്നായിരുന്നു ഈയാളുടെ പിതാവിന്റെ ആഗ്രഹം! അങ്ങിനെ ആ രഹസ്യത്തിന്റെ മഴുവൻ അവകാശി ഗോപാലമേനോനായി.

പക്ഷെ, ആ വിധത്തിൽ തന്റെ പിതാവിന്റെ സ്വത്തു മുഴുവനും സഹോദരൻ ലഭിക്കുന്നതു കണ്ടുകൊണ്ടു നിശ്ശബ്ദനായിരിക്കത്തക്ക മൃഗനായിരുന്നില്ലാ ശങ്കരമേനോൻ! തന്റെ അനുജൻ ഗോപാലമേനവനെ എങ്ങിനെ എങ്കിലും വധിച്ചു് അയാളിൽനിന്നും ആ സ്വത്തുകളുടെ പ്ലാൻ വരച്ചിട്ടുള്ള ഡയറി കൈവശപ്പെടുത്തുവാൻ ശങ്കരമേനോൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായേക്കുമോ എന്നു സംശയിച്ചിരുന്ന ഗോപാലമേനോൻ തന്റെ ഭായ്യയേയും രണ്ടു കുട്ടികളേയും ഒരു ഉത്തമസുഹൃത്തിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ പാപ്പിച്ചിട്ടു തന്റെ ബഹുവിൽ ധൈര്യപൂർവ്വം താമസിച്ചുവന്നു. രാത്രിയും നിറഞ്ഞ ആ ഡയറി തന്റെ ബഹുവിൽതന്നെ ഒരിടത്തു സൂക്ഷിച്ചു വച്ചു.

ആയിടയ്ക്കാണ് ഗോപാലമേനവനെ മൃഗീയമാം വിധം ആരോ ടെയിനിൽവെച്ചു കൊലപ്പെടുത്തിയതു്. കൊലപാതകികൾ ഇപ്പോൾ കോർട്ടിൽ നിൽക്കുന്ന ശങ്കരമേനോന്റെ കൂട്ടുകാരായ ഈ മനേനും കിട്ടുവാനുമാണെന്നു!

പക്ഷെ ശരിയായ തെളിവിലാത്തതിനാൽ അന്നു് ആ കേസു് തള്ളിപ്പോയി. അങ്ങിനെ തന്റെ അനുജനെക്കൊന്നു് ഈ പണപ്പിശാചു് ആനന്ദമത്തനായി എടുത്തു കോടിയോളം വരുന്ന ഒരു നിധി കൈയ്ക്കുവാക്കി.

സി. ഐ. ഡി. ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപിനാഥൻ ഒരു

നിമിഷം നിശ്ശബ്ദനായിനിന്നു.. ഗോപി പറയുന്നതെല്ലാം ഒരു കടങ്കഥപോലെ ജഡ്ജിക്കു തോന്നി. ഗോപിയുടെ വക്ത്രത്തിൽനിന്നും വരുന്ന കാരോ വാക്കും അദ്ദേഹം മനഃപാഠമാക്കുകയായിരുന്നു.

ഗോപി തുടന്നു:—

“അങ്ങിനെ പതിനാറുകൊല്ലക്കാലത്തോളമായി താൻ ചെയ്ത കൊലപാതകത്തെ ഒളിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടു് ശങ്കരമേനോൻ കോമളവിലാസത്തിൽ കഴിയുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ അഞ്ചെട്ടുമാസം മുൻപു് ശിവപ്രസാദ്— അതെ! കൊല്ലപ്പെട്ട ഗോപാലമേനവന്റെ പുത്രൻ— തന്റെ വളർത്തുപിതാവിൽനിന്നും, മാതാവിൽനിന്നും രഹസ്യങ്ങളെല്ലാം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഈ ശങ്കരമേനോനോടു പകരംവീട്ടുന്നതിനായും, ആ രഹസ്യധരണി അപഹരിക്കുന്നതിനായും ഈ നഗരത്തിലെത്തി. ‘ചന്ദ്രവിലാസം’ എന്ന ഒരുനാടകക്കമ്പനിതുടങ്ങി അയാൾ തന്റെ അനന്തരപ്രവർത്തികൾക്കുവേണ്ടു കരുക്കൾ ഒരുക്കിത്തുടങ്ങി. അയാളുടെകൂടെ സഹോദരി പത്മാവതി അമ്മയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ ശങ്കരമേനവന തന്റെ സഹോദരപുത്രനാണു് നാടകക്കമ്പനി മാനേജർ ശിവപ്രസാദ് എന്നുള്ള പരമാത്മം ഇതുവരെയും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ശങ്കരമേനവന്റെ പക്കൽനിന്നും ആ രഹസ്യധരണി തട്ടിയെടുക്കുന്നതിനായി ശിവപ്രസാദ് ഈ ഭയങ്കരനായി അടുത്തുകൂടി. ഈയാളുടെ മകൾ കോമളകുമാരിയുമായി പ്രണയം ഭാവിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ശിവപ്രസാദ് തന്റെ കാര്യ്സിദ്ധിക്കായി കൈക്കൊണ്ട മാർഗ്ഗം!

ശങ്കരമേനവന്റെ രഹസ്യധയറിയെപ്പറ്റി നല്ല അറിവുള്ള ഒരുത്തനാണ് ഈ മദനൻ! ഈയാളും കിട്ടുവും കൂടിയാണല്ലോ ശങ്കരമേനവന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം അനുജൻ ഗോപാലമേനോനെ വധിച്ചതും! ഈ കാരണം കാണിച്ചു ശങ്കരമേനവനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി കടുവളരെ പണം തട്ടിയെടുക്കുന്ന പതിവു മദനനും, കിട്ടുവിനും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവരുടെയെല്ലാം കൂട്ടുകാരനാണ് മൂന്നാമതു നില്ക്കുന്ന കാസിം. കാസിമിനു കള്ളക്കമ്മട്ടത്തിൽ അടിച്ചു നോട്ടുകളെല്ലാം ചിലവാക്കുകയായിരുന്നു ജോലി. ഇവരുടെ ഗൃഹത്തിൽനിന്നും കണ്ടെടുത്ത ഉപകരണങ്ങൾ കോർട്ടിൽ ഹാജരാക്കിയിട്ടുണ്ട്.”

ജനങ്ങളെല്ലാം കയ്യൊമംവെച്ചു കോർട്ടിൽ നില്ക്കുന്ന ശങ്കരമേനോനെയും, മദനനേയും, കിട്ടുവിനേയും, കാസിമിനേയും മാറി മാറി നോക്കി.

ഗോപിനാഥൻ വീണ്ടും തുടൻ:—

“മദനൻ കൊടുക്കുന്ന ധനനഷ്ടം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതിനും അയാൾ തന്റെ ശത്രുവാകാതിരിക്കുന്നതിനുമായി ശങ്കരമേനോൻ ഒരുവിദ്യ പ്രയോഗിച്ചു. തന്റെ പുത്രി കോമളകുമാരിയെ മദനനു വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്താൽ അയാൾ തന്നെ ദ്രോഹിക്കയില്ലെന്ന് ശങ്കരമേനോൻ നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ ആ ബന്ധത്തിനു കോമളം വഴിപ്പെട്ടില്ല. തന്റെ ഇളയപ്പുറന്റെ പുത്രനാണ് ശിവപ്രസാദ് എന്നറിയാതെ അവൾ അയാളിൽ അനുരക്തയായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

കോമളത്തിനു ഡയറിയുടെ രഹസ്യമൊന്നുമറിഞ്ഞുകൂടാതിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കാമുകന്റെ അപേക്ഷകേൾക്കേണ്ട താമസം, അവൾ ആ ഡയറി തന്റെ പിതാവിന്റെ പെട്ടിയിൽനിന്നും മോഷ്ടിച്ചു കൊടുത്തു.”

“ഇനി കൊലപാതകദിവസം നടന്ന സംഭവമാണ് പറയാൻ പോകുന്നത്.” ഗോപി, അതുതാധീനനായി അയാളെത്തന്നെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ജഡ്ജിയെ നോക്കി പറഞ്ഞു:—

“താൻ സ്വന്തം സഹോദരനെ കൊന്നു സമ്പാദിച്ച ആ രഹസ്യനിക്ഷേപം തന്റെ പുത്രി അവളുടെ കാമുകനു കൊടുത്തു എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ശങ്കരമേനോൻ ഇടിനാദം കേട്ടു നാഗത്തെപ്പോലെ ചൂളിപ്പോയി.

ശിവപ്രസാദിനെ കൊന്നുകഴിഞ്ഞാലല്ലാതെ തനിക്കിനി രക്ഷയില്ലെന്നു ശങ്കരമേനോൻ നിശ്ചയിച്ചു. അതിനായി കറുത്തവേഷവും, മുഖമൂടിയും, തോക്കും ധരിച്ച് അർദ്ധരാത്രിയിൽ ശങ്കരമേനോൻ ‘പത്മവിലാസം’ നാടകക്കമ്പനിയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. എന്നാൽ ശിവപ്രസാദ് അന്നു ടൌണിലുള്ള ‘റോയൽക്ലബ്ബ്’ എന്ന ഹോട്ടലിലായിരുന്നു. ഇതേസമയത്തുതന്നെ ആ ഡയറിയുടെ വില മനസ്സിലാക്കിയ കോമളവും ‘റോയൽക്ലബ്ബ്’യിലെത്തിച്ചേർന്നു. കോമളമാണ് ആദ്യം അകത്തു പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. അപ്പോൾ ശിവപ്രസാദ് തന്റെ കർത്തവ്യങ്ങളെല്ലാം നിവൃത്തിച്ച കൃതാർത്ഥതയോടെ നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങാൻ തയ്യാറാവുകയായിരുന്നു. കോമളം

തന്റെ കായ്സാധ്യത്തിനായി നിറച്ച ഒരു പിസ്തും അരയിൽ തിരുകിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതാണ് ഹോട്ടലിൽനിന്നും നിറയൊഴിയാതെ നമുക്കു കിട്ടിയ പിസ്റ്റററും! കോമളവും ശിവപ്രസാദും തമ്മിൽ വാഗ്വാദം നടന്നു. ശിവപ്രസാദ് ഡയറി അവർക്കു കൊടുക്കാതായപ്പോൾ അവർ അരയിൽനിന്നും കൈത്തൊഴെടുത്തു. ശിവപ്രസാദ് 'ഡയറി' അവർക്കു കൊടുക്കുന്നു എന്ന നാട്യത്തിൽ അവളുടെ കയ്യിൽനിന്നും സൂത്രത്തിൽ ആ തോക്കു തട്ടിത്തൊരിപ്പിച്ചു. അപ്പോഴേയ്ക്കും മോട്ടലിനു പിൻവശത്തുനിന്നിരുന്ന മരത്തിലൂടെ ആ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു, കറുപ്പുവേഷധാരിയായ ശങ്കരമേനോനും ശിവപ്രസാദും തമ്മിൽ ഒരു മുഷ്ടിയുദ്ധം നടന്നു. പെട്ടെന്നു കോമളത്തിനൊരു യക്ഷതിരോന്നി. കറുപ്പുവേഷവും മുഖമുടിയും ധരിച്ചു അജ്ഞാതനായി പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നതു തന്റെ പിതാവാണ്മെന്നുള്ള രഹസ്യം അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതിനാൽ, ആ കറുത്ത സത്വത്തെയും ശിവപ്രസാദിനെയും ഒന്നു പററിക്കണമെന്നു അവർ തീച്ചയാക്കി. ആ മുറിയിൽ കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന വൈദ്യുതവിളക്കു അവർ കെടുത്തിക്കളഞ്ഞു. ഇരുട്ടിൽ ശിവപ്രസാദും, ശങ്കരമേനോനും, തമ്മിൽ മൽപ്പിടുത്തം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കെ, കോമളം താഴത്തുകിടന്നിരുന്ന ഡയറിയുമെടുത്തു പുറത്തേയ്ക്കോടി. അവർ ആ മുറിയുടെ മദ്ധ്യത്തിലെത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കും ശിവപ്രസാദ് അവളെക്കേറിപ്പിടിച്ചു. ശിവപ്രസാദിന്റെ നഖങ്ങൾ അവളുടെ ശരീരത്തിൽ തറച്ചതിനാൽ അവർ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. കറുപ്പുവേഷധാരിയായ ശങ്കര-

മേനോൻ ശിവപ്രസാദിനെ ലാക്കാക്കി ഒരു വെടിവെച്ചുപക്ഷെ വെടികൊണ്ടത്ര കോമളത്തിനായിരുന്ന! അപ്പോൾ ചീറ്റിത്തൊരിച്ച രക്തം ശിവപ്രസാദിന്റെ കയ്യിലും മുഖത്തും തെരിച്ചുവീണു. താൻ ഒരു കൊലപാതകിയായി തീരമെന്നുദ്ദേശിച്ചു അതിനു ഇടവരാതെ കഴിക്കുന്നതിനു ശിവപ്രസാദ് ഒരു സൂത്രം പ്രയോഗിച്ചുപെട്ടെന്നു് ആ മുറിക്കുള്ളിൽനിന്നും പുറത്തുകടന്നു് അയാൾ കതക് പുറത്തുനിന്നും കുറുവിട്ടു. അങ്ങിനെ കറുത്തസതപത്തെ കുടുക്കിലകപ്പെടുത്തിയെന്നുള്ള സമാധാനത്തോടെ ശിവപ്രസാദ് തന്റെ മേൽ പറുവീടുന്ന രക്തത്തുള്ളികൾ കഴുകിക്കളയുന്നതിനായി ഹോട്ടലിൽ പിൻവശത്തുള്ള കുളിപ്പുരയെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു. ഇതിനകം അകത്തുനിന്നിരുന്ന ശങ്കരമേനോൻ തനിക്കു പറുവീടുന്ന അബലം മനസ്സിലാക്കി. ആ മുറിയിലെ ലൈറ്റു തെളിച്ചപ്പോൾ താൻ കൊന്നതു തന്റെ ഓമനപുത്രിയെയാണെന്നറിഞ്ഞു. എന്നാൽ അതുകണ്ടു് ബോധംകെട്ടു വീഴത്തക്ക ദുർബ്ബലഹൃദയനായിരുന്നില്ലാ ശങ്കരമേനോൻ! അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ അയാൾ താഴെ കിടന്നിരുന്ന ഡയറിയുമെടുത്തു പിൻവശത്തെ ജനൽവഴി തോട്ടത്തിലേയ്ക്കു ചാടിയിറങ്ങി. ഹോട്ടലിന്റെ പിൻവശത്തുവെച്ചു, രക്തം കഴുകിക്കളയാൻ കുളിപ്പുരയെ ലക്ഷ്യമാക്കി പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന ശിവപ്രസാദ്, ഡയറിയുമായി പുറത്തുകടക്കാൻ ഉദ്യമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ശങ്കരമേനോനുമായി ഏറ്റുമുട്ടി. ഒരു ചെറിയ ഗുസ്തിക്കുശേഷം തന്റെ പക്കലുള്ള കഠാരികൊണ്ടു ശിവപ്രസാദിനെ കുത്തിക്കൊന്നശേഷം ശങ്കരമേനോൻ,

ആ മൃതദേഹം സമീപത്തുള്ള ഒരു പൊട്ടക്കിണറില്ക്കൂടെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

അപ്പോഴാണ് കോമളത്തിന്റെ കാര്യം അയാൾ കണ്ടിട്ടുള്ളത്. തന്റെ മകളുടെ പ്രേതം ഒരു റോട്ടലിൽ കിടന്നു കിട്ടുന്നതു നന്നല്ലല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച ശങ്കരമേനോൻ വീണ്ടും ആ മുറിയിലേയ്ക്കു വന്നു. പക്ഷെ ശിവപ്രസാദിന്റെ കൊലയ്ക്കുപയോഗിച്ച കത്തി കിണറിനടുമീപം ഇട്ടിട്ടാണ് ശങ്കരമേനോൻ റോട്ടലിലേയ്ക്കു മടങ്ങിയത്. റോട്ടലിൽ കയറി ഒരു മൂലയിലിരുന്നിരുന്ന ഒരു വലിയ ഭക്ഷിത കോമളത്തിന്റെ മൃതദേഹം അടക്കം ചെയ്ത ശേഷം അയാൾ ഭക്ഷിതയുടെ വെളിച്ചലിനടിയിൽ നേരെ റെയിൽവെ സ്റ്റേഷനിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. ഇളകിത്തുടങ്ങിയ ട്രെയിനിൽ അയാൾ ചാടിക്കയറി, ട്രാക്ക് അരിമ്പറ്റയിൽ സ്ഥാപിച്ചു. ട്രെയിൻ നീങ്ങുന്നതിനു് ഇപ്പറത്തുള്ള സ്റ്റേഷനിൽ ചാടിയിറങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഏ, നിട്ടു് പഴയരൂപോലെയോ ഗൃഹനായി കോമളവിലാസത്തിൽ വന്നു പാഞ്ഞു.”

ഗോപിനാഥൻ തന്റെ സഭാഭരണം നിർത്തി. ജസ്റ്റി ആ സി.ഐ.ഡി. ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടു് അതുതസ്സുണ്ണനായി അയാളെത്തന്നെ തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തികഞ്ഞ ഉദ്ദേശത്തോടെ അദ്ദേഹം ഗോപിനാഥനോടു ചോദിച്ചു:— “നിങ്ങൾ ഇതെല്ലാം എങ്ങിനെ കണ്ടുപിടിച്ചു? അതുതമായിരിക്കണല്ലോ. ഇതെല്ലാം വാസ്തവംതന്നെയോ?”

ഗോപി പറഞ്ഞു:— “ഇതിലത്ര അതുളതപ്പെടുന്നതിനൊന്നുമില്ല. കുറയെല്ലാം ഞാൻ കണ്ണിൽകണ്ടെ തെളിവുകളിൽനിന്നു് ഉഴഹിച്ചെടുത്തു. ബാക്കി ഞാൻ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടെത്തി.”

ജഡ്ജി:— എങ്ങിനെ?

ഗോപി:— ഹോട്ടലിനു പുറകുവശത്തുനിന്നും കിട്ടിയ കത്തിയിലെ അടയാളവും, റെയിൽവെ സ്റ്റേഷനനുസരിച്ചു കിട്ടുന്ന കിട്ടിയ ട്രാലിലെ അടയാളവും ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നതുകൊണ്ടു്, ഘാതകൻ രണ്ടും ഒരാൾതന്നെയായിരിക്കാനാണിടയെന്നും, അയാളുടെ ഇടതുകയ്യിൽ ചെറുവിരൽ ഇല്ലെന്നും ഞാൻ ഉഴഹിച്ചു. കൂടാതെ കോമളവിലാസത്തിൽ ഞാൻ പരസ്യാന്വേഷണത്തിനു ചെന്ന സമയം ശങ്കരമേനോന്റെ കൈവശമിരുന്ന ട്രാലിലെ അടയാളവും, അയാളുടെ ഇടതുകയ്യും എന്നെ പ്രത്യേകം ആകർഷിച്ചു. അവിടമെല്ലാം പരിശോധിച്ചു കൂട്ടത്തിൽ ഏഴു തിരകളിടാവുന്ന ഒരു പിസ്റ്റളും കണ്ടുകിട്ടി. അതു പരിശോധിച്ചതിൽ ആറു തിരമാത്രമേ അതിനകത്തുള്ളവെന്നും, ഒരു തിര ഏതോ കാർട്ടുസാധുത്തിനു് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും എന്നിങ്ങനെ മനസ്സിലായി. പോസ്റ്റ്മാൻ നടുക്കിടത്തുപോൾ കോമളകുമാരിയുടെ ദേഹത്തിൽനിന്നും കിട്ടിയ ഒരു വെടിയുണ്ടെ ഞാൻ ഡാക്ടറുടെ പക്കൽനിന്നും വാങ്ങി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ തിര കോമളവിലാസത്തിൽനിന്നും കണ്ടെടുത്ത കൈത്തോക്കിൽ ഇട്ടു നോക്കിയതിൽ അതു് ആ തോക്കിൽനിന്നും ഒഴിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു് എന്നിങ്ങനെ മനസ്സിലായി.

അനന്തരം ന്യായാധിപതി ഗോപിയെ നോക്കി ചോദിച്ചു:—“ശങ്കരമേനവനാണു് ശവം ഭക്തിൽ അടച്ചു് ട്രെയിനിൽ കൊണ്ടുവെച്ചതു്. എന്നതിനു് കൃത്യംകണ്ട സാക്ഷികളുണ്ടോ?”

ഗോപി:—ഉവ്വു്.

അടുത്തതായി ശങ്കരമേനോൻ ട്രെയിനിൽ കയറി യസമയം ആ കമ്പാർട്ട്മെൻറിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പുരുഷനും അയാളുടെ ഭാര്യയും; “വിലങ്ങുവെച്ചുനില്ക്കുന്ന ഈ മനുഷ്യനാണു് അന്നു പരിഭ്രമത്തോടെ ട്രെയിൻ വിടാനായപ്പോൾ, ട്രെയിനിൽ ചാടിക്കയറിയതെന്നും, എന്നാൽ അയാൾ വഴിക്കെവിടെയോ ചാടിപ്പോയിയെന്നും പറഞ്ഞു.”

അനന്തരം ജഡ്ജി പ്രതികളോടു് “എന്തെങ്കിലും ചോദ്യങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ പറയാം” എന്നുത്തരവായ തന്നുസരിച്ചു് മദനനും കിട്ടുവും കാസിമും തങ്ങളുടെ കുറവുപറഞ്ഞു. ശങ്കരമേനവനു് ജീവപയ്യത്തും കഠിനതടവിനും, മറ്റുള്ളവർക്കു് പതിനാലു വർഷം വീതം കഠിനതടവിനും ശിക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് ജഡ്ജി വിധി പ്രസ്താവിച്ചു.

തടവുമുറിയിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകാനായി ചെന്ന പോലീസുകാർ ശങ്കരമേനവന്റെ ദേഹത്തു തൊട്ടുനോക്കിയപ്പോൾ മരിച്ചു മരവിച്ചു് കൂട്ടിൽ നില്ക്കുന്ന കാഴ്ചയാണു് കണ്ടതു്.

*

*

*

*

* * * * *

നിതാന്തസുന്ദരമായ ഒരു വാസരാന്തസന്ധ്യ. പശ്ചിമാകാശം ഒരു തരണിയുടെ തളിരിളംകളിൽ ഗണ്യങ്ങളുപോലെ, തുടുത്തു കങ്കമനിറം വിതറിക്കൊണ്ടു് വിമോഹനമായി വിളങ്ങുന്നു. സുഖകരമായ ഒരു തൈമണിക്കാരു് അവിടമെല്ലാം വീശുന്നുണ്ടു്.

ഈ സമയം കോമളവിലാസത്തിലെ ഉദ്യാനത്തിൽ നവയൗവനസുഷമയുടെ അതിരറിയാത്ത കാന്തിയാൽ, അനുഗ്രഹീതയായ ഒരു കമനീയകനകവിഗ്രഹം തന്റെ പ്രാണേശ്വരന്റെ മടിയിൽ തലചായ്ച്ചു വിശ്രമിക്കുന്നു.

അതിനു സമീപംതന്നെ ഐശ്വര്യസൗന്ദര്യത്തിൽ ജനിച്ചു്, ആനന്ദത്തൊട്ടിലിൽ വളന്നു് ഒരു കാമനക്ഷത്രൻ കാടിച്ചാടി നടപ്പുന്നുണ്ടു്.

ആ കമനീയ കനകവിഗ്രഹം കോമളവിലാസത്തിലെ അനന്തിരാവകാശിനിയും, സുധാകരന്റെ വാമഭാഗവുമായ പത്മാവതിയാണെന്നും, ആ കാമനക്ഷത്രൻ സുധാകരന്റെയും, പത്മാവതിയുടേയും ജീവിതപ്പൂവല്ലരിയിലെ ആദ്യത്തെ ഫലമാണെന്നും എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ശ്രീഭം.

S. N. V. പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

ഡിറക്ടീവ്—	ക. ണ.
അഗ്നിപ്രളയം	ഭക്തിയുർ രാമകുമാരൻ 1 12
അതുഭൂതംനിറഞ്ഞ താക്കോൽ	ബി. ജി. കുറുപ്പ് 1 12
അപസപ്പകവീരൻ	ടി. കെ. മാധവൻപിള്ള 2 4
അമ്പലക്കുന്നിലെ നിക്ഷേപം	ബി. ജി. കുറുപ്പ് 0 10
അവളുടെ അതുഭൂതമരണം	എം. ആർ. നാരായണപിള്ള 1 0
അവിശ്വാസം	ബി. ജി. കുറുപ്പ് 2 0
അറബിക്കടലിലെ തലയോട്ട്	കിസാൻ 1 0
ആസാം ഹിറാൾ	ബി. ജി. കുറുപ്പ് 1 8
ഉരുക്കുമനുഷ്യന്റെ രഹസ്യം	പി. എസ്. നീലകണ്ഠൻ 1 4
ഏ. ബി. സി. കൊലപാതകങ്ങൾ	പ്രിൻസ് 1 0
കുരുക്കി വച്ച കൊലമരം	വി. ആർ. നാഥ് 1 8
കനകകുമാരി	പി. കെ. സദാനന്ദൻ 0 8
കപാലസംഘത്തലവൻ	ഗോപിനാഥൻതമ്പി 1 4
കല്ലറയിലെ കൊല	ബി. ജി. കുറുപ്പ് 2 0
കാണാതായ രഹസ്യരേഖ	,, 1 12
കോട്ടയിലെ രഹസ്യങ്ങൾ	,, 2 0
ചിരിച്ചുമരിച്ച സുന്ദരിമാർ	പി. എ. തമ്പി 0 12
ഡയറിയിലെ രഹസ്യം	പി. എ. പോൾ 1 0
പറക്കുന്ന പിശാച്	ഗോപിനാഥൻ തമ്പി 0 14
ചെണ്ണിന്റെ ചുണ	ബി. ജി. കുറുപ്പ് 2 0
ചെരുവഴിയിലെ പ്രേതം	ആർ. ബി. ശർമ്മ 3 0
പ്രതികാരാഗ്നി	ഗൗരീ ശങ്കർ, കല്യാൻ 1 4
പ്രേതങ്ങളുടെ താഴ്വര	ചന്ദ്രൻ ചേലാട്ട് 1 4
ബാരിസ്റ്റർ ഹരിഹരൻ	ഡി. ആർ. തമ്പി 0 12
മരണപേടകം	ആനി ജോസഫ് 1 8

മലഞ്ചരിവിലെ ഭൂതം	ഏ. ഡി. ഹരിശർമ്മ	1	0
ലീഗിന്റെ നീണ്ടകൈ	വി. കെ. അമ്മുണ്ണി	1	12
മിസ്. സുരേഖ	„	0	10
വിചിത്രമോഷണം	ബി. ജി. കുറുപ്പ്	0	12
വേലക്കാരിയുടെഗതി. എം.ആർ.നാരായണപിള്ള		1	8
സാരിത്തമ്പിൽ പാവാടക്കാരി	സൈലം	1	8
സുഷമ	ബി. ജി. കുറുപ്പ്	1	12
നോവൽ—			
അമരമോഹിനി	ഭക്തിയൂർ രാമകുമാരൻ	1	4
അവളോ വേശ്യ	ബി. ജി. കുറുപ്പ്	1	0
ആത്മഹത്യയ്ക്കുശേഷം	കെ. എം. തരകൻ	0	14
ആനന്ദമന്ദിരം	ടോൾസ്റ്റോയ്	2	0
ആനന്ദസാഗരം	സി. മാധവൻപിള്ള	2	8
ഇരുനീങ്ങി	മിസ് ജെ. ആർ. ജോഷ്വ	1	0
എക്സ്പ്രെസ്	ആർ. മാധവപ്പൈ	2	0
കലസ്ത്രീ	ബങ്കിംചന്ദ്രചാരൻജി	1	12
ഗിരിജാകുമാരി	ഇലാചന്ദ്ജോഷി	3	0
ഡാക്ടറുടെ മകൾ	ചേലാട്ട് പത്മസേനൻ	0	14
തടിച്ച വേശ്യ	മോപ്പസാങ്	1	0
തുപ്പുകാരി	ജി. പി. നായർ	0	10
നല്ലവനായ തെമ്മാടി	കെ. പി. നായർ	2	0
പുനജ്ജനം	മിസ് ജെ. ആർ. ജോഷ്വ	1	8
പുരോഹിതൻ	മോപ്പസാങ്	0	14
ഭടന്റെ ഭായ് ഒന്നാംഭാഗം	സി. മാധവൻപിള്ള	2	4
ഭടന്റെ ഭായ് രണ്ടാംഭാഗം	„	2	4
ഭടന്റെ ഭായ് മൂന്നാംഭാഗം	„	2	8
മനഃപോലെമംഗല്യം	ജി. ശിവശങ്കരപ്പിള്ള	1	4
മോഹിനീകിശോരൻ	എസ്. ഗോപാലപിള്ള	0	14
വേശ്യയുടെ മകൾ	അബ്ബാസ്	0	8

തുറവൂർ. (T. C. S.)

3

ക. ണ.

സന്യാസി ഒന്നാംഭാഗം	ഇലാചന്ദ്രജോഷി	2	8
സന്യാസി രണ്ടാംഭാഗം	„	2	8
സരസ്വതി	ബി. ജി. കുറുപ്പ്	1	0

നീണ്ടകഥ—

അപരാധിനി	ആർ. മാധവപ്പെ	0	4
അംബുജം	ഏ. ഡി. നാരായണശർമ്മ	0	4
അമ്മായിഅമ്മ	ആർ. മാധവപ്പെ	0	4
ഇരുക്കാലിമൃഗം	കെ. പി. ദാസ്	0	4
പ്രേമമുദ്ര	എൽ. ജി. ശേണായ്	0	6
ഷണ്ഡന്റെ ഭാര്യ	കോമളത്തു്	0	6

ചെറുകഥകൾ—

അഭിലാഷങ്ങൾ	ജി. പി. നായർ	0	8
അവർ മനുഷ്യരായി	എസ്. കെ. ആർ കമ്മത്ത്	1	4
അശ്രുധാര	ജി. പത്മനാഭകമ്മത്ത്	1	0
ഉടയാത്ത കുടം	പുളിമുട്ടിൽ	1	0
കഴിഞ്ഞ കസേര	എൻ. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി	1	0
കഥാകസുമങ്ങൾ	ആർ. സി. ശർമ്മ	0	12
കല്യാണരാത്രി	മുട്ടത്തു വർണി	1	4
ജയിൽപ്പള്ളി	പി. കെ. വാസുദേവൻ നായർ	1	0

ജീവിതത്തിന്റെ വിത്തുകൾ

	എൻ. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി	1	0
ജീവിതവല്ലി	പലർ	1	4
ത്രിലോകസുന്ദരി	ബി. ജി. കുറുപ്പ്	1	4
ചീപവും ജ്വാലയും	പുളിമുട്ടിൽ	1	0
ഭൃഗുവാലി	എൻ. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി	1	4
നടിയുടെ ചിത്രം	ദാസ് ചെറായി	1	4
നന്തകി	എൻ. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി	1	4
നാടൻ മദാമ്മ	എം. കെ. നായർ	0	12
നീർച്ചുഴി	ടാറ്റാപുരം സുകുമാരൻ	0	12

പാവത്തിന്റെ ഭാഗ്യം	ടി. പി. രാമകൃഷ്ണപിള്ള	0	12
പൂഞ്ചോല	ആസ്. കെ. ആർ. കമ്മത്ത്	1	4
പെൺചെന്നായ്	ടി. കെ. സി. വടുതല	1	4
പ്രണാമം	ചെറിയാൻ ആൻഡ്രൂസ്	1	0
മഞ്ഞപെയ്യുന്ന രാത്രി	മുഹമ്മദ് എടച്ചാൽ	1	0
രസികൻ കഥകൾ	എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ	1	0
ലീലാഞ്ജലി	കുമാര ലീലാഭായി	1	4
ലേഡിടൈപ്പിസ്റ്റ്	പി. കെ. വാസുദേവൻനായർ	1	0
വിനോദരശ്മികൾ	കുട്ടംപേരൂർ നമ്പൂരിപ്പാട്	0	8
വെട്ടും തിരുത്തും	വയലാർ രാമവർമ്മ	1	0
സംസാരിക്കുന്ന ഭൃഗുങ്ങൾ	വള്ളംകുളം പി. ജി. പിള്ള	1	0
സാഹസിക	വേളൂർ കെ. സി. തോമസ്	1	0
സഞ്ചാരകഥ—			
എന്റെ കാശിയാത്ര	വെണ്ണണി ശങ്കരവാര്യർ	1	0
കവിത—			
അന്തിപ്പുകൾ	എം. കെ. നായർ	0	12
പാദമുദ്രകൾ	വയലാർ രാമവർമ്മ	0	8
ഭടന്റെ ഓമന	എം. കെ. വാസുദേവൻ	0	4
മഹാത്മജി	വി. എസ്. ആൻഡ്രൂസ്	0	10
യമുനാഘട്ടം	ജഗതി വേലായുധൻ നായർ	0	8
വ്യാമോഹം	അയിരൂർ സി. മാധവൻപിള്ള	1	0
സന്ദേശം	എം. എസ്. ചന്ദ്രശേഖരവാര്യർ	0	12
നാടകം—			
അകുബർ മഹാൻ	വി. എസ്. ആൻഡ്രൂസ്	1	4
ആഗ്രഹം	ടി. എ. പത്മനാഭൻ	1	0
ആത്മാവ് ഒരു വേട്ടപ്പട്ടി	പുളിമുട്ടിൽ	1	0
കഷ്കനം നരകത്തിൽ	ടോൾസ്റ്റോയ്	0	8
കൽത്തുറുകിലേക്ക്	കെ.കെ.എസ്. പുനരുന്തി	0	8

തുറവൂർ. (T. C. S.) 5

		ക. ണ.
കാണാത്ത നാടകം	ജി. വി. പുത്തനങ്ങാടി	0 14
കാളേജിലെ കാമുകൻ	പി. എ. പോൾ	0 10
ഗാന്ധിജയന്തി	എം. രാമകൃഷ്ണപിള്ള	0 14
ചിതറിയ ചോര	മണികണ്ഠൻ വൈക്കം	0 12
ചുറ്റിക	മഹാകവി പള്ളത്തു്	1 4
ചെങ്കുത്താൻ വക്കീൽ	എസ്. എൻ. നായർ	0 12
ചേച്ചിയുടെ ചികിത്സ	പള്ളിമുട്ടിൽ	1 0
ഡാക്ടർ	കരോട്ടു് ജനാർദ്ദനൻ	0 12
തകന്നു തറവാടു്	പള്ളിമുട്ടിൽ	1 12
ദേവനന്തകി	ശ്രായിക്കാട്ടു് നീലാംബരൻ	1 8
നേരം നണയം	പള്ളിമുട്ടിൽ	0 12
പുലരി	വി. കെ. പവിത്രൻ	1 0
പ്രേമസീമ	പി. എൻ. ചെരുമ്പള്ളം	0 12
മാലയോഗം	പള്ളിമുട്ടിൽ	0 10
രാമരാജ്യം	വി. എസ്. ആൻഡ്രൂസ്	1 0
വെണ്ണിലാവു്	സി. മാധവൻപിള്ള	1 0
ശോകമുദ്ര	എൻ. പി. പുന്തല	0 12

സഹകരണസാഹിത്യം—

നമ്മുടെ സഹകരണസംഘങ്ങൾ	ആർ. മാധവപ്പെ	0 4
വാസ്തുസഹായി	„	0 4
സഹകരണദീപിക	„	1 2
സഹകരണപ്രവേശിക	„	0 14

ജീവചരിത്രം—

ജതീൻദാസ്	ആർ. മാധവപ്പെ	0 12
നാരായണഗണേശചന്ദ്രാവകർ	എ. രാമപ്പെ	0 3
ഭാഷാകവികൾ 1-ാംഭാഗം	എ. ഡി. ഹരിശമ്	1 4
ശ്രീമത് സുകൃതീന്ദ്രതീർത്ഥസ്വാമികൾ	ആർ. മാധവപ്പെ	0 8

സാഹിത്യകശലൻ ശേഷഗിരിപ്രള	ആർ. മാധവപ്പെ	1	0
ഗ്രന്ഥശാലാസാഹിത്യം—			
ലൈബ്രറിയൻ	ആർ. മാധവപ്പെ	0	4
വയോജനവിദ്യാഭ്യാസം	„	0	6
മതം, പുരാണം—			
ആത്മാവും മോക്ഷവും	സ്വാമി സുവിചാരാനന്ദ	0	4
ഭഗവദ്ഗീത ഭാഷാഗദ്യം	എ. രാമപ്പെ	1	0
മാതൃകാക്ഷരമാല (ശ്രീകൃഷ്ണസ്തോത്രം)			
	പത്മനാഭഭട്ട്	0	4
വേദവ്യാസൻ	എ. ശേഷഗിരിപ്രള	0	4
സ്വധർമ്മസുധ	സുധീന്ദ്രതീർത്ഥസ്വാമികൾ	0	4
വൈദ്യം—			
കുടുംബവൈദ്യസംഗ്രഹം	എസ്. എ. പിള്ള	1	0
ഗുളികായോഗങ്ങൾ	എസ്. ഗോപാലപിള്ള	0	12
ചരിത്രം—			
സാരസ്വതചരിത്രം	എ. രാമപ്പെ	0	8
പാഠകം—			
പായസപാഠകം	കെ. ഭാരതിയമ്മ	0	6
ഭാമ്പത്യം—			
സന്താനപ്രശ്നം-ഡാക്ടർ	കെ.ആർ.ശങ്കുണ്ണിനായർ	0	12
സ്മാരകഗ്രന്ഥം—			
മഹാകവി പള്ളത്തു്	സ്മാരകോപഹാരം	5	0
സാഹിത്യവിമർശം—			
പണ്ഡിതസദസ്സ്	എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ	1	0
സാഹിത്യസമീക്ഷ	എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ	1	8
ബാലസാഹിത്യം—			
	ഗ്രേഡ് 1		
കണക്കുപാഠങ്ങൾ	കെ. എസ്. ധർമ്മരാജയ്യർ	0	3

തുറവൂർ. (T.C.S.)

7

ക. ണ.

കഥനപാഠങ്ങൾ കന്നാഢോഗം

സൂര്യനാരായണപ്പെ 0 3

കഥനപാഠങ്ങൾ രണ്ടാഢോഗം

ആർ. മാധവപ്പെ 0 3

ചിത്രകമാവലി കന്നാഢോഗം

ടി. എം. രാമൻപിള്ള 0 3

ചിത്രകമാവലി രണ്ടാഢോഗം

ടി. എം. രാമൻപിള്ള 0 3

പൗരജീവിതം കന്നാഢോഗം

എം. ഗോവിന്ദപ്പണിക്കർ 0 3

ബാലാരാമം

ആർ. മാധവപ്പെ 0 3

ഗ്രേഡ് 2

കഥനപാഠങ്ങൾ മൂന്നാഢോഗം

സൂര്യനാരായണപ്പെ 0 4

കഥനപാഠങ്ങൾ നാലാഢോഗം

ആർ. മാധവപ്പെ 0 4

കളികൾ

ആർ. മാധവപ്പെ 0 4

ചിത്രകമാവലി മൂന്നാഢോഗം

ടി. എം. രാമൻപിള്ള 0 4

തകപ്രതിമ

എം. സുനന്ദാഭായി 0 4

പൗരജീവിതം രണ്ടാഢോഗം

എം. ഗോവിന്ദപ്പണിക്കർ 0 4

ഫൗണ്ടൻപേന

ആർ. മാധവപ്പെ 0 4

വസുമതി

കുഞ്ഞുണ്ണി 0 4

റോസുഗീത

പന്തളം രാഘവപ്പണിക്കർ 0 4

ഗ്രേഡ് 3

ചരിത്രപാഠങ്ങൾ

ആർ. മാധവപ്പെ 0 6

മാലിനിയുടെ തോട്ടം

ആർ. ആർ. പ്രഭ 0 6

ഗ്രേഡ് 4

ജാലവിദ്യകൾ

ആർ. മാധവപ്പെ 0 8

പഠക്കുന്ന കുതിര

എം. ആർ. നാരായണപിള്ള 0 8

ഗ്രന്ഥശാലാരിക്കാഡ്കൾ

തിരുവിതാംകൂർകൊച്ചി ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം സംഘം അംഗീകരിച്ച രൂപത്തിൽ തുറവൂർ ആർ. മാധവപ്പെ തയ്യാറാക്കിയ ഗ്രന്ഥശാലാരിക്കാഡ്കൾ എല്ലാത്തരവും വില്പനയ്ക്കുണ്ട്.

- A. അംഗരജിസ്റ്റർ
- B. പ്രവേശനപേക്ഷ
- C. പുസ്തകസ്റ്റോക്കരജിസ്റ്റർ
- D. വായനക്കാരുടെ രജിസ്റ്റർ
- E. ഗ്രന്ഥവിതരണരജിസ്റ്റർ
- F. മാസവരി രജിസ്റ്റർ
- G. നാൾവഴി
- H. പേരേട്ട്
- I. ഇൻവേഡ് രജിസ്റ്റർ
- J. ഔട്ട്വേഡ് രജിസ്റ്റർ
- K. രസീതുബുക്ക്
- L. അക്വീറ്റൻസ് റോൾ
- M. ഉപകരണരജിസ്റ്റർ
- N. മാസാന്ത്യകണക്ക്
- O. ഗ്രന്ഥവിതരണപേരേട്ട്
- P. പത്രമാസികാരജിസ്റ്റർ
- Q. ഗ്രാൻറപേക്ഷാഫോറം
- R. ഇൻസ്പെക്ഷൻ ഡയറി.

വിലവിവരപ്പട്ടികയ്ക്ക് എഴുതുക.

ശ്രീ നരസിംഹവിലാസം ബുക്കഡിപ്പോ,
തുറവൂർ. (T. C. S.)

1956ലെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

മഞ്ഞുവെയുന്ന രാത്രി—കഥ	മുഹമ്മദ് ഇടച്ചാൽ	1 0
സാഹിത്യകരലൻ ശേഷതിരിപുള	ആർ. മാധവപ്പെട്ട	1 0
മാലയാഗം—നാടകം	പുളിമുട്ടിൽ	0 10
കഥനപാഠങ്ങൾ രണ്ടാംഭാഗം	സുര്യനാരായണപ്പെട്ട	0 3
ജതിൻദാസ്—ജീവചരിത്രം	ആർ. മാധവപ്പെട്ട	1 0
അപരാധിനി—കഥ	ആർ. മാധവപ്പെട്ട	0 4
ആനന്ദന്ദിരം—നോവൽ	ടോൾസ്റ്റോയി	2 0
സുഷമ—ഡിറക്ടീവ്	ബി. ജി. കുറുപ്പ്	1 12
ഭക്തിവല്ല കൊലമരം—ഡി	വി. ആർ നാഥ്	1 8
അഗ്നിപുളയം—ഡി	ഭക്തിയ്യർ	1 12
ആത്മാവൊരു വെട്ടപ്പട്ടി—ഏകാങ്കം	പുളിമുട്ടിൽ	1 0
മരണപേടകം—ഡി	ആനി.ജാസഫ്	1 8
ദേവനർത്തകി—നാടകം	നീലാംബരൻ	1 8
അവളോ വേഗം—നോവൽ	ബി. ജി. കുറുപ്പ്	1 0
പറക്കുന്ന പിതാമൂ—ഡി	ഗോപിനാഥൻതമ്പി	0 14
കല്യാണ രാത്രി—കഥകൾ	മുട്ടത്തുവർക്കി	1 4
പ്രതികാരാഗ്നി—ഡി	ഗശീരങ്കർ കുച്ചർ	1 8
അമ്മായിണമ്മ—കഥ	ആർ. മാധവപ്പെട്ട	0 6
കോമളവിലാസത്തിലെ കൊല—ഡി	തിവരകരപ്പിള്ള	1 0
മരണത്തിന്റെ ഏജൻറ്—ഡി	നീലകണ്ഠൻ പരകാര	1 4
കവികളുടെ പ്രണയജീവിതം	കെ. എം. തരകൻ	0 12

പ്രസ്സിൽ — അജ്ഞാത സഞ്ചാരി	ഡിറക്ടീവ്
മിസ്. സുരേഖ	ടി
മരതംപപ്പൻ	- ടി
കൊലയാളിയുടെ കേൾ	ടി
തസ്തൂറവീരൻ	ടി
അനാഥപുത്രം	ടി
ചിതോരത്തിലെ ചിതാഭസ്മം	നാടകം
പറക്കുന്ന കതിര	ബാലസാഹിത്യം
കുടുംബമേഖലസംഗ്രഹം	വൈദ്യം

ശ്രീ നരസി.ഫിലാസം ബുക്കഡിപ്പോ, തുറവൂർ.

